

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 411 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Αγώνες παντού- Απεργία Διαρκείας

ΝΑ ΜΗΝ

ΠΕΡΑΣΕΙ

το αντι-ασφαλιστικό τερατούργημα

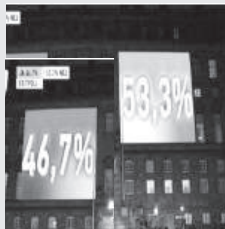
Εργαζόμενοι
Δεν πουλάμε
τα λιμάνια

σελ. 4

Ν.Δ.
Αέρας ανανέωσης
με πρόεδρο...
Μητσοτάκη

σελ. 11

Δημοψήφισμα
Δανία
ΟΧΙ στην Ε.Ε.

σελ. 13

Βενεζουέλα
Ήττα «τσαβικών»,
κρίσιμο
σταυροδρόμι

σελ. 14

Νίκος Τεμπονέρας: Εικοσιπέντε χρόνια μετά, συνεχίζει να διδάσκει

Στα τέλη του 1990, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, με πρωθυπουργό τον Κων. Μητσοτάκη και υπουργό παιδείας τον Βασίλη Κωντογιαννόπουλο, επιχειρούσε να περάσει μια κατάπτυστη εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Το πολυνομοσχέδιο αφορούσε τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση (κατάργηση αδικαιολογήτων απουσιών, επιβολή ομοιόμορφης ενδυμασίας, επανακαθιέρωση προσευχής, έπαρση σημαίας και πειθαρχικό έλεγχο της εξωσχολικής ζωής) αλλά και την τριτοβάθμια (μείωση κοινωνικών παροχών στους φοιτητές, ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων κ.ά.).

Το πολυνομοσχέδιο πυροδότησε ένα από τα μεγαλύτερα κύματα καταλήψεων σχολείων στη χώρα μας, με καθημερινές δυναμικές διαδηλώσεις στις μεγάλες πόλεις και κοινά συντονιστικά μαθητών-μαθητών, το 70% των σχολείων να βρίσκονται υπό κατάληψη και ολόκληρη την εκπαιδευτική κοινότητα σε αναβρασμό.

Απέναντι στον αγώνα των μαθητών βρέθηκαν διάφοροι «αγανα-

κτισμένοι» γονείς αλλά και μέλη της ΟΝΝΕΔ, της νεολαίας της Νέας Δημοκρατίας, που ζητούσαν τη λήξη των καταλήψεων ακόμα και δια της βίας.

Ένα τέτοιο σκηνικό διαδραματίστηκε και στο 3ο Γυμνάσιο-Λύκειο Πάτρας. Στις 8 Γενάρη 1991, μέλη της τοπικής ΟΝΝΕΔ επιτέθηκαν στους μαθητές, με σκοπό να σπάσουν την κατάληψη. Από την επίθεση αυτή έπεσε νεκρός, από χτύπημα στο κεφάλι με σιδερολοστό, ο καθηγητής του σχολείου Νίκος Τεμπονέρας, που πήγε για να βοηθήσει και να στηρίξει τον αγώνα των μαθητών του. Ο Νίκος Τεμπονέρας (γενν. 1953) ήταν καθηγητής μαθηματικών και στέλεχος του Εργατικού Αντιιμπεριαλιστικού Μετώπου (ΕΑΜ).

Δολοφόνος ήταν ο πρόεδρος της ΟΝΝΕΔ Αχαΐας και δημοτικός σύμβουλος της ΝΔ Ιωάννης Κалаμπόκας, με συνεργούς στελέχη της ΝΔ και ΟΝΝΕΔ Πάτρας (Μαραγκός, Σπίνος, Γραμματίκας). Ο Κалаμπόκας καταδικάστηκε σε ισόβια, όμως

επειδή η αστική δικαιοσύνη είναι όντως «τυφλή», αφέθηκε ελεύθερος λίγα χρόνια αργότερα.

Στις 10 Ιανουαρίου 1991, πραγματοποιήθηκε μεγαλειώδης συλλαλητήριο στην Αθήνα με πάνω από 100.000 κόσμον να βγάνει στον δρόμο. Αυτή τη φορά ήταν σειρά της αστυνομίας να «αγανακτήσει»: από καπνογόνο των ΜΑΤ ξέσπασε φωτιά σε πολυκατάστημα, με αποτέλεσμα 4 νεκρούς.

Τις επόμενες ημέρες η κατάσταση εκτονώθηκε, καθώς το πολυνομοσχέδιο αποσύρθηκε, ενώ ο Β. Κωντογιαννόπουλος είχε παραιτηθεί την επομένη της δολοφονίας, με τον Γιώργο Σουφλιά να αναλαμβάνει νέος υπουργός παιδείας.

25 χρόνια μετά ο αγωνιστής Δάσκαλος Νίκος Τεμπονέρας, με την αυτοθυσία του αποτελεί παράδειγμα για όλους μας. Είναι ο Δάσκαλος που υπερασπίστηκε με την ίδια του την ζωή τη Δημόσια και Δωρεάν Παιδεία, που έδειξε πως ο εκπαιδευτικός πρέπει να στέκεται δίπλα στη νεολαία.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Ναβάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές –ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Ναβάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

2 Εργατική Πάλη

Ιανουάριος 2016

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε. (Γενάρης - Φλεβάρης 2016)

Μέχρι τα τέλη του Φλεβάρη θα πραγματοποιηθεί η ετήσια οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια.

Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηριζόμαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά -φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία.

Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την αταλάντευτη πάλη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης. Για την ανατροπή της δικτατορίας του κεφαλαίου και του σημερινού σάπιου καθεστώτος. Για την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο

και τις ανάγκες του. Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας.

Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση. Γι' αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα, υπόψιν του Σωφρόνη Παπαδόπουλου**, ή επικοινωνήστε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο **ergatikipali@okde.gr** ή στο τηλέφωνο **210-5247227** απογευματινές ώρες.

Οργάνωση Κομμουνιστών
Διεθνιστών Ελλάδας
www.okde.gr

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάιννενα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: ΠΛ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail **ergatikipali@okde.gr** ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Με την αρχή του 2016, τα πιο σκληρά μέτρα του 3^{ου} Μνημονίου, τουλάχιστον σ' αυτή τη φάση, ετοιμάζεται να περάσει από το άθλιο αστικό Κοινοβούλιο ο μεταλλαγμένος ΣΥΡΙΖΑ με τη βοήθεια των ΑΝΕΛ και ενδεχόμενα μαζί με κάποιους άλλους μνημονιακούς. Βέβαια, αυτά τα μέτρα δεν είναι τα τελευταία, όπως προσπαθεί να αποκομίσει τις λαϊκές μάζες ο Τσίπρας και η παρέα του, ούτε πολύ περισσότερο «η υλοποίησή τους» και γενικά η «υλοποίηση του 3^{ου} Μνημονίου» θα μας βγάλει από τα Μνημόνια (!), όπως λέει η αισχρή προπαγάνδα του ΣΥΡΙΖΑ και των γνωστών νεοφιλελεύθερων παπαγάλων της αστικής τάξης, δεξιών, «κεντρώων» ή «αριστερών». Εκείνο που είναι βέβαιο είναι ότι θα υπάρξουν μέτρα, πολύ πιθανό και νέο Μνημόνιο, ότι θα βυθίσουν την οικονομία σε ακόμη μεγαλύτερη κρίση, θα δημιουργήσουν μεγαλύτερη φτώχεια και εξαθλίωση.

Τα νέα βάρβαρα μέτρα

1. Η υπόθεση των «κόκκινων δανείων» δεν τελείωσε με την άθλια νομοθετική ρύθμιση του περασμένου Δεκέμβρη και την πώλησή τους σε ξένα funds/«γύπες». Τον Φλεβάρη πρέπει να καθοριστούν οι όροι και προϋποθέσεις, βάσει των οποίων θα πωλούνται τα «κόκκινα δάνεια», πράγμα που αφορά και τις τράπεζες αλλά και τους δανειολήπτες.
2. Το σχέδιο που παρουσίασε η κυβέρνηση για το **ασφαλιστικό** (βλ. σχετικό άρθρο), που και αυτό η κυβέρνηση θέλει να ψηφιστεί μέσα στο Φλεβάρη, είναι ένα τερατούργημα παρόμοιο ή και χειρότερο από το ασφαλιστικό του Λοβέρδου. Αν τελικά η κυβέρνηση κατορθώσει να «περάσει» αυτό το τερατούργημα, τότε θα έχει καταφέρει ένα θανάσιμο χτύπημα στην κοινωνική ασφάλιση (συντάξεις, όρια συντα-

ξιοδότησης, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, κοινωνική/προνοιακή πολιτική κ.ά.). Επίσης είναι σίγουρο ότι το τελικό νομοσχέδιο –αυτή τη στιγμή βρίσκεται στα χέρια των δανειστών και το «διορθώνουν»– θα είναι αρκετά χειρότερο από το «σχέδιο» του Κατρούγκαλου, το οποίο προβλέπει περαιτέρω περικοπές από το ασφαλιστικό σύστημα ποσά ύψους 1,7–1,8 δισ. ευρώ (1% του ΑΕΠ) για το 2016 και πολλά περισσότερα για τα επόμενα χρόνια.

3. **Φορολογικά μέτρα** που θα προκαλέσουν ριζικές αλλαγές και σημαντική αύξηση φόρων στο εισόδημα και στα περιουσιακά στοιχεία. Σ' αυτά θα ενσωματωθούν και δύο σημαντικά φορολογικά μέτρα που εκκρεμούν από το 2015, φορολογία στα ενοίκια και τους αγρότες.

α) **Αγρότες.** Όπως είναι γνωστό, η κυβέρνηση έχει εξαγγείλει την αύξηση του συντελεστή φορολογίας εισοδήματος των αγροτών από το 13% στο 20%, πράγμα που είναι εξοντωτικό και τους μικρούς και μεσαίους καλλιεργητές. Φυσικά, η κυβέρνηση προσπαθεί να θολώσει να νερά, αλλά το μέτρο έχει ήδη περάσει στον προϋπολογισμό του 2016, όπως και η προκαταβολή φόρου στο 75% για τα αγροτικά εισοδήματα του 2015.

β) **Ενοίκια.** Στα ενοίκια η κυβέρνηση πρόκειται να αυξήσει τη φορολογία, μάλλον με αύξηση των συντελεστών φορολόγησης.

4. Το νέο **Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα Δημοσιονομικής Προσαρμο-**

γής (ΜΠΔΣ) της περιόδου 2016–2019 βρίσκεται στον «αέρα», μια που έπρεπε να είναι έτοιμο από τον περασμένο Οκτώβριο. Η κατάρτισή του και κατ' επέκταση η κατάθεσή του στη Βουλή έχει σαν βασική προϋπόθεση να έχει προηγηθεί συμφωνία μεταξύ κυβέρνησης και δανειστών για το δημοσιονομικό κενό/ύψος του 2016. Η συμφωνία για το δημοσιονομικό κενό/ύψος δεν είναι εύκολη, γιατί απ' αυτό εξαρτώνται τα επιπλέον μέτρα που θα χρειαστούν για την κάλυψή του. Είναι γνωστό ότι μέχρι στιγμής δεν υπάρχει συμφωνία –εκτός αν είναι και αυτό ένα «παιχνίδι» της υποτιθέμενης «σκληρής» διαπραγμάτευσης των υποτακτικών του Τσίπρα– μεταξύ κυβέρνηση και δανειστών. Μέχρι τα τέλη Ιανουαρίου θα πρέπει να κατατεθεί στη Βουλή χωρίς και αυτό να είναι σίγουρο. Υπενθυμίζεται εδώ πως, σύμφωνα με όσα ορίζει το 3^ο Μνημόνιο, η Ελλάδα θα πρέπει να παράξει πρωτογενές πλεόνασμα 1,75% του ΑΕΠ για το 2017 και 3,5% του ΑΕΠ για το 2018, τα οποία πρέπει να προβλέπονται στο νέο Μεσοπρόθεσμο.

Πρέπει να ξεσηκωθούμε

Μπροστά σ' αυτά τα βάρβαρα μέτρα πρέπει να αντιδράσουμε με όλα τα μέσα, πρέπει να ξεσηκωθούμε. Αν και αυτά τα βάρβαρα μέτρα περάσουν, τότε θα βυθιστούμε σε ακόμη μεγαλύτερη ανεργία, φτώχεια, εξαθλίωση και πείνα. Οι αγώνες και οι κινητοποιήσεις που ήδη έχουν αρχίσει σε πολλούς εργασιακούς χώρους πρέπει να γενικευτούν

με τη συμμετοχή όλων των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Οι Γενικές Απεργίες είναι το λιγότερο και μόνο η αρχή ενός αγώνα, που πρέπει να εξελιχθούν σε **Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας**, με στόχο την ανατροπή της αδύναμης και άθλιας κυβέρνησης Τσίπρα. Μιας κυβέρνησης που, όπως είπε με αφοπλιστικά ειλικρίνεια, ο εταίρος του ΣΥΡΙΖΑ Πάνος Καμμένος (σε πρόσφατη συνέντευξή του στο ΜΕΓΑ): «**δεν χαράζουμε εμείς** (δηλαδή, η κυβέρνηση) **την πολιτική, παρεμβαίνουμε όπου μπορούμε**!» Αυτοί που άλλα έλεγαν και άλλα κάνουν, που έλεγαν ότι θα «σκίσουν τα μνημόνια» και τώρα υλοποιούν και τα τρία, που κατηγορούσαν τη σαμαροβενιζελική χούντα για υποχωρητικότητα και υποτακτικότητα, έχουν μεταλλαχτεί, όπως και οι ίδιοι παραδέχονται, σε πειθήνια όργανα των ιμπεριαλιστών και τίποτα παραπάνω.

Η ελάχιστη παραμονή τους στην εξουσία μόνο δεινά και καταστροφές έχουν να προσφέρουν στον ελληνικό λαό. Πρέπει να τους ξεφορτωθούμε άμεσα και μαζί μ' αυτούς όλο το σάπιο πολιτικό σύστημα και όλα όσα μας φόρτωσε: το χρέος, τα μνημόνια, την ιμπεριαλιστική ΕΕ και το ζουρλομανδύα του Ευρώ, το ΝΑΤΟ, τις βάσεις κ.λπ.

Να προχωρήσουμε στην εγκαθίδρυση μιας **Κυβέρνησης των Εργαζομένων**, που θα εφαρμόσει άμεσα ένα πρόγραμμα σωτηρίας για τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα (ένα αντίστροφο «μνημόνιο» για τους καπιταλιστές, τους τραπεζίτες και τους πλούσιους), με βαθιές και εκτεταμένες εθνικοποιήσεις όλων των τομέων κλειδιά της οικονομίας, με απαλλαγή από το Ευρώ που καταστρέφει την οικονομία και επιστροφή σε εθνικό νόμισμα. Μια κυβέρνηση των εργαζομένων που θα καταστρέψει το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα και θα μας οδηγήσει στο Σοσιαλισμό.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Το 87% του παγκοσμίου πληθυσμού ζει σε περιοχές όπου η ρύπανση της ατμόσφαιρας ξεπερνά τα όρια ασφαλείας που έχει θέσει ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας, σύμφωνα με διεθνή έρευνα. Το όριο ασφαλείας του οργανισμού έχει οριστεί στα δέκα μικρογραμμάρια σωματιδίων PM2.5 ανά κυβικό μέτρο. Τα PM2.5 θεωρούνται τα πιο επιβλαβή σωματίδια, καθώς η μικρή διάμετρός τους τους επιτρέπει να διεισδύουν βαθιά στους πνεύμονες και να προκαλούν καρδιαγγειακά νοσήματα, καρκίνο και άλλες παθήσεις. Μεταξύ 1990 και 2013, ο παγκόσμιος πληθυσμός που εκτίθεται σε επικίνδυνα επίπεδα PM2.5 αυξήθηκε κατά 20,4%, κυρίως στη νότια και νοτιοανατολική Ασία. Αξίζει να σημειωθεί πως μόλις το 0,4% του πληθυσμού της Κίνας και το 0,01% του πληθυσμού της Ινδίας ζει σε περιοχές όπου δεν παραβιάζεται το όριο ασφαλείας του ΠΟΥ. Η υψηλότερη συγκέντρωση PM2.5 καταγράφηκε στη Σιτζιαζουάνγκ, την πρωτεύουσα της επαρχίας Χεμπέι στην Κίνα, ενώ η χαμηλότερη ήταν στη Σολντότνα της Αλάσκας.

Πάνω από 26 εκ. παιδιά και νέοι στην Ε.Ε. (το 27,9% του πληθυσμού της Ε.Ε. που είναι κάτω των 18 ετών) απειλούνται με φτώχεια και κοινωνικό αποκλεισμό, σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα του γερμανικού ιδρύματος Bertelsmann. Μόνο σε Ισπανία, Ελλάδα, Ιταλία και Πορτογαλία, ο αριθμός των νέων που απειλούνται με φτώχεια και κοινωνικό αποκλεισμό αυξήθηκε κατά 1,2 εκ. από το 2007, φτάνοντας τα 7,6 εκ. Οι νέοι αυτοί ζουν σε νοικοκυριά που κερδίζουν λιγότερο από το 60% του μέσου εισοδήματος, υποφέρουν από σοβαρές υλικές ελλείψεις ή μεγαλώνουν σε σπίτια όπου ουσιαστικά δεν υπάρχει εισόδημα. Σύμφωνα με άλλα στοιχεία, στις ηλικίες 20–24 ετών, 5,4 εκ. νέοι (το 17,8% αυτής της ηλικιακής ομάδας) στην Ευρώπη είναι άνεργοι, δεν πηγαίνουν σχολείο και δεν σπουδάζουν ή βρίσκονται σε μαθητεία. Το ποσοστό τους έχει σημειώσει αύξηση από το 2008 σε 25 χώρες της Ε.Ε., σε κάποιες μάλιστα μεγάλη.

Τουλάχιστον 965 άνθρωποι σκοτώθηκαν από πυρά αμερικανών αστυνομικών μέσα στο 2015, από τους οποίους οι 564 οπλοφορούσαν, σύμφωνα με έρευνα που δημοσίευσε η εφημερίδα Washington Post. Κατά την εφημερίδα, περίπου τα 100 από τα θύματα δεν έφεραν απολύτως κανένα όπλο όταν βρέθηκαν αντιμέτωπα με την αστυνομία. Σύμφωνα με την έρευνα, ο ρατσισμός συνεχίζει να συνδέεται άρρηκτα με τα κρούσματα αστυνομικής βαρβαρότητας, καθώς στο 40% των επεισοδίων κατά τα οποία αστυνομικοί άνοιξαν πυρ και σκότωσαν πολίτες, στο στόχαστρο βρίσκονταν άοπλοι μαύροι.

Δεν πουλάμε τα Λιμάνια !

Τα λιμάνια, όσο βρίσκονταν στα χέρια του δημοσίου, ήταν διαχρονικά κερδοφόρα. Το 2006, η κυβέρνηση Καραμανλή αποφάσισε την παραχώρηση της προβλήτας ΙΙ του ΟΛΠ. Η προβλήτα ΙΙ ήταν το πιο κερδοφόρο κομμάτι, που έχει μετατρέψει τον Πειραιά σε διεθνές διαμετακομιστικό κέντρο διακίνησης κοντέινερ. Το 2008 υπογράφηκε σύμβαση παραχώρησης των προβλητών ΙΙ και ΙΙΙ με την κινέζικη κρατική εταιρία Cosco, ενώ το 2012 έγινε η μεταφορά μετοχών από το ελληνικό δημόσιο στο ΤΑΙΠΕΔ και τέλος, το 2014, έγινε αντίστοιχη «διευθέτηση» για την προβλήτα ΙΙΙ. Με την παραχώρηση της προβλήτας ΙΙ ολοκληρώθηκε το 2009 η εγκατάσταση της Cosco στο λιμάνι του Πειραιά.

Στις 21/12 κατατέθηκε στα γραφεία του χρηματοοικονομικού συμβούλου του ΤΑΙΠΕΔ στο Λονδίνο δεσμευτική προσφορά από την Cosco για τον ΟΛΠ. Προβλέπει διάθεση αρχικά του 51% του μετοχικού κεφαλαίου της ΟΛΠ Α.Ε. και σε ορίζοντα 5ετίας ποσοστού 16% σε τέσσερις διαφορετικές προκαθορισμένες ημερομηνίες, οι οποίες θα συνδεθούν με την πρόοδο σε επενδύσεις που θα δεσμευτεί να υλοποιήσει ο επενδύτης. Η μεταβίβαση του επιπλέον ποσοστού προϋποθέτει τη διενέργεια επενδύσεων ύψους 350 εκ. ευρώ την επόμενη 5ετία. Το άνοιγμα της προσφοράς της εταιρείας θα γίνει στις 12 Ιανουαρίου, μαζί με το άνοιγμα των αποτιμήσεων του ΟΛΠ από τους δύο ανεξάρτητους οίκους (Cantor και American Appraisal Hellas), που προσέλαβε το ΤΑΙΠΕΔ. Η εξαγορά του 51% (+16%) ανεβάζει τη συμμετοχή της Cosco στο 90% και περισσότερο του λιμανιού!

Στον διαγωνισμό αποκρατικοποίησης του ΟΛΠ είχαν εξουσιοδοτηθεί από το ΤΑΙΠΕΔ να υποβάλουν προσφορές και οι APM Terminals (Maersk) από τη Δανία και ICTS από τις Φιλιππίνες, προσφορές που δεν έγιναν ποτέ, γεγονός που ενισχύει την άποψη ότι η κυβέρνηση είχε ήδη συμφωνήσει με την Cosco και δεν κράτησε ούτε τα προσχήματα. Να σημειώσουμε ότι στην παρουσίαση των αποτελεσμάτων χρήσης 2014, ο ΟΛΠ εμφάνισε κέρδη για 5^η συνεχόμενη χρονιά, παρά το δυσμενές περιβάλλον της οικονομικής κρίσης. **Η κυβέρνηση-φερέφωνο της Ε.Ε. δεν διατάζει να δώσει στην κυριολεξία τζάμπα και βερεσέ τα λιμάνια μας.**

Τέλος των ΣΣΕ, θάνατος του εμποράκου

Ο ερχομός της Cosco σήμαινε και το τέλος της εργατικής νομοθεσίας, καθώς στην προβλήτα ΙΙ δεν υπάρχουν Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, κανονισμοί εργασίας,

συνδικαλισμός. Η μέχρι τώρα ιδιωτικοποίηση οδήγησε σε απώλεια 450 θέσεων εργασίας. Για 18 εκ. ευρώ (στην πραγματικότητα, μόνο το κόστος κατασκευής ήταν 300 εκ. και η σημερινή αξία πολύ μεγαλύτερη), ξεπουλήθηκαν προβλήτα και εργαζόμενοι. Με τη γενίκευση της ιδιωτικοποίησης, θα επηρεαστούν και δεκάδες επιχειρήσεις που έχουν σχέση με το λιμάνι (αφού θα είναι πλέον τσιφλίκι των επενδυτών), ακόμα και η ζωή στα νησιά, αφού οι μετακινήσεις θα ελέγχονται από τους αετονύχιδες ιδιώτες.

Μέχρι σήμερα, το δημόσιο κατέχει εκτός από τον ΟΛΠ και ολόκληρη την παραλιακή ζώνη (από την Σχολή Ναυτικών Δοκίμων ως το Πέραμα), που περιλαμβάνει μεταξύ άλλων το Καστράκι (Δραπετσώνα), το λιμανάκι της ΔΕΗ (προετοιμάζεται για κέντρο υγείας στο Κερατσίνι), το παραλιακό μέτωπο των λιπασμάτων, την ιχθυόσκαλα Αγ. Γεωργίου ακόμα και τη Λεωφόρο Δημοκρατίας στο Πέραμα, αρχαιολογικούς χώρους και αστικούς δρόμους. Όλα αυτά θα κινδυνεύσουν άμεσα από την επέκταση της ιδιωτικοποίησης.

Ανάγκη για γενίκευση του απεργιακού αγώνα

Οι εργαζόμενοι απάντησαν με 24ωρη προειδοποιητική απεργία της Ομοσπονδίας Λιμενεργατών (ΟΜΥΛΕ) στις 21/12, με απεργιακή συγκέντρωση στην Πλ. Κλαυθμώνος και πορεία στο ΤΑΙΠΕΔ. Συμμετείχαν με 3ωρη στάση εργασίας και οι συνδικαλιστικές οργανώσεις της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Σιδηροδρομικών (ΠΟΣ). Οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν τη μέρα των Φώτων, με συγκέντρωση και διαμαρτυρία απέναντι από την εκκλησία της Αγίας Τριάδας, και πορεία που έφτασε μέχρι τον πεζόδρομο της Ακτής Μιαούλη, ακριβώς απέναντι από την εξέδρα στο λιμάνι του Πειραιά, όπου γινόταν η τελετή της ρίψης του σταυρού. Ο Υπουργός Ναυτιλίας Θ. Δρίτσας, που εκπροσωπούσε την κυβέρνηση, δεν προσήλθε στη δοξολογία και έφτασε καθυστερημένα, εν μέσω έντονων λαϊκών αποδοκιμασιών, ενώ έφυγε σαν «λαγός» από την άλλη πλευρά του λιμανιού, για να αποφύγει το πλήθος που είχε έλθει για να τον αποδοκιμάσει. Σαν «αριστερός δοσίλογος», δεν είχε διστάσει να δηλώσει ότι η πώληση των λιμανιών **δεν είναι πολιτική της κυβέρνησης, αλλά εφαρμόζεται ως επιβολή υπέρτερων μνημονιακών δυνάμεων!** Μετά το τέλος της τελετής, έγινε πορεία στους δρόμους του Πειραιά μέχρι έξω από το Δημοτικό Θέατρο, όπου υπήρχε δεξίωση του Δήμου προς τους «επισήμους».

Η ΟΜΥΛΕ πρέπει να τώρα να περάσει σε επαναλαμβανόμενες απεργίες διαρκείας, σε ενότητα/συντονισμό με κάτοικους, σωματεία, συλλογικότητες και συλλόγους της πόλης και ευρύτερα του Πειραιά. Όλοι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, ιδιαίτερα των περιοχών γύρω απ' τον Πειραιά, να προτάζουμε μια πεισματική αντίσταση στην ιδιωτικοποίηση του λιμανιού. Να διώξουμε την Cosco και να περάσουν τα λιμάνια στα χέρια του δημοσίου, κάτω από εργατικό/κοινωνικό έλεγχο, ως κομμάτι του αγώνα για την ανατροπή του Μνημονίου.

Μαφιόζικες μέθοδοι Κυβέρνησης-ΤΑΙΠΕΔ

Τη Δευτέρα 12/1, το ΤΑΙΠΕΔ, σύμφωνα με πληροφορίες, είχε ζητήσει αναβολή της συνεδρίασης του ΔΣ του ΟΛΠ, η οποία είχε μοναδικό θέμα την πρόταση της Σύμβασης Παραχώρησης μεταξύ ΟΛΠ και Δημοσίου.

Η συνεδρίαση τελικά έγινε και ήταν θυελλώδης, καθώς όλοι οι παρίσταμενοι συμφώνησαν ότι δεν έχει τηρηθεί η προβλεπόμενη διαδικασία αναδιαπραγμάτευσης. Ωστόσο, δεν λήφθηκε απόφαση, καθώς με οριακή πλειοψηφία (6-5) κρίθηκε ότι συντρέχουν «τεχνικοί λόγοι» να συζητηθεί το θέμα σε νέα συνεδρίαση την Πέμπτη 14/1.

Αυτά την στιγμή που το ΤΑΙΠΕΔ φαίνεται ότι προγραμματίζει την Τρίτη 13/1 να κάνει πανηγυρικές ανακοινώσεις για το ξεπούλημα του λιμανιού, με βάση τη... **μία και μοναδική προσφορά που έχει καταθέσει η Cosco και την αμφισβητούμενη Σύμβαση Παραχώρησης** (ούτε καν έχει συνυπογραφεί από τα συναρμόδια υπουργεία Οικονομικών και Ναυτιλίας)!

Οι μαφιόζικες μέθοδοι δεν εξαντλούνται στην καταπάτηση κάθε θεσμικής διαδικασίας. Υποπτα «βολικό» για το αίτημα αναβολής του ΔΣ από το ΤΑΙΠΕΔ είναι το γεγονός ότι λίγα λεπτά πριν τη συνεδρίαση υπήρξε **τηλεφώνημα για βόμβα**. Το κτήριο εκκενώθηκε και περίπου

μιάμιση ώρα αργότερα έφυγε ο εκπρόσωπος του ΤΑΙΠΕΔ, κατά πως φαίνεται επικαλούμενος «επαγγελματικές υποχρεώσεις». Έλειπε επίσης από τη συνεδρίαση και ο δήμαρχος Πειραιά Γιάννης Μόραλης, γνωστός «μεγαλοβαρύνος».

Είχε προηγηθεί επιστολή του πρώην πρόεδρου και διευθύνοντα συμβούλου του ΟΛΠ Γιώργου Ανωμερίτη, που κοινοποιήθηκε σε όλα τα μέλη του ΔΣ του ΟΛΠ, όπου μεταξύ άλλων αναφέρεται: «Τα όσα διαλαμβάνονται στο σημείο (ΣΤ') της σελίδας του 4 του κειμένου της δήθεν Σύμβασης Παραχώρησης Ελληνικού Δημοσίου και ΟΛΠ ΑΕ, το οποίο επισήμως επιδόθηκε πλέον στον ΟΛΠ ΑΕ και στους 'επενδυτές', είναι **κατασκευασμένα από άγνωστα τρίτα άτομα ή Συμβούλους του ΤΑΙΠΕΔ** και δεν αποτελούν προϊόν διαπραγματεύσεων μεταξύ των Ελληνικού Δημοσίου και του ΟΛΠ ΑΕ βάσει των όρων της ισχύουσας Σύμβασης του 2002... Το γεγονός εξάλλου ότι τον φάκελο της Προκήρυξης έλαβαν 8 επενδυτές, από τους οποίους προκρίθηκαν στην Α' Φάση 5, στη συνέχεια για τη Β' Φάση του Διαγωνισμού 3 και στο τέλος έλαβε μέρος ένας και μόνο ενδιαφερόμενος, αποδεικνύει την πλήρη αποτυχία των διαδικασιών του ΤΑΙΠΕΔ...».

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

επίκαιρα...

Απεργία σχολικών καθαριστριών

Με απόφαση του σωματείου τους, οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα σχολικών κτηρίων προχώρησαν στις 9 Δεκέμβρη σε 24ωρη πανελλαδική απεργία. Όπως αναφέρουν: «Η κυβέρνηση όχι μόνο αδιαφορεί, αλλά και εμπαιζει... αρνούμενη να καταβάλει ακόμα και αυτούς τους πενιχρούς μισθούς των 250-300 ευρώ». Οι καθαριστές/ριες των σχολείων έχουν παραιμείνει τους τελευταίους 5 μήνες απλήρωτοι και επιπλέον η κυβέρνηση προχωράει φέτος σε μείωση του μισθού τους κατά 10%. Οι εργαζόμενοι παλεύουν ενάντια σε κάθε μείωση της ήδη πενιχρής αμοιβής τους, εξόφληση των δεδουλευμένων, μονιμοποίηση των θέσεων εργασίας και ένταξη όλων στα βαρέα και ανθυγιεινά. Συγκεκριμένα, οι μειώσεις των μισθών οφείλονται στη μείωση κατά 10% της χρηματοδότησης του 2015-2016 για την καθαριότητα των δημόσιων σχολικών κτηρίων, συγκριτικά με την ήδη χαμηλή του 2014-2015. Για ακόμη μια φορά γίνεται εμφανής η συνεχής καταστροφή του δημόσιου τομέα και των παροχών του (στην υγεία, εκπαίδευση, ασφάλιση κ.ο.κ.) στο βωμό της «υπεύθυνης» στάσης της χώρας στην αποπληρωμή του χρέους.

Σε κατάσταση «έκτακτης ανάγκης» το νοσοκομείο Αττικών

Σε συγκέντρωση στο υπουργείο Υγείας προχώρησαν οι εργαζόμενοι του νοσοκομείου Αττικών, στο πλαίσιο 5ωρης στάσης εργασίας, διαμαρτυρόμενοι για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει το νοσοκομείο εξαιτίας της υποχρηματοδότησης –και μάλιστα τη στιγμή που έχουν υπερδιπλασιαστεί οι ασθενείς στα τακτικά ιατρεία, στα επείγοντα, αλλά και στην κανονική νοσηλεία. Το σωματείο κάνει λόγο για δραματική έλλειψη προσωπικού, που καθιστά τη νοσηλεία δύσκολη έως και «επικίνδυνη», με τις κενές οργανικές θέσεις να ανέρχονται σε 350, με αποτέλεσμα να πραγματοποιούνται νοσηλείες με έως και 20 κρεβάτια ανά νοσοκόμο. Τα ράντζα έχουν γίνει μόνιμα, υπάρχουν μεγάλες λίστες αναμονής στα χειρουργεία, ενώ παρατηρούνται ελλείψεις στοιχειωδών υλικών και φαρμάκων. Αυτή η κατάσταση, προϊόν της υποχρηματοδότησης και των μνημονίων, δεν αποτελεί εξαίρεση αλλά γενικευμένη κατάσταση στη δημόσια υγεία, που καταρρέει.

Συνεχίζεται ο αγώνας των εργαζομένων στην ΕΝΚΛΩ

Σκληρό αγώνα για να επαναλειτουργήσουν τα εργοστάσια της «Ενωμένης Κλωστοϋφαντουργίας» (ΕΝΚΛΩ) δίνουν οι εργαζόμενοι. Πρόσφατα, σε εργοστάσιο που δεν εντάσσεται στο «σχέδιο ανασυγκρότησης», το οποίο έχουν καταθέσει οι εργαζόμενοι, έγινε πλειστηριασμός και πουλήθηκαν τα μηχανήματά του στο 1/10 της πραγματικής αξίας. Η συνέχιση αυτών των πλειστηριασμών απειλεί να καταστήσει αδύνατη την υλοποίηση του σχεδίου των εργαζομένων για την επαναλειτουργία των εργοστασίων. Κατά την περίοδο «ακμής» του ομίλου, βρίσκονταν σε λειτουργία 17 εργοστάσια με πάνω από 2.000 εργαζόμενους, ενώ το 2008 οι 700 εναπομείναντες εργαζόμενοι βγήκαν σε επίσκεψη εργασίας και το 2012 η εταιρία κήρυξε πτώχευση. Οι εργαζόμενοι παλεύουν για την εφαρμογή του σχεδίου τους για επαναλειτουργία της εταιρίας, το οποίο προβλέπει σε πρώτη φάση τη λειτουργία 3 εργοστασίων με 350 εργαζόμενους και εντός 5ετίας με 700 εργαζόμενους. Επίσης δηλώνουν ότι: «Οι πρώην εργαζόμενοι της ΕΝΚΛΩ είναι αλληλέγγυοι με όλους τους εργαζόμενους που προσπαθούν με τις δικές τους δυνάμεις να αναστήσουν παραγωγικές επιχειρήσεις». Τέτοιου είδους προσπάθειες ανασυγκρότησης εργοστασίων, κάτω από το σχέδιο των εργαζομένων, μπορούν και πρέπει να ενισχύουν την αυτοοργάνωσή τους και σε επόμενο στάδιο και την ίδια την παραγωγή, κάτω από εργατικό έλεγχο, ειδικά όταν οι αγώνες αυτοί στεφθούν με επιτυχία.

Με τις «ευλογίες» του ΣΥΡΙΖΑ...

Συνεχίζεται η διάλυση της ΔΕΗ

Τον περασμένο Αύγουστο η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ -ΑΝΕΛ διατυμπάνιζε ότι στο θέμα της ιδιωτικοποίησης της ΔΕΗ πέτυχε μεγάλη νίκη, αφού κατάφερε να αποτρέψει την πώληση της μικρής ΔΕΗ που αντιστοιχούσε στο 30% της εγκατεστημένης ηλεκτρικής ισχύος του οργανισμού. «Ο δημόσιος χαρακτήρας της ΔΕΗ διαφυλάχθηκε», έλεγε ο τότε υπουργός Παραγωγικής Ανασυγκρότησης κ. Σκουρλέτης. Η πραγματικότητα όμως βρίσκεται έτη φωτός μακριά. Με το 3^ο Μνημόνιο που ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, μαζί φυσικά με ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-Ποτάμι, συνεχίζεται περαιτέρω το ξεπούλημα που ισοδυναμεί με την χαριστική βολή/διάλυση της ΔΕΗ προς όφελος του κεφαλαίου.

Αυτό γίνεται μέσω της διαδικασίας των δημοπρασιών λιγνιτικής ενέργειας, «NOME» (= Nouvelle Organisation du Marche de l'electricite). Πρόκειται για αντιγραφή της νεοφιλελεύθερης συνταγής που εφάρμοσε η Γαλλία, με την οποία η γαλλική ΔΕΗ (EDF) αναγκάστηκε να δώσει πρόσβαση σε ιδιώτες στην παραγωγή ρεύματος από πυρηνική ενέργεια. Η ρύθμιση εκεί προκάλεσε μεγάλες αντιδράσεις, καθώς η πυρηνική ενέργεια είναι χαμηλού κόστους και αποτελεί το 90% της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στη Γαλλία.

Μέσω του NOME, οι ιδιώτες/κοράκια θα αγοράζουν ρεύμα σε τιμή κόστους από τη ΔΕΗ, παραγόμενο μόνο από υδροηλεκτρικά και λιγνιτικά εργοστάσια, και θα το μεταπουλούν στους καταναλωτές της Μέσης και της Χαμηλής Τάσης βγάζοντας κέρδη χωρίς κόπο και ρίσκο! Γιατί άλλωστε να μη μπορεί ο ιδιώτης να αγοράζει σε τιμή κόστους το προϊόν που παράγουν τα εργοστάσια και ορυχεία της ΔΕΗ και να το μεταπουλά φθηνότερα στον καταναλωτή («ανταγωνισμός»); **Αντί λοιπόν να ιδιωτικοποιούν/ξεπουλάνε κομμάτια της ΔΕΗ, μειώνουν εμμέσως το μερίδιό της μέσω της παραπάνω διαδικασίας.** Η πώληση της «μικρής ΔΕΗ» αντιστοιχούσε στο 30% της εγκατεστημένης ηλεκτρικής ισχύος της ΔΕΗ, ενώ με αυτό τον τρόπο ξεπουλιέται το 50% της παραγόμενης ηλεκτρικής ενέργειας σε τιμή κόστους υδροηλεκτρικής και λιγνιτικής κιλοβατώρας.

Συγκεκριμένα:

Το 3^ο Μνημόνιο απαγορεύει από 1.1.2020 σε εταιρεία ηλεκτρικής ενέργειας να εγχείρει στο διασυνδεδεμένο σύστημα της χώρας ποσότητα ενέργειας μεγαλύτερη του 50% της συνολικά εγχέομενης ενέργειας από εγχώριες μονάδες παραγωγής και εισαγωγές σε ετήσια βάση. Δηλαδή η ΔΕΗ μέσω των NOME (δημοπρασιών) θα πουλήσει κοψοχρονιά (στην ουσία θα παραδώσει/χαρίσει) στους ιδιώτες **εδώ και τώρα** το 25% της παραγωγής της από λιγνίτες και νερό, με στόχο -όπως και για την λιανική- μέχρι το 2020 να μην παράγει ή εισάγει πάνω από το 50% της καταναλισκόμενης ενέργειας. Αυτό σημαίνει ότι η ΔΕΗ θα αναγκαστεί να κλείσει μια σειρά λιγνιτωρυχεία και εργοστάσιά της, λιγνιτικά και υδραυλικά, ή θα τα μεταβιβάσει στα αρπακτικά/ιδιώτες, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τους εργαζόμενους και τις το-

πικές κοινωνίες. Άλλωστε, μέσα στο κείμενο υπάρχει πρόβλεψη, πως αν μέσω του NOME δεν επιτευχθεί αυτό το **υποχρεωτικό** αποτέλεσμα, θα ληφθούν διαρθρωτικά μέτρα τα οποία θα εγκριθούν αμέσως και θα οδηγήσουν στα ίδια αποτελέσματα!

Επίσης, απαιτείται από τη ΔΕΗ να μειώσει το μερίδιό της στη λιανική αγοράς ενέργειας στη χώρα κατά 25% (σήμερα ελέγχει το 97% της αγοράς) το επόμενο διάστημα, και κάτω του 50% ως το 2020. Δηλαδή η ΔΕΗ πρέπει αναγκαστικά να χάσει το 50% του πελατολογίου της, προς όφελος αεριτζήδων ιδιωτών (π.χ. ELLAS POWER, ENERGA), που το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να λεηλατήσουν την ΔΕΗ.

Κατά τ' άλλα, παραμένει η πώληση του 17% των μετοχών της ΔΕΗ σε ιδιώτες και το ζήτημα της πώλησης των Δικτύων Υψηλής Τάσης (ΑΔΜΗΕ) σε ιδιώτες ή στην καλύτερη περίπτωση στο δημόσιο, όπως ζητάει ο ΣΥΡΙΖΑ, που όμως πάλι διασπά την ενιαία δομή της ΔΕΗ.

Το νομοσχέδιο αυτό αποτελεί άλλο ένα σημάδι της κατάπτυστης προσχώρησης του ΣΥΡΙΖΑ στο μνημονιακό στρατόπεδο, της στήριξη από πλευράς του των συμφερόντων του μεγάλου κεφαλαίου, επιβάλλοντας τις πιο βίαιες και σκληρές νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Οι αλλαγές αυτές θα σημάνουν νέα επίθεση στα εργατικά νοικοκυριά, με αύξηση των τιμολογίων κατανάλωσης - όπως πάντα γίνεται μετά τις ιδιωτικοποιήσεις-, που ήδη στενάζουν από τις επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης και τις προηγούμενες μνημονιακές πολιτικές. Είναι χαρακτηριστικό πως το Νοέμβρη η διοίκηση της ΔΕΗ ετοιμάζονταν να βυθίσει στο σκοτάδι άλλα 100 χιλιάδες νοικοκυριά, ενώ ταυτόχρονα εκτιμάται πως οι καταναλωτές που καθυστερούν ή αδυνατούν να εξοφλήσουν τους λογαριασμούς ρεύματος ανέρχονται σε 2,1 εκατ.

Η ΔΕΗ όπως και όλες οι μορφές ενέργειας είναι δημόσιο και κοινωνικό αγαθό, απαραίτητο για τη συνοχή του κοινωνικού ιστού και την αξιοπρεπή/ανθρώπινη αναπαραγωγή του. Δεν μπορεί να γίνει δωράκι στα νύχια κρατικοδίαιτων μαυραγοριτών, που τα θυσιάζουν όλα στο βωμό του κέρδους. Γι' αυτό είναι χρέος όλων των εργαζομένων, ανέργων, νέων και φτωχών να οργανώσουμε και ν' ανασυντάξουμε τους αγώνες μας. Για να καταργήσουμε τα Μνημόνια και να επιβάλουμε την κρατικοποίηση των μονάδων παραγωγής και διαχείρισης της ενέργειας κάτω από εργατικό και κοινωνικό έλεγχο, που είναι ο μόνος τρόπος για να διασφαλίσουμε τον κοινωνικό χαρακτήρα της ηλεκτρικής ενέργειας.

■ Άννα Ασλανίδη

Από την δράση μας

“ΝΕΟ” ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΟ ΦΤΩΧΕΙΑΣ, ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΚΑΙ ΨΕΜΑΤΑ

Στις 15 Δεκέμβρη, μαζί με ένα ακόμα πακέτο αντιλαϊκών μνημονιακών “προαπαιτούμενων” και με τη γνωστή “δημοκρατική” διαδικασία του κατεπείγοντος, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ πέρασε από τη Βουλή και το “νέο”, “ενιαίο” μισθολόγιο-φτωχολόγιο για τους εργαζόμενους στο δημόσιο τομέα. Η κυβέρνηση έσπευσε να μιλήσει για “αυξήσεις”, ενώ τα ΜΜΕ-ξαπάτησης κατήγγειλαν το υποτιθέμενο “δωράκι” στους δημόσιους υπαλλήλους, καθώς ως γνωστόν φταίμε για τα πάντα σε αυτή τη χώρα.

Η πραγματικότητα ωστόσο είναι πολύ διαφορετική. Οι εισαγωγικοί βασικοί μισθοί των πρωτοδιόριστων παραμένουν στα ίδια χαμηλά επίπεδα. Δεκάδες χιλιάδες συνάδελφοι θα υποστούν ονομαστική μείωση στο μισθό τους (η μείωση αυτή είναι μεγαλύτερη για τους υπαλλήλους που υπάρχουν στις κατηγορίες υποχρεωτικής και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης). Η διαφορά του παλιού με τον νέο μισθό θα εξακολουθήσει να καταβάλλεται με τη μορφή του επιδόματος της “προσωπικής διαφοράς”, το οποίο, αφενός δεν υπολογίζεται στα συντάγματα, αφετέρου θα αποτελεί διαρκώς τον πιο εύκολο στόχο των μνημονιακών περικοπών. Παράλληλα παγώνουν οι αποδοχές τους για τα επόμενα δύο έως και επτά χρόνια, καθώς οι αυξήσεις των μισθολογικών κλιμακίων θα αφαιρούνται από το ποσό της προσωπικής διαφοράς μέχρι να μηδενιστεί.

Αλλά και για όσους εμφανίζονται να παίρνουν κάποιες αυξήσεις στις μεικτές αποδοχές τους, αυτές θα καταβληθούν σε δόσεις σε βάθος τετραετίας! Όπως μπορεί εύκολα να αντιληφθεί κανείς, αυτά τα ποσά, εκτός από το ένα τέταρτο της αύξησης που θα ισχύσει άμεσα, δεν πρόκειται να καταβληθούν ποτέ. Όσον αφορά τους αναπληρωτές συναδέλφους, σε πολλές περιπτώσεις θα υπάρξει άμεση μείωση αποδοχών, καθώς η έννοια της προσωπικής διαφοράς δεν θα υπάρχει για όσους προσληφθούν από 1/1/2016 και στις προσλήψεις των επόμενων σχολικών ετών. Για τους συναδέλφους που βγήκαν σε διαθεσιμότητα τα χρόνια της άδικης απομάκρυνσής τους από το δημόσιο δεν θα ληφθούν υπόψη για τη μισθολογική τους κατάταξη.

Αλλά οι αντιδραστικές ρυθμίσεις του μισθολογίου δεν σταματούν εδώ. Ενώ οι υπουργοί της κυβέρνησης μιλούσαν για “ξεπάγωμα” της μισθολογικής μας εξέλιξης σε επόμενα κλιμάκια, αυτή αναστέλλεται ξανά για τα επόμενα δύο χρόνια και ουσιαστικά για πάντα. Μάλιστα αυτά τα δύο χρόνια δεν θα μετράνε για καμία μελλοντική επανακατάταξη! Επιπλέον, εισάγεται η σύνδεση του μισθού με την αξιολόγηση, καθώς όσοι θα έχουν τρεις συνεχόμενες άριστες ετήσιες αξιολογήσεις δύναται να παίρνουν ένα κλιμάκιο «bonus» αν το επιτρέπει η δημοσιονομική συγκυρία (ορίζεται μάλιστα ότι οι υπάλληλοι που θα έχουν αυτή την προωθημένη εξέλιξη θα είναι το 5% με 15% του συνόλου των υπαλλήλων). Ενώ υπάλληλος με τρεις συνεχόμενες αρνητικές αξιολογήσεις θα τιμωρείται με πάγωμα μισθού στην καλύτερη περίπτωση. Σε όλα τα παραπάνω θα πρέπει να προσθέσουμε τη μείωση των καθαρών αποδοχών μας λόγω της αύξησης κρατήσεων που θα φέρουν το νέο ασφαλιστικό και φορολογικό νομοσχέδιο. Επίσης, οι περικοπές αποδοχών λόγω απεργίας θα υπολογίζονται με τον ίδιο εξωφρενικό τρόπο του ισχύοντος μισθολογίου, δηλαδή με βάση τις 25 ημέρες ανά μήνα και επί των μεικτών αποδοχών! **Τέλος τα νέα μισθολογικά κλιμάκια σημαίνουν 40 χρόνια δουλειάς για να φτάσει κανείς στο καταληκτικό κλιμάκιο.**

Παράλληλα, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προχωρά σε αυξήσεις των αποδοχών κάθε είδους στελεχών και μετακλητών υπαλλήλων, σε ύψος προκλητικό, που καμία από τις προηγούμενες κυβερνήσεις δεν είχε τολμήσει να φτάσει. Χαρακτηριστικά, ένας Περιφερειακός Διευθυντής Εκπαίδευσης θα λαμβάνει 4.500 ευρώ το μήνα! Είναι φανερό ότι επιδιώκουν να δημιουργήσουν ένα σώμα στελεχών ταγμένο ολοκληρωτικά στην εφαρμογή των μνημονίων, της αξιολόγησης και κάθε πτυχής της αντιλαϊκής πολιτικής.

Υπολογίζεται ότι με το προηγούμενο καθεστώς, εάν «ξεπάγωνε» η διαδικασία των μισθολογικών ωριμάνσεων, το κόστος για τον προϋπολογισμό θα έφτανε τα 450 εκατ. Αντίστοιχα, με το νέο μισθολόγιο το κόστος απόδοσης των αυξήσεων δεν θα ξεπεράσει τα 100 εκατ. ευρώ, τα οποία όμως θα καταβληθούν σε βάθος τετραετίας. Η προπαγάνδα της κυβέρνησης και των ΜΜΕξαπάτησης δεν μπορεί να κρύψει την πραγματικότητα της μισθολογικής μας εξαθλίωσης. Τα δώρα έχουν καταργηθεί, οι μισθοί μας πετσοκόφτηκαν μέχρι και 45%, χωρίς να υπολογίζουμε τα συνεχή χαράτσια, την ακρίβεια, τη διάλυση της υγείας, της παιδείας, της κοινωνικής ασφάλισης και κάθε μορφής κοινωνικής υπηρεσίας και παροχής. Ο μόνος δρόμος που υπάρχει μπροστά μας είναι οι μαζικοί, ανυποχώρητοι και παρατεταμένοι αγώνες για την αποκατάσταση όλων των απωλειών, για ακώλυτη μισθολογική εξέλιξη, για να ζούμε με αξιοπρέπεια από το μισθό μας, καλύπτοντας όλες τις σύγχρονες ανάγκες.

25/12/2015

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ των ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

Τον Δεκέμβρη πραγματοποιήθηκαν στις περισσότερες ΕΛΜΕ (Πρωτοβάθμια Σωματεία των καθηγητών) εκλογές για την ανάδειξη των Διοικητικών Συμβουλίων (ΔΣ) τους. Η συμμετοχή των καθηγητών στις εκλογοαπολογιστικές συνελεύσεις ήταν πολύ μικρή, ωστόσο το ποσοστό συμμετοχής στις εκλογές κυμάνθηκε στα ίδια επίπεδα με πέρσι.

Στις 17 Δεκέμβρη έγιναν οι εκλογές στις πέντε ΕΛΜΕ της Θεσσαλονίκης. Η μεγάλη πλειοψηφία γύρισε την πλάτη στις παρατάξεις του παλιού μνημονιακού καθεστώτος, ΔΑΚΕ (ΝΔ) και ΠΕΚ (πρώην ΠΑΣΚ-ΠΑΣΟΚ). Η ΔΑΚΕ κρατάει και ελαφρώς αυξάνει τις δυνάμεις της, λόγω της σχέσης της ακόμα με τον κρατικό μηχανισμό. Κυρίως όμως τη σώζει η μνημονιακή μετάλλαξη των ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ), που της επιτρέπει να εμφανίζει τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της Τρόικας ως τις μόνες ρεαλιστικές λύσεις. Η ΠΕΚ συνεχίζει την εκλογική της κατρακύλα, καθώς αυξάνεται ο αριθμός των ΕΛΜΕ στις οποίες αδυνατεί ακόμα και να κατεβάσει ψηφοδέλτιο (γεγονός που και αυτό εξηγεί την οριακή άνοδο της ΔΑΚΕ).

Οι ΣΥΝΕΚ εμφανίζουν πτώση (στη Θεσσαλονίκη έχασαν το 60% των ψήφων τους και 6 από τις 11 έδρες τους), πληρώνοντας έτσι την πλήρη ταύτισή τους με τις μνημονιακές επιλογές του ΣΥΡΙΖΑ και τον ξεπεσμό τους σε κυβερνητικούς συνδικαλιστές. Μένουν μεμονωμένα σε κάποια προβλήματα της εκπαίδευσης (π.χ. κενά εκπαιδευτικών), χωρίς να τα αντιμετωπίζουν ως συνέπειες των μνημονίων, και θέλουν να σύρουν τους εκπαιδευτικούς στον προσχηματικό διάλογο με το υπουργείο Παιδείας, για να αποκρύψουν ότι όλες οι «μεταρρυθμίσεις» που ετοιμάζεται να εφαρμόσει η συγκυβέρνηση στη δημόσια εκπαίδευση ορίζονται με λεπτομέρειες στις σελίδες του 3ου Μνημονίου.

Το ΠΑΜΕ κρατάει τις δυνάμεις του, ενώ σε κάποιες ΕΛΜΕ, όπου η πτώση των ΣΥΝΕΚ είναι μεγάλη, παρουσιάζει και μικρή αύξηση, παρότι με την κατάπτυστη στάση του ότι «δικαιώθηκε», δεν μπορεί να κρύψει ότι στις πιο κρίσιμες στιγμές αγνόησε τη θέληση των εργαζομένων και πήρε αντιδραστικές θέσεις, όπως στο δημοψήφισμα.

Οι Παρεμβάσεις διατηρούν και αυξάνουν τις δυνάμεις τους. Επικεντρώνονται στη δημιουργία θολών μετώπων κορυφής στα ΔΣ προκειμένου να αυξήσουν τους εκλογικούς τους συσχετισμούς, με αποτέλεσμα πολλές φορές να δημιουργούν ψηφοδέλτια συνονθυλεύματα (άλλοτε με τις ΣΥΝΕΚ, άλλοτε με τη ΛΑΕ, άλλοτε με αποχωρήσαντες από το ΚΚΕ κ.τ.λ.). Η εκλογική άνοδος της αριστεράς στα ΔΣ είναι για αυτούς επαρκής για να αντιμετωπιστεί η μνημονιακή επίθεση και για το «ξήλωμα της πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ-ΑΝΤ». Δεν συμβάλουν στην αναγκαία ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του εκπαιδευτικού συνδικαλιστικού κινήματος, αφού κάνουν από ελάχιστα έως τίποτα για να περάσουν οι αγώνες στα χέρια των ιδίων των εκπαιδευτικών μέσα από δομές αυτοοργάνωσης και

επιτροπές αγώνα. Ακόμη, δεν διστάζουν να επικαλούνται ψευδώς ότι η παράταξή τους είναι ανεξάρτητη (από κόμματα και οργανώσεις) και άρα ότι είναι οι μόνοι που μπορούν να διασφαλίσουν τη συνέχιση της δράσης των σωματείων ανεξάρτητα από τις πολιτικές εξελίξεις!!!

Τέλος, εμφανίστηκαν σε κάποιες ΕΛΜΕ και σχήματα της ΛΑΕ ή ανένταχτων που αποχώρησαν από τις ΣΥΝΕΚ, που σε κάποιες περιπτώσεις πήγαν καλά, αλλά τα πράγματα παραμένουν ρευστά όσο η ΛΑΕ δεν αποφασίζει οριστικά να ξεκόψει από τις ΣΥΝΕΚ.

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών διατήρησε τις δυνάμεις της. Η καμπάνια μας επικεντρώθηκε στα εξής: α) να εξηγήσουμε τις επιπτώσεις του 3ου μνημονίου-τέρματος στη δημόσια εκπαίδευση, στους εκπαιδευτικούς και στο σύνολο της κοινωνίας, β) ότι μόνο με τους αγώνες των εργαζομένων και με ριζοσπαστικές μορφές πάλης μπορούν να ξηλωθούν τα παλιά και το νέο μνημόνιο, γ) ότι για να σώσουμε τη δημόσια εκπαίδευση και τα δικαιώματά μας πρέπει να υιοθετήσουμε πολιτικά αιτήματα που να απαντούν στις ανάγκες της συγκυρίας (διαγραφή χρέους, έξοδο από ΕΕ και ευρώ, εθνικοποίηση τραπεζών κ.α.). Τέλος, ως **Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών** καλέσαμε τους συναδέλφους να προωθήσουμε μαζί ένα σχέδιο ανασυγκρότησης των ΕΛΜΕ που να περιέχει: α) ενεργοποίηση όλο και περισσότερων εκπαιδευτικών μέσω Επιτροπών Αγώνα και Απεργιακών Επιτροπών με καθήκοντα την ενημέρωση για το 3ο μνημόνιο, τη στήριξη των Γενικών Συνελεύσεων, την περιφρούρηση των απεργιών, β) μαζικές κινητοποιήσεις που θα κλιμακώνονται και θα συντονίζονται με όσους κινητοποιούνται ενάντια στο 3ο μνημόνιο και γ) την οικοδόμηση ενός Πανεκπαιδευτικού Μετώπου με γονείς, μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενους για τη σωτηρία της δημόσιας εκπαίδευσης.

Συνολικά πάντως, από τα μέχρι τώρα αποτελέσματα των εκλογών, παρά την απογοήτευση και τη σύγχυση από τη μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, δεν μπορούμε να πούμε ότι έχει αναστραφεί η αναζήτηση των εκπαιδευτικών προς τα αριστερά. Όμως δεν έχει αλλάξει αισθητά και η λογική της ανάθεσης, που ήταν και η βασική αδυναμία του εκπαιδευτικού κινήματος. Η ριζοσπαστικοποίηση των εκπαιδευτικών δεν πρόκειται να υποχωρήσει, γιατί παραμένουν όλες οι αιτίες που τη δημιουργήσαν (μνημόνια, κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, διεθνές πλαίσιο, αγώνες κ.α.). Έτσι, μπροστά μας έχουμε μεγάλες συγκρούσεις, ανεξάρτητα με το αν θα υπάρξουν πωσιμότητες. Στο επόμενο διάστημα θα δώσουμε όλες τις δυνάμεις μας για να προετοιμάσουμε μαζί με τους συναδέλφους μας αυτούς τους αγώνες.

Τα αποτελέσματα των εκλογών στις ΕΛΜΕ όπου συμμετέχουμε ως Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών φαίνονται στους πίνακες (σε παρένθεση τα περσινά αποτελέσματα).

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Α' ΕΛΜΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
Αγωνιστική Συσπείρωση (ΚΚΕ)	140 (138)	2 (2)
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	125 (98)	2 (2)
ΠΕΚ (πρώην ΠΑΣΚ-ΠΑΣΟΚ)	83 (94)	2 (2)
Αγων/κή Πρωτοβουλία (ΣΥΡΙΖΑ)	64 (135)	1 (2)
Αγων/κή Παρέμβαση (ΑΝΤΑΡΣΥΑ)	64 (53)	1 (1)
Αγων/κές Κινήσεις (ΚΚΕ-ΜΛ)	32 (24)	1 (0)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ (Ο.Κ.Δ.Ε.)	28 (37)	0 (0)
Εκπ/κή Κίνηση (ΛΑΕ, ΔΕΑ, ΚΟΕ)	25 (-)	0 (-)
ΛΕΥΚΑ	10 (32)	
ΑΚΥΡΑ	3 (18)	
ΣΥΝΟΛΟ	606 (608)	9

Α' ΕΛΜΕ ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
Συνδ/κή Αυτ/μία (ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΛ-ΚΚΕ)	146 (164)	5 (4)
ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	81 (97)	3 (3)
ΕΣΑΚ-ΔΕΕ (ΚΚΕ)	27(28)	1 (1)
Αγων/κές Κινήσεις (ΚΚΕ-ΜΛ)	20 (26)	0 (1)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ (ΟΚΔΕ)	19 (19)	0 (0)
ΠΕΚ (πρωην ΠΑΣΚ-ΠΑΣΟΚ)	-11	0
Ζαχαρόπουλος Κων/νος (Ανεξάρτητος)	10 (-)	0 (-)
ΛΕΥΚΑ	17 (15)	
ΑΚΥΡΑ	2 (3)	
ΣΥΝΟΛΟ	322 (363)	9

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΣΤΙΑΚΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Στις 15/11 πραγματοποιήθηκαν με επιτυχία οι εκλογές του Συλλόγου Φοιτητικών Κατοικιών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων (ΣΦΚΠΙ). Συμμετείχαν δύο ψηφοδέλτια: το Ενωτικό (συμμετέχουμε σαν Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη, και της Πανσπουδαστικής Κίνησης Συνεργασίας (ΚΚΕ). Ψήφισαν 151 μέλη (129 το 2014).

Αποτελέσματα: 9 άκυρα (7 το 2014) – 5 λευκά (4 το 2014) – ΠΚΣ 56 και 4 έδρες (από 47 ψήφους, ίδιο ποσοστό (37%) και ίδιο αριθμό εδρών το 2014) – Ενωτικό 81 και 5 έδρες (από 68 ψήφους, 54% από 53%, και ίδιο αριθμό εδρών το 2014). **Με το αποτέλεσμα διατηρείται η αυτοδυναμία που είχε κατακτήσει στις εκλογές του 2014 το Ενωτικό ψηφοδέλτιο και μια βάση αγωνιστικού προσανατολισμού του Συλλόγου.**

Το Ενωτικό ψηφοδέλτιο τόνισε την αναγκαιότητα ο Σύλλογος να συνεχίσει να αγωνίζεται με δυναμικά μέσα πάλης, για να μην περάσουν τα νέα βάρβαρα μέτρα του 3ου Μνημονίου, ούτε στην εκπαίδευση, ούτε πουθενά, ώστε να μπορέσουμε να συνεχίσουμε να σπουδάζουμε, να εργαζόμαστε, να ζούμε αξιοπρεπώς.

Πιο συγκεκριμένα, ο προϋπολογισμός του πανεπιστημίου, και κατ' επέκταση της μέριμνας, μειώνεται κάθε χρόνο ολοένα και περισσότερο, οι πρυτανικές αρχές απαιτούν όλο και πιο επιθετικά την πληρωμή του ενοικίου των 45 ευρώ από κάθε εστιακό φοιτητή – ενώ όλο και περισσότεροι φοιτητές μένουν εκτός εστιών (φέτος έφτασαν τους 350). Το επόμενο διάστημα ετοιμάζονται νέες συγχωνεύσεις τμημάτων και κλείσιμο σχολών. Θυσιάζονται χρήματα από την εκπαίδευση, υγεία, συντάξεις, μισθούς κ.τ.λ. στο βωμό του χρέους και της ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών.

Οι εκλογές αποτέλεσαν συνέχεια σειράς αγωνιστικών κινητοποιήσεων του Συλλόγου όλη σχεδόν την προηγούμενη χρονιά, παρά και ενάντια στα διαρκή σαμποταρίσματα και υπονομεύσεις από την πλευρά της ΠΚΣ/ΜΑΣ (Μέτωπο Αγώνα Σπουδαστών), που συνεχώς συκοφαντούσε, υπονόμει και διαιρούσε την αγωνιστική κατεύθυνση που προσπαθούσε να χαράξει η δική μας παρέμβαση.

Το ΜΑΣ και ενόψει των εκλογών προσπάθησε να διασπάσει και να αποπροσανατολίσει τον Σύλλογο, επιδιώκοντας να πραγματοποιηθούν οι εκλογές μετά την εξεταστική περίοδο, εκτοξεύοντας πλήθος συκοφαντιών ενάντια στη ΣΣΠ. Υποστήριζαν ότι δεν λύνονται τα προβλήματα που έχουμε, επειδή δεν υπάρχει σωστό πολιτικό περιεχόμενο και ότι πρέπει ο Σύλλογος να ακολουθήσει το πρόγραμμα του ΜΑΣ, για να μαζικοποιηθούν οι συνελεύσεις και να έχουν αποτελέσματα οι αγώνες! Δεν είπαν όμως τίποτα γιατί ο σύλλογος το 2009 διαλύθηκε, ακολουθώντας ακριβώς αυτό το πρόγραμμα (ενώ εμείς μπήκαμε μπροστά για να τον ανασυγκροτήσουμε) – ή γιατί οι σύλλογοι όπου έχουν αυτοδυναμία είναι ανενεργοί και κυρίως γιατί σε όλες τις περιπτώσεις στο Σύλλογο ήταν ενάντια σε κάθε κινητοποίηση.

Η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ (δραστηριοποιείται κυρίως στα ξενοδοχεία) δεν κατέβηκε στις εκλογές, αλλά έκανε ό,τι περνούσε απ' το χέρι της για να μην έρθουν φοιτητές από τα ξενοδοχεία να ψηφίσουν, λέγοντας ψέματα και συκοφαντώντας τον Σύλλογο. Προσπαθούσε να τους πείσει ότι έχουν άλλα συμφέροντα και άλλα προβλήματα από τους φοιτητές που μένουν στις εστίες, ότι εχθρός είναι ο Σύλλογος, η δράση του και η αγωνιστική πρωτοπορία του! Κάτι ανάλογο προσπαθούν να κάνουν άλλωστε με όλα τα κομμάτια της εργατικής τάξης, καλλιεργώντας τον δικό τους νεομνημονιακό κοινωνικό αυτοματισμό, με σκόπο να μπορέσουν να περάσουν τα μνημονιακά μέτρα που έχουν ψηφίσει.

Στόχος μας αυτή την χρονιά είναι να μαζικοποιήσουμε περισσότερο τον Σύλλογο, ενισχύοντας και ζωντανεύοντας περισσότερο τις διαδικασίες του, να προετοιμάσουμε τους φοιτητές για την επίθεση της κυβέρνησης με την εφαρμογή του 3ου Μνημονίου. Να συνεχίσουμε τον αγώνα ώστε όλοι οι φοιτητές να έχουν δικαίωμα διαμονής στις εστίες, για την ανέγερση νέων εστιών και επινοίκιαση ξενοδοχείων. Να καταργηθεί το ενοίκιο των 45 ευρώ. Να βελτιωθούν οι παροχές. Επιπλέον θα προσπαθήσουμε να δημιουργήσουμε ένα πολιτιστικό πρόγραμμα (προβολές ταινιών, εκδηλώσεις, αθλητικές δραστηριότητες κ.λπ.).

Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη

Η αξιολόγηση επανέρχεται

Τον Δεκέμβριο δόθηκε για «διαβούλευση» από τον αναπληρωτή υπουργό Διοικητικής Μεταρρύθμισης Χριστόφορο Βερναρδάκη το νομοσχέδιο με τίτλο «Διαφάνεια, Αξιοκρατία και Αποτελεσματικότητα της Δημόσιας Διοίκησης» και θα κατατεθεί στη Βουλή μέχρι τις 15 Ιανουαρίου. Το νομοσχέδιο αυτό για τη «νέα» αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων συμπληρώνει το «νέο» μισθολόγιο-φτωχολόγιο που ψηφίστηκε στις 15 Δεκεμβρίου και συνδέει το μισθό με την αξιολόγηση.

Σύμφωνα με τις δεσμεύσεις προς τους δανειστές, η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ νομοθετεί μέσα στα χρονοδιαγράμματα του 3ου μνημονίου. «Οι αρχές προτίθενται να εκσυγχρονίσουν και να ενισχύσουν σημαντικά την ελληνική διοίκηση και να εφαρμόσουν, σε στενή συνεργασία με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, ένα πρόγραμμα οικοδόμησης ικανοτήτων και αποπολιτικοποίησης της ελληνικής δημόσιας διοίκησης». Έτσι, και για την κυβέρνηση της «αριστεράς», η διάλυση της δημόσιας διοίκησης και του κράτους πρόνοιας οφείλεται στην ανικανότητα των δημοσίων υπαλλήλων και στην πολιτικοποίησή τους.

Οι βασικοί στόχοι όλων των «μεταρρυθμίσεων», από πλευράς κουαρτέτου και συγκυβέρνησης, είναι να μειωθεί το κόστος λειτουργίας του κράτους και οι μισθοί των δημοσίων υπαλλήλων να μειώνονται ως ποσοστό του ΑΕΠ ή καλύτερα του διαρκώς μειούμενου ΑΕΠ. Άρα, συνεπάγονται μειώσεις μισθών και ανυπαξία προσλήψε-

ων, ειδικά στους τομείς του κράτους πρόνοιας. Δεν πρόκειται λοιπόν για «αποπολιτικοποίηση» της δημόσιας διοίκησης, αλλά απλώς για λειτουργία της με βάση την πολιτική των μνημονίων.

Το νομοσχέδιο, παρά τη φιλολογία ότι «η αξιολόγηση δεν θα είναι τιμωρητική» και «θα δίνει κίνητρα στους υπαλλήλους», επαναφέρει την αξιολόγηση όλων των δημοσίων υπαλλήλων (εξαιρούνται προς το παρόν οι εκπαιδευτικοί). Οι υπάλληλοι θα αξιολογούνται σε ετήσια βάση από δύο αξιολογητές, τους ιεραρχικά ανώτερους τους. Θα συντάσσεται Έκθεση Αξιολόγησης για κάθε υπάλληλο, που θα περιέχει τους τίτλους σπουδών και την επιμόρφωσή του, συνοπτική περιγραφή του έργου του, στοιχεία της Συμβουλευτικής Συνέντευξης που θα δίνει ο υπάλληλος στον άμεσα προϊστάμενό του πριν από την ολοκλήρωση της αξιολόγησής του (όπου θα του γίνονται συστάσεις για τη βελτίωση της απόδοσής του). Τέλος, θα βαθμολογείται σε κλίμακα από 0 έως 100 (90-100 άριστοι, 75-89 πολύ επαρκείς, 60-74 καλοί, 50-59 μη ιδιαίτερα επαρκείς, 40-49 μέτριοι, 25-39 ανεπαρκείς, 1-24 ακατάλληλοι για την υπηρεσία). Τα κριτήρια με τα οποία θα βαθμολογούν οι δύο αξιολογητές είναι η γνώση του αντικειμένου, οι υπηρεσιακές σχέσεις και συμπεριφορά, η αποτελεσματικότητα.

Στην αποτελεσματικότητα εντάσσεται και ο βαθμός επίτευξης των ατομικών στόχων και η συμμετοχή του υπαλλήλου στη στοχοθεσία του τμήματος. Οι στόχοι τίθενται από τα Υπουργεία και την ιεραρχία

και μέσα από τις Ολομέλειες Διευθύνσεων (τρεις φορές το χρόνο) και τις Ολομέλειες Τμημάτων (μια φορά το δίμηνο) ενημερώνονται και «συμμετέχουν» οι υπάλληλοι και μετά από συνέντευξη με τον κάθε υπάλληλο ο προϊστάμενος καθορίζει γραπτά την ατομική στοχοθεσία του. Επιπλέον, οι υπάλληλοι κάνουν συλλογική αξιολόγηση και αυτοαξιολογούνται για να βελτιωθεί η απόδοσή τους.

Πολλή και κάθε είδους «αξιολόγηση» για τους υπαλλήλους με λίγη «συμμετοχή». Το ουσιαστικό ζήτημα παραμένει πάλι ότι οι μόνοι που θα «αξιολογηθούν» είναι οι υπάλληλοι και μάλιστα σε ένα κράτος πρόνοιας που καταρρέει λόγω της εφαρμογής των μνημονίων και θα υποστεί και το τρίτο μνημόνιο-τέρας.

Στο νομοσχέδιο προβλέπεται η σύσταση Μητρώου Επιτελικών Στελεχών, μέσα από το οποίο θα επιλέγονται τα πρόσωπα για την κάλυψη όλων των νευραλγικών θέσεων του Δημοσίου έως και τις θέσεις των Γενικών Γραμματέων των Υπουργείων. Δηλαδή, μια επίλεκτη μονάδα με ελκυστικές αμοιβές, όπως προβλέπει και το νέο μισθολόγιο, για να εφαρμόσουν την «αξιολόγηση» και τα μνημόνια.

Επίσης, στο νομοσχέδιο υπάρχει η «λογοδοσία και ο κοινωνικός έλεγχος», όπου με έρευνες και από τις ιστοσελίδες των Υπουργείων θα μπορούν οι πολίτες να «αξιολογούν» τις υπηρεσίες. Το ίδιο παραμύθι της συμμετοχής και για τους «πολίτες», που αν δεν εξυπηρετηθούν στο νοσοκομείο θα φταίνε οι τεμπέληδες εργαζόμενοι και

όχι ότι το βράδυ υπάρχει μία νοσοκόμα για σαράντα ασθενείς ή ότι τα νοσοκομεία δεν έχουν τα βασικά αναλώσιμα και φάρμακα.

Οι βαθμοί είναι πέντε (Α, Β, Γ, Δ, Ε) και οι υπάλληλοι Υποχρεωτικής Εκπαίδευσης φτάνουν μέχρι τον Β. Τέλος, οι υπάλληλοι προάγονται από τα Υπηρεσιακά Συμβούλια με βάση και «το υψηλό επίπεδο των ουσιαστικών προσόντων», που αναφέρονται στις εκθέσεις αξιολόγησής τους. Οι «μη προακτέοι, οι ανεπαρκείς ή οι ακατάλληλοι» θα χρησιμοποιηθούν για τη μείωση του μισθολογικού κόστους, θα αποτελέσουν αυτούς που θα μετακινηθούν με το «έξυπνο» σύστημα κινητικότητας, τη δεξαμενή των δι-αθεσιμοτήτων-απολύσεων.

Οι δημόσιοι υπάλληλοι αντιστάθηκαν στην «αξιολόγηση» του Κυρ. Μητσotάκη. Με απεργίες και ανυπακοή κατάφεραν να τη σταματήσουν στην πράξη. Δεν πρέπει να δεχτούν τη «νέα» αξιολόγηση, καθώς δεν διαφέρει σε τίποτα από την παλιά. Δικαιολογεί την επιβολή των μνημονίων και τη διάλυση του κράτους πρόνοιας. Απειλεί τα εργασιακά δικαιώματα και τους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων. Με Γενικές Απεργίες και ανυπακοή πρέπει να απο-κρούσουν τη νέα «αξιολόγηση».

Διάσκεψη για το κλίμα στο Παρίσι

Κροκοδείλια δάκρυα και καταστολή

Από τις 30 Νοεμβρίου ως τις 11 Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκε στο Παρίσι η 21^η Διεθνής Διάσκεψη για το κλίμα, γνωστή ως COP21, σ' ένα στρατιωτικοποιημένο περιβάλλον, καθώς 120.000 στρατιώτες περιπολούσαν στους δρόμους της χώρας, μετά τις επιθέσεις της 13^{ης} Νοέμβρη αλλά και για να καταστείλουν τις κινητοποιήσεις που είχαν προγραμματιστεί ενόψει της διάσκεψης.

Μια ανασκόπηση...

Το 1992 στο Ρίο υπογράφηκε η «Ατζέντα 21», η σύμβαση-πλαίσιο των Ηνωμένων Εθνών για το περιβάλλον και την ανάπτυξη. Η συμφωνία εκείνη ζητούσε να καταστεί κεντρική πολιτική επιλογή όλων των χωρών η Αειφόρος Ανάπτυξη για το Περιβάλλον, μαζί με την οικονομική ανάπτυξη. Η Ατζέντα 21 συνέπεσε με την εποχή της νεοφιλελεύθερης «παγκοσμιοποίησης», του «απαγορεύεται το απαγορεύεται για το κεφάλαιο», με τα γνωστά πλέον σήμερα αποτελέσματα τόσο της καπιταλιστικής κρίσης όσο και της εκτεταμένης οικολογικής καταστροφής.

Τη σκυτάλη πήρε το Πρωτόκολλο του Κιότο το 1997. Ένας «οδικός χάρτης», που αναγνώριζε ότι η υπερθέρμανση του πλανήτη οφείλεται κυρίως στη χρήση ορυκτών καυσίμων. Τα κράτη δεσμεύονταν να ελαττώσουν τις εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου, με τον οικονομικότερο δυνατό τρόπο (από 'δω αναπτύχθηκε πολύ η εμπορία των δικαιωμάτων εκπομπών/ρύπανσης). Οι μεγάλοι ρυπαντές, ΗΠΑ και Κίνα,

δεν επικύρωσαν ποτέ το πρωτόκολλο, που ήταν μια ανεπαρκής συνέχεια της Ατζέντας 21 και δεν εφαρμόστηκε ποτέ.

Η COP21

Η κλιματική αλλαγή, η παταγώδης αποτυχία να αντιμετωπιστεί από τους ισχυρούς του πλανήτη, οδήγησε σε αναξιοπιστία των επιλογών των κυβερνήσεων και του κεφαλαίου. Η COP21 προσπαθεί να πείσει ότι το σύστημα έχει την ικανότητα να ανακόψει την καταστροφή που το ίδιο δημιούργησε και ότι οι κυβερνήσεις που το υπηρετούν μπορούν να αντεπεξέλθουν στις προκλήσεις. Σ' αυτήν εκπροσωπήθηκαν 195 χώρες, που καλύπτουν περισσότερο από το 95% των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου. Οι στόχοι της συμφωνίας (φιλοδοξεί να διαμορφώσει ένα πλαίσιο δράσης που θα υιοθετηθεί μέσα στο 2016 και θα εφαρμοστεί από το 2020) αφορούν τη διατήρηση της αύξησης της μέσης παγκόσμιας θερμοκρασίας κάτω από τους 2° Κελσίου σε σχέση με τα προβιομηχανικά επίπεδα (στη διάσκεψη του 2009 επιστήμονες προειδοποιούσαν ότι αύξηση 2 βαθμών θα είχε ούτως ή άλλως καταστροφικές επιπτώσεις). Η συμφωνία περιέχει φιλόδοξους στόχους μείωσης των εκπομπών (κατά 60% μέχρι το 2050, σε σύγκριση με τους στόχους του 2010 και κατάργηση της χρήσης του άνθρακα σε παγκόσμιο επίπεδο μέχρι το τέλος του αιώνα). Το κείμενο εγκρίθηκε, αν και το πρόβλημα είναι ότι δεν αναφέρει προθεσμίες για την επίτευξη των στόχων που θέτει. Κάθε χώρα θα κάνει ό,τι μπορεί ή ό,τι θέλει, για να συνεισφέρει

σ' αυτή τη μείωση εκπομπών. Αν επικυρωθεί η συμφωνία, τα άρθρα της θα περνάνε από αξιολόγηση κάθε 5 χρόνια και θα αναδιαμορφώνονται, ανάλογα με τους στόχους. Παρόλα αυτά, σημειώνεται και στο κείμενο της COP21 ότι **δεν απομακρύνεται ο κίνδυνος η αύξηση της θερμοκρασίας να κινηθεί τελικά γύρω στους 3° Κελσίου!**

Ίσως η σημαντικότερη διαφορά με τις προηγούμενες 20 διασκέψεις για το κλίμα είναι ότι η διοργάνωση θύμιζε περισσότερο εμπορική έκθεση, εφόσον παράλληλα με τις εργασίες της πραγματοποιήθηκαν 180 επιχειρηματικά συνέδρια και άλλες εκδηλώσεις, όπου οι βιομήχανοι κλείνουν επικερδείς συμφωνίες.

Πολλοί έσπευσαν να κάνουν δηλώσεις και να υποστηρίξουν ότι πρόκειται για ένα πρώτο βήμα, ότι επιτέλους υπάρχει επίγνωση του ανυπολόγιστου ρίσκου από την υπερθέρμανση του πλανήτη, λες και δεν υπήρξαν ποτέ πριν παρόμοιες αποφάσεις και «δεσμεύσεις».

Είναι προφανές ακόμα και για ένα παιδί ότι ο στόχος της συμφωνίας είναι και αυτός που αποτελεί εμπόδιο για την επίτευξή του (κατάργηση των ορυκτών καυσίμων, υιοθέτηση νέων μορφών ενέργειας). Τα κόστη για μια τέτοια αλλαγή είναι δυσθεώρητα, την στιγμή που η οικονομική κρίση αγγαλιάζει όλο τον πλανήτη. Επίσης, απειλούνται τα κέρδη των πολυεθνικών του πετρελαίου, οι οποίες είναι αυτές που κινούν τα νήματα στην παγκόσμια σκακιέρα της ενέργειας, χωρίς να ξεχνάμε και τους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς που

ταλανίζουν τον πλανήτη.

Αν δεν αντισταθούμε, αν δεν αγωνιστούμε για έναν άλλο κόσμο, που δεν θα στηρίζεται στο κέρδος των λίγων αλλά στη διεθνήσυνεργασία των εργαζομένων, των λαών και των κινημάτων, η επιβίωση του ανθρώπινου είδους στον πλανήτη θα συνεχίσει να διακυβεύεται.

Η απαγόρευση διαδηλώσεων και το κίνημα

Παρόλο το κλίμα τρομοκρατίας της γαλλικής κυβέρνησης μετά τα χτυπήματα στις 13/11 (ενεργοποίησε καθεστώς έκτακτης ανάγκης, ανέστειλε δημοκρατικές ελευθερίες, απαγόρευσε πλήρως διαδηλώσεις, επέβαλλε κατ' οίκον περιορισμό σε αγωνιστές), το κίνημα δεν τρομοκρατήθηκε. Στις 29/11 συγκεντρώθηκαν πάνω από 10.000 στο Παρίσι, διαδηλώνοντας για την υποκρισία της διάσκεψης COP21. Αντιμετωπίστηκαν βίαια από τις δυνάμεις καταστολής με δακρυγόνα, συγκρούσεις και εκατοντάδες συλλήψεις. Αγωνιστές των οργανώσεων NPA, Ensemble, Alternative Libertaire κ.ά., μέλη των οποίων είναι ανάμεσα στους συλληφθέντες, καλούν σε ευρύτερες και ενωτικές κινητοποιήσεις ενάντια στο κράτος έκτακτης ανάγκης που επιβλήθηκε στη Γαλλία.

■ Γεωργία Β.

Αντι-ασφαλιστικό Κατρούγκαλου

Ολοκληρωτική κατεδάφιση της κοινωνικής α

Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, στα πλαίσια των δεσμεύσεων του 3^{ου} Μνημονίου, έστειλε στους δανειστές-τοκογλύφους το νομοσχέδιο για το ασφαλιστικό. Το σχέδιο αυτό συμπληρώνει και προστίθεται στις μέχρι τώρα νεοφιλελεύθερες/μνημονιακές επιθέσεις, τα αντιασφαλιστικά νομοσχέδια από το 1990 (κυβερνήσεις Κων. Μητσοτάκη, Σημίτη, Καραμανλή) μέχρι και το περασμένο καλοκαίρι, με τα προαπαιτούμενα του 3^{ου} Μνημονίου.

■ Τηλέμαχος Λάχανης

Το σχέδιο αυτό συμπληρώνει και προστίθεται στις μέχρι τώρα νεοφιλελεύθερες/μνημονιακές επιθέσεις, τα αντιασφαλιστικά νομοσχέδια από το 1990 (κυβερνήσεις Κων. Μητσοτάκη, Σημίτη, Καραμανλή) μέχρι και το περασμένο καλοκαίρι, με τα προαπαιτούμενα του 3^{ου} Μνημονίου.

Το νομοσχέδιο Κατρούγκαλου είναι στην κατεύθυνση του 3^{ου} Μνημονίου, με το οποίο η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δεσμεύτηκε για νέες «μεταρρυθμίσεις» (που θα ισχύσουν από 1.1.2016) για πλήρη εφαρμογή των αντιασφαλιστικών νόμων του 2010 και του 2012, ενοποιήσεις των Ταμείων και περιορισμό των κρατικών δαπανών προς την Κοινωνική Ασφάλιση (ΚΑ) κατά 0,25% του ΑΕΠ το 2015 (0,5 δισ.) και 1% του ΑΕΠ το 2016 (2 δισ.). Το τελικό νομοσχέδιο που θα προωθηθεί προς ψήφιση θα είναι ακόμα πιο σκληρό από το προσχέδιο, αφού πρώτα θα το έχουν «επεξεργαστεί» και εγκρίνουν οι δανειστές.

Τα μέτρα

1) Ενοποίηση όλων των παροχών (σύνταξης, υγείας, πρόνοιας) για σχεδόν το σύνολο των ασφαλισμένων, τόσο των εργαζόμενων όσο και των λαϊκών στρωμάτων, σε ένα ενιαίο ταμείο Κύριας Κοινωνικής Ασφάλισης. Από 1.1.2016, το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ μετονομάζεται σε Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης (ΕΦΚΑ) και σε αυτό εντάσσονται όλα τα υπάρχοντα Ταμεία. Το ΕΦΚΑ θα χορηγεί: α) κύρια σύνταξη (γήρατος, αναπηρική ή θανάτου), β) εφάπαξ, για όσους ασφαλισμένους υπήρχαν τα αντίστοιχα Ταμεία για εφάπαξ, γ) παροχές υγείας (δηλαδή παροχές σε χρήμα ή είδος, επίδομα ασθένειας, μητρότητας, άδειες, έξοδα κηδείας κ.λπ.). Το Ταμείο αυτό θα είναι **αυστηρά ανταποδοτικής ασφάλισης**: οι παροχές συνδέονται αυστηρά με τις εισφορές, δηλαδή **άμεσα καταργείται κάθε κοινωνικός χαρακτήρας** της ΚΑ.

2) Εφαρμογή (για πρώτη φορά στις περίπου 25χρονες διαρκείς αντιασφαλιστικές επιθέσεις) των νέων άθλιων κανόνων **ακόμη και στους ήδη συνταξιούχους**, μέσα από την επανεξέταση/επανυπολογισμό των συντάξεων και γενικότε-

ρων παροχών τους. Μέχρι το 2018, όποιες μειώσεις προκύψουν δεν θα εφαρμοστούν. Όμως μετά το 2018, δεν θα μείνει όρθιο τίποτα.

3) Στις επικουρικές συντάξεις (παράμενουν σε ξεχωριστό ταμείο) θα εφαρμοστούν όλες οι δεσμεύσεις/μειώσεις όλων των μέχρι τώρα Μνημονίων και κυρίως θα εφαρμοστεί η «ρήτρα μηδενικού ελλείμματος» (σαν «ρήτρα βιωσιμότητας» ή όπως αλλιώς τη βαφτίσουν). Αυτό σημαίνει ότι οι επικουρικές, κάτω από το βάρος της οικονομικής κρίσης αλλά και της επιβολής της «ρήτρας μηδενικών ελλειμμάτων», αργά ή γρήγορα θα καταργηθούν πλήρως.

4) **Καταργείται το θεσμοθετημένο κατώτατο όριο σύνταξης.** Ακόμη και ο νόμος Λομβέρδου (3863/2010) όριζε μια κατώτατη σύνταξη. Να θυμίσουμε ότι πριν από 25 χρόνια οι συντάξεις γήρατος ήταν συνδεδεμένες με τα 20 ημερομίσθια ανειδίκευτου εργάτη (ΗΑΕ) και δεν επιτρέπονταν να δίνονται μικρότερες συντάξεις γήρατος, δηλαδή τα κατώτατα αυτά όρια θα έπρεπε να είναι 660 ευρώ (κατώτατο όριο σύνταξης γήρατος), με βάση το ΗΑΕ του 2009, προ Μνημονίων. Όμως, με την πρόσφατη εγκύκλιο Χαϊκάλη αυτό το όριο είναι πλέον 392,7 ευρώ! Τώρα καταργείται τελείως (αφού δεν εμπεριέχεται πουθενά) από το προτεινόμενο σύστημα αυτή η προστασία. Απέναντι σε αυτό το έγκλημα, ψελλίζουν κάτι ανοησίες, κάτι ασάφειες όπως η εγγυημένη κοινωνική (εθνική) σύνταξη (που θα είναι και επισφαλής και φυσικά πάντα με προϋποθέσεις/κριτήρια).

5) **Οι προνοιακές παροχές** (επίδομα-τα κατά της φτώχειας ή αντιμετώπισης κάποιων ειδικών αναγκών, όπως ΕΚΑΣ, επίδομα για τυφλούς, επίδομα ανεργίας κ.λπ.) **διαχωρίζονται από τις ασφαλιστικές παροχές**, και οι όποιες προνοιακές παροχές δεν θα αντιστοιχούν σε ασφαλιστικές εισφορές. Αυτές οι προνοιακές παροχές θα δίνονται με διάφορα κριτήρια, όπως: παραμονή στη χώρα, ατομικό ή οικογενειακό εισόδημα, περιουσιακά στοιχεία, φορολογητέο εισόδημα. Δηλαδή δεν θα δίνονται σε όλους, ούτε θα δίνεται ολόκληρη η όποια παροχή. Το κυριότερο, όμως, είναι ότι επειδή ακριβώς είναι προνοιακές και όχι ασφαλιστικές, το κράτος ανά πάσα στιγμή μπορεί να τις μειώνει/καταργεί, να αλλάζει τις προϋποθέσεις χορήγησης κ.λπ. Εξάλλου το κράτος δεν εγγυάται πλέον την καταβολή σε όλους όσους έχουν ανάγκη, στοιχειωδών και αξιοπρεπών παροχών, αλλά μόνο τη... βιωσιμότητα του Εθνικού Συστήματος Κοινωνικής Ασφάλειας. Τέλος, το ΕΚΑΣ θα

χορηγείται μέχρι το 2019 με αυξημένες προϋποθέσεις και μετά καταργείται.

6) Από 1.1.2016 η σύνταξη (γήρατος, θανάτου, αναπηρίας) του φορέα κύριας ασφάλισης θα υπολογίζεται ως το άθροισμα δύο τμημάτων: της εθνικής σύνταξης και της ανταποδοτικής σύνταξης.

Η **εθνική σύνταξη** δεν θα χρηματοδοτείται από τις ασφαλιστικές εισφορές αλλά απευθείας από τον κρατικό προϋπολογισμό. Έτσι γίνεται κι αυτοί μια «προνοιακή παροχή».

Η εθνική σύνταξη από το 2019 και μετά θα καταβάλλεται, ολόκληρη ή μέρος της, με 2 βασικές προϋποθέσεις, σε όσους και όσες: (α) θεμελιώνουν/αποκτούν με οποιοδήποτε τρόπο, κατά τις οικίες διατάξεις, οποιοδήποτε συνταξιοδοτικό δικαίωμα, για σύνταξη γήρατος (πλήρη ή μειωμένη), για σύνταξη αναπηρική ή θανάτου, (β) έχουν τουλάχιστον 15 έτη νόμιμης διαμονής στη χώρα. Η **πλήρης** εθνική σύνταξη ορίζεται στα **384 ευρώ** μηνιαία και θα δίνεται μόνο σε όσους/όσες θεμελιώνουν δικαίωμα **πλήρους** σύνταξης γήρατος και ταυτόχρονα έχουν 40 έτη νόμιμη παραμονή στη χώρα μεταξύ του 17^{ου} και του 67^{ου} έτους της ηλικίας τους (ή του έτους στο οποίο απέχτησαν αυτό το δικαίωμα). Δηλαδή τα 384 ευρώ θα τα παίρνουν μόνο οι έχοντες 40 έτη ασφάλισης στα 62, οι έχοντες 15 έτη ασφάλισης στα 67 έτη τους ή οι έχοντες αναπηρική σύνταξη με ποσοστό αναπηρίας τουλάχιστον το 80%. **Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, τα 384 ευρώ μειώνονται.**

Το **ανταποδοτικό μέρος** της σύνταξης θα υπολογίζεται βάσει των αποδοχών ή του εισοδήματος επί των οποίων καταβλήθηκαν εισφορές καθώς και του ποσοστού αναπλήρωσης. Δηλαδή το ανταποδοτικό μέρος της κύριας σύνταξης **δεν θα έχει κανένα κατώτατο όριο** αλλά θα αντιστοιχεί μόνο στις ατομικές ασφαλιστικές εισφορές. Αυτό το πράγμα δεν έχει καμιά σχέση με την ΚΑ.

7) Τέλος, το Επίδομα Κοινωνικής Αλληλεγγύης Ανασφάλιστων Υπερηλικών, το ανώτερο 360 ευρώ μικτά το μήνα, θα χορηγείται ολόκληρο ή μέρος, με αρκετές προϋποθέσεις, από το 2016 και έπειτα μετά το 67^ο έτος της ηλικίας, σε ανασφάλιστους υπερήλικες και σε αυτούς που δεν πληρούν τις προϋποθέσεις συνταξιοδότησης.

2 Ισφάλισης

Ένα αποκαλυπτικό παράδειγμα της νέας «σύνταξης»

Παλιότερα: 660 ευρώ η ελάχιστη σύνταξη γήρατος

Ένας ασφαλισμένος στο ΙΚΑ επί 15 έτη, έστω με συντάξιμο μισθό 600 ευρώ, αν δεν υπήρχαν τα αντιασφαλιστικά μέτρα, από το 1990 και μετά, θα είχε 2% ποσοστό αναπλήρωσης του συντάξιμου μισθού, για κάθε έτος, και συνολικά θα είχε 30% ποσοστό αναπλήρωσης. Δηλαδή θα είχε σύνταξη (ανταποδοτική) 30% των 600 ευρώ ή 180 ευρώ. Όμως επειδή ίσχυαν τα κατώτατα όρια, δηλαδή ότι καμιά σύνταξη γήρατος δεν μπορούσε να είναι μικρότερη από 660 ευρώ, θα έπαιρνε τελικά (από τον «κοινωνικό κουμπαρά») τα **660** ευρώ.

Με τον νόμο Λοβέρδου: 392,7 ευρώ η ελάχιστη σύνταξη γήρατος

Όμως ένας νέος ασφαλισμένος (από το 2014 και μετά) στο ΙΚΑ, όταν θα συμπλήρωνε 15 έτη ασφάλισης και έβγαине στη σύνταξη στα 67 χρόνια του με 600 ευρώ συντάξιμο μισθό, τότε με βάση τον νόμο Λοβέρδου, θα έπαιρνε την εξής σύνταξη: α) ανταποδοτική σύνταξη 72 ευρώ (το ποσοστό αναπλήρωσης του νόμου αυτού ήταν 0,8% για κάθε έτος, συνεπώς συνολικά για τα 15 χρόνια θα ήταν το 12% των 600 ευρώ), β) βασική σύνταξη 135 ευρώ (ο νόμος αυτός όριζε σαν προνοιακή παροχή τα 360 ευρώ για 40 χρόνια ασφάλιση, και συνεπώς ο ασφαλισμένος με μόνο 15 χρόνια θα έπαιρνε μόνο 135 ευρώ ή το 1/3 περίπου της προνοιακής παροχής).

Έτσι η σύνταξη του ασφαλισμένου θα ήταν 72 + 135 = **207** ευρώ, το μήνα. Επειδή όμως, ακόμη και στο νόμο Λοβέρδου, λόγω των εργατικών αντιστάσεων, είχαν συμπεριληφθεί τα κατώτατα όρια σύνταξης (έστω και κουτσουρεμένα) και τα οποία με την εγκύκλιο Χαϊκάλη κατέβηκαν και άλλο, στα 392,7 ευρώ, τελικά αυτός ο ασφαλισμένος θα έπαιρνε, μικτά, **392,7** ευρώ και όχι τα 207 ευρώ που θα έπρεπε να πάρει εάν δεν υπήρχε το κατώτατο όριο σύνταξης.

Με το νομοσχέδιο Κατρούγκαλου: πιθανά στα... 72 ευρώ η ελάχιστη σύνταξη γήρατος

Ένας νέος ασφαλισμένος (που θα ασφαλιστεί από το 2016 και μετά) στο ΙΚΑ, αν έχει πάλι 15 έτη ασφάλισης και συντάξιμο μισθό πάλι 600 ευρώ, τότε όταν βγει στην σύνταξη θα πάρει μόνο την ανταποδοτική σύνταξη των **72** ευρώ (με 0,8% ετήσιο ποσοστό αναπλήρωσης, για τα 15 έτη, δηλαδή το 12% των 600 ευρώ). Επειδή δεν υπάρχουν πλέον τα κατώτατα όρια σύνταξης αυτός ο εργαζόμενος στα 67 του θα πάρει μόνο 72 ευρώ μικτά (και χωρίς δώρα). Αν πληρεί τις προϋποθέσεις για τη λεγόμενη εθνική, και αν την δικαιούται ολόκληρη, θα πάρει τελικά το πολύ άλλα 384 ευρώ, αλλιώς θα περιοριστεί στα 72 ευρώ!

Αντίσταση στην καταστροφή των Πλειστηριασμών

Από 1/1/2016, γίνεται πολύ πιο δύσκολη η όποια προστασία υπήρχε για τους δανειολήπτες απέναντι στους πλειστηριασμούς-κατασχέσεις πρώτης κατοικίας. Με το νέο νόμο (4346/15) για τα «κόκκινα» στεγαστικά δάνεια, οι προϋποθέσεις και όροι προστασίας της πρώτης κατοικίας γίνονται πολύ πιο αυστηροί. Με τα εισοδηματικά και περιουσιακά **κριτήρια** που υιοθετούνται, το 30% των δανειοληπτών έχει προστασία, το 28% μπορεί με δυσκολότερους όρους να ενταχθεί σε ρύθμιση, το 42% δεν έχει απολύτως καμιά προστασία, όπως και όσοι χρωστάνε σε εφορία, δήμους, ασφαλιστικά ταμεία κ.λπ.

Για όσους μπορούν να ενταχθούν στο νέο νόμο, υπάρχει επιπλέον το πιστοποιητικό **«συνεργάσιμου δανειολήπτη»**, που θα δίνουν οι τράπεζες, σύμφωνα με τον «κώδικα δεοντολογίας» που αποφασίζουν οι ίδιες. Επίσης, υπάρχει υποχρέωση καταβολής **μέγιστης δυνατής δόσης**. Σε κάθε ρύθμιση, ο πιστωτής/τράπεζα δεν θα πρέπει να βρίσκεται, «χωρίς τη θέλησή του», σε «χειρότερη θέση» απ' ό,τι αν προχωρούσε σε πλειστηριασμό του ακινήτου!

Το ζήτημα δεν κλείνει με το ν. 4346. Η ρύθμιση των «κόκκινων δανείων» συνδέεται με τη δυνατότητα πώλησής τους στα λεγόμενα **κερδοσκοπικά κεφάλαια** (distress funds), με την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών, αλλά και με το ποιος θα έχει τον έλεγχο του τραπεζικού συστήματος – το οποίο, με την τελευταία ανακεφαλαιοποίηση έχει περάσει μέσω και του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (ΤΧΣ) στα χέρια των δανειστών και διεθνών τοκογλύφων. Όλοι αυτοί θέλουν ένα τελικό «ξεκαθάρισμα» των «κόκκινων δανείων». Αυτό σημαίνει εκατοντάδες χιλιάδες πλειστηριασμούς και κατασχέσεις σπιτιών, περιουσιών, μισθών, συντάξεων, μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων – και **χιλιάδες ξεσπιτωμένους**.

Μέχρι τώρα, και για διάφορους λόγους, οι δανειστές ήταν σχετικά «ανεκτικοί», δίνοντας μικρές αναβολές. Βασική τους επιδίωξη, όμως, παραμένει η μετατροπή των τραπεζών σε μηχανισμό αρπαγής σπιτιών, μισθών, συντάξεων, εισοδημάτων, περιουσιών. Σχέδιο που περνάει μέσα και από την απελευθέρωση της πώλησής των «κόκκινων δανείων» στα κερδοσκοπικά κεφάλαια, με κατάργηση της όποιας προστασίας των δανειοληπτών. Στο πλαίσιο αυτό εντάσσεται και η ψήφιση του ν. 4354 (16/12/2015), που επιτρέπει/θεσμοθετεί την πώληση της διαχείρισης των (κάθε είδους) «κόκκινων δανείων» σε **Εταιρείες Διαχείρισης και Μεταβίβασης Απαιτήσεων (ΕΔΑΜΕΔ)**, δηλαδή και στα κερδοσκοπικά κεφάλαια. Μέχρι 15/2/2016 εξαιρούνται τα επιχειρηματικά δάνεια προς μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις, καθώς και τα «κόκκινα» στεγαστικά δάνεια ή δάνεια που αφορούν (λόγω υποθήκης) την πρώτη κατοικία. Αναμένεται νέα ρύθμιση, συνολικά για όλα τα «κόκκινα δάνεια», που πιθανότατα θα άρει τις παραπάνω εξαιρέσεις.

Ό,τι κι αν ακούγεται από διάφορα παπαγαλάκια της κυβέρνησης και των δανειστών, για «ισχυρούς κανόνες», «αμοιβαία οφέλη» για τράπεζες και δανειολήπτες από την πώληση των δανείων κ.λπ., είναι ψέματα. Η εμπειρία από την πώληση των «κόκκινων δανείων» σε εταιρίες διαχείρισης (κερδοσκοπικά κεφάλαια) σε άλλες χώρες (Ισπανία, ΗΠΑ κ.ά.) είναι δραματική. Πέρα από τις κατασχέσεις κατοικιών και περιουσιών, η πώληση των «κόκκινων» επιχειρηματικών δανείων σε κερδοσκοπικά κεφάλαια και η λεγόμενη «αναδιάρθρωση/εκκαθάριση» αυτών των δανείων, **θα φέρει ακόμα περισσότερα λουκέτα μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων, εκατοντάδες χιλιάδες απολύσεις, θα επιδεινώσει την ήδη τραγική κατάσταση της οικονομίας**. Όλα αυτά στο όνομα της επιβίωσης της «υγιούς επιχειρηματικότητας»!

Αν τελικά επιτευχθούν στην πράξη οι επιδιώξεις δανειστών, κυβέρνησης και κερδοσκοπικών κεφαλαίων, θα εξαρτηθεί από την αντίσταση και τους αγώνες μας. Πρέπει και μπορούμε να φτιάξουμε παντού επιτροπές αγώνα ενάντια σε πλειστηριασμούς και κατασχέσεις πρώτης/κύριας κατοικίας. Σε εργασιακούς χώρους, σωματεία/συνδικάτα, γειτονιές. Με συνελεύσεις, εξορμήσεις, ενημερώσεις, παραστάσεις διαμαρτυρίας, συγκεντρώσεις, απεργίες, καταλήψεις, διαδηλώσεις, αποκλεισμούς σε δρόμους και πλατείες. Με πιο δυναμικές ενέργειες, όπως αποκλεισμούς Ειρηνοδικείων και καταλήψεις τραπεζών, με ομάδες επιφυλακής και περιφρούρησης σε κάθε συνοικία και γειτονιά, που θα αποτρέπουν στην πράξη τις κατασχέσεις.

Η παρεμπόδιση των πλειστηριασμών δεν φθάνει από μόνη της. Πρέπει με τους αγώνες μας να επιβάλλουμε μέτρα στην κατεύθυνση της απόλυτης, γενικευμένης, αυτόματης προστασίας της πρώτης/κύριας κατοικίας από πλειστηριασμό λόγω χρεών και αδυναμία πληρωμής, όπως:

- 1) Κατάργηση εισπρακτικών εταιρειών & απαγόρευση μεταβίβασης δανείων σε κερδοσκοπικά funds.
- 2) Κατάργηση των ρυθμίσεων του Κώδικα Δεοντολογίας και του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας που διευκολύνουν την υφαρπαγή της κύριας κατοικίας.
- 3) Καθιέρωση ακατάσχετου πρώτης/κύριας κατοικίας.
- 4) Αναστολή πλειστηριασμών μικρομεσαίων επιχειρήσεων, επαγγελματιών και αγροτών και για χρέη που αφορούν στεγαστικά ή επιχειρηματικά δάνεια, καθώς και χρέη προς Δημόσιο, Ασφαλιστικούς Οργανισμούς, ΔΕΚΟ.
- 5) Ρύθμιση δανείων με βάση τις ανάγκες εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων, με: διαγραφή μέρους ή του συνόλου της οφειλής, ανάλογα με την οικονομική κατάσταση του δανειολήπτη. Καθορισμός δόσεων ώστε να διασφαλίζεται ένα επαρκές επίπεδο ζωής για τους οφειλέτες. Περίοδος χάριτος με πάγωμα χρεών και εκλογίκευση επιτοκίων.
- 6) Διαγραφή χρεών προς το Δημόσιο των μακροχρόνια ανέργων, χαμηλόμισθων, χαμηλοσυνταξιούχων και φτωχών.
- 7) Παραχώρηση των χιλιάδων κενών κατοικιών των δήμων, εκκλησιών, φορέων του δημοσίου. Επαναλειτουργία του Οργανισμού Εργατικής Κατοικίας (ΟΕΚ) στη βάση των εργατικών και λαϊκών αναγκών, με γενναία επιδότηση ενοικίου και ανέγερση εργατικών κατοικιών.

■ Γιώργος Θεοδωρίδης

Βαθαίνει η κρίση σε ΣΥΡΙΖΑ και κυβέρνηση

Ένα χρόνο μετά την «πρώτη φορά αριστερά» και έξι μήνες μετά την προδοσία του ΟΧΙ του ελληνικού λαού από τον Τσίπρα και την ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, το κυβερνών κόμμα συνεχίζει να βυθίζεται στην κρίση του, που μόνο χάρη στην «κουτάλα της εξουσίας» δεν έχει –προς το παρόν– πάρει διαλυτικά χαρακτηριστικά.

Στο διάστημα της μνημονιακής μετάλλαξης του ΣΥΡΙΖΑ, ουσιαστικά όλα τα στελέχη του που είχαν κάποια αναφορά στο κίνημα και στις λαϊκές μάζες αποχώρησαν προς διάφορες κατευθύνσεις. Έτσι, εκτός από τη Λαϊκή Ενότητα (ΛΑΕ), δημιουργήθηκαν η Αριστερή Ριζοσπαστική Κίνηση, η Δικτύωση για τη Ριζοσπαστική Αριστερά (με κύριο εκπρόσωπο τον πρώην γραμματέα του ΣΥΡΙΖΑ Τάσο Κορωνάκη) αλλά και μικρότερες ομαδοποιήσεις και σχηματισμοί, ενώ αναμένονται και οι τελικές κινήσεις από Βαρουφάκη και Κωνσταντοπούλου. Σε επίπεδο «απλών» μελών οι αποχωρήσεις ή αποστασιοποιήσεις είναι μαζικές, ενώ ειδικότερα όσον αφορά τη νεολαία του κόμματος, τα μέλη της που παρέμειναν στον μνημονιακό ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα μικρό κλάσμα της μέχρι πρότινος δύναμής της. Αλλά και σε εκλογικό επίπεδο, παρότι η μεθόδευση από τον Τσίπρα των «εκλογών εξπρές» του Σεπτεμβρίου επέτρεψε στον ΣΥΡΙΖΑ να διατηρήσει –σε ποσοστό– την επιρροή του, η φθορά του είναι ήδη ραγδαία, θα επιταχυνθεί όσο προωθούνται ακόμα πιο βάρβαρα μέτρα και αποτυπώνεται όχι μόνο

στις –έτσι κι αλλιώς ελάχιστα αξιόπιστες– δημοσκοπήσεις αλλά και σε εκλογές χώρων μέχρι πρόσφατα προνομιακών γι' αυτών, όπως οι εκπαιδευτικοί (βλ. σχετικό άρθρο).

Ασφαλώς, η κατάσταση αυτή γίνεται αντιληπτή χωρίς ιδιαίτερες δυσκολίες τόσο από τα επιτελεία των ιμπεριαλιστών και του ελληνικού κεφαλαίου (που ξέρουν πια πολύ καλά με τι ποιότητας «αντίπαλο» έχουν να κάνουν) όσο και από τον ίδιο τον Τσίπρα και την ομάδα του. Ουσιαστικά, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ–ΑΝΕΛ κρέμεται από μια κλωστή και η αναβολή των πολιτικών εξελίξεων επιτυγχάνεται μόνο με ένα παιχνίδι καθυστερήσεων στην εφαρμογή των μνημονιακών μέτρων και λόγω της μεγάλης διάρκειας της διαδικασίας εκλογής προέδρου της ΝΔ. Η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, έχοντας πλήρη επίγνωση της πολιτικής της αδυναμίας, οδηγείται όχι μόνο σε διαρκείς συνθηκολογήσεις απέναντι στους τοκογλύφους ΕΕ–ΔΝΤ αλλά και σε αξιοθρήνητες προσπάθειες για «συναίνεση», κατά τις οποίες αντιμετωπίζει τον χλευασμό από τους εκπροσώπους των μισοδιαλυμένων «παλιών» μνημονιακών κομμάτων, ακόμα και από τον Λεβέντη! Δεν λείπουν φυσικά και τα φαινόμενα διαφθοράς, όπως με τις υποθέσεις Φλαμπουράρη και Σταθάκη.

Η οριακή κυβερνητική πλειοψηφία των 153 εδρών είναι θέμα λίγου χρόνου να εξανεμιστεί, αν όχι λόγω των βάρβαρων αντισφαλιστικών μέτρων, σίγουρα μετά τα πολύ χειρότερα που ακολουθούν. Ο Τσίπρας και η ομάδα του έχουν δρομολογήσει σενάρια

συνεργασίας με κάθε μνημονιακό ρετάλι, από τον Λεβέντη και τη Γεννηματά μέχρι την «καραμανλική» πτέρυγα της ΝΔ. Είναι χαρακτηριστικά άλλωστε τα γλοιώδη αφιερώματα της «Αυγής» στον «εθνάρχη» Καραμανλή, κατά τη διάρκεια της προεκλογικής διαδικασίας στη ΝΔ. Βέβαια, τα σχέδια για συγκρότηση «οικουμενικής» μνημονιακής χούντας «εθνικής ενότητας» δείχνουν, προσωρινά τουλάχιστον, να αναστέλλονται, μετά την επικράτηση του Κυριάκου Μητσοτάκη επί του Μείμαρράκη (ο οποίος είχε την υποστήριξη των караμανλικών). Κυβέρνηση, ΣΥΡΙΖΑ και «Αυγή» έσπευσαν να κατακεραυνώσουν τον ούλτρα νεοφιλελεύθερο Μητσοτάκη, παραλείποντας βέβαια να πουν ότι είναι ακριβώς η δική τους προδοτική και εγκληματική πολιτική που ανοίγει τον δρόμο στους εκπροσώπους της πιο μαύρης αντίδρασης. Η εκλογή Μητσοτάκη –κόντρα στα αρχικά προγνωστικά– είναι ένα ξεκάθαρο μήνυμα από πλευράς Βερολίνου και των άλλων ιμπεριαλιστικών κέντρων, αλλά και των πιο σάπιων και αδίστακτων κομματιών του ελληνικού κεφαλαίου, ότι η λυσσασμένη τους προσπάθεια για ολοκληρωτική συντριβή της αντίστασης του ελληνικού λαού μέσα από ένα πολιτικό πραξικόπημα στα πρότυπα του ουκρανικού «Μαϊντάν» δεν πρόκειται να εγκαταλειφθεί. Παρά την ήττα του στο δημοψήφισμα της 5^{ης} Ιούλη, το μαύρο μπλοκ του «Μένουμε Ευρώπη» επιχειρεί να ανασυγκροτηθεί, ποντάροντας στην απογοήτευση και σύγχυση των εργαζομένων και

των φτωχών λαϊκών στρωμάτων από την προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ. Τα αποκρουστικά σχέδια των νεοφιλελεύθερων καθαρχμάτων φαίνονται ξεκάθαρα από τις δηλώσεις του ανεκδιήγητου Πορτοσάλτε του ΣΚΑΪ, ότι ακόμα και αυτή η μνημονιακή κυβέρνηση έχει «ταξικό πρόσημο»! Για αυτούς τους αδίστακτους αγριάνθρωπους, οτιδήποτε δεν κινείται στην κατεύθυνση του πλήρους εξανδραποδισμού των εργαζομένων χαρακτηρίζεται «κομμουνιστικό».

Φυσικά, ιμπεριαλιστές και ελληνικό κεφάλαιο δεν λαθεύουν καθόλου όταν υπολογίζουν ότι ο Τσίπρας και η ψοφοδεής παρέα του θα αποτελέσουν πολύ εύκολη λεία. Στο χέρι μας όμως είναι, πιάνοντας το νήμα των καλύτερων παραδόσεων του ελληνικού εργατικού κινήματος και των πρόσφατων σκληρών αγώνων, ιδιαίτερα του παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου 2010–12, να τους αποδείξουμε ότι για πολλοστή φορά δεν έλαβαν υπόψη τον καθοριστικότερο παράγοντα των εξελίξεων: την οργανωμένη θέληση των εργαζομένων μαζών.

■ Γιάννης Χαλάς

Μετά βαΐων και κλάδων ο αιγύπτιος δικτάτορας στην Αθήνα

Η 3^η τριμερής Συνάντηση Κορυφής Ελλάδας – Κύπρου – Αιγύπτου πραγματοποιήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου στην Αθήνα μεταξύ του έλληνα πρωθυπουργού, του προέδρου της κυπριακής δημοκρατίας Νίκου Αναστασιάδη και του αιγύπτιου δικτάτορα, στρατηγού Αλ Σίσι, που έγινε δεκτός με τιμές και δόξα από την ελληνική, πάλαι ποτέ αριστερή, κυβέρνηση. Το εξαιρετικής σημασίας γεγονός ότι πρόκειται για έναν αιμοσταγή δικτάτορα που κατάργησε το κοινοβούλιο της χώρας του, μαζί με τις δημοκρατικές και πολιτικές ελευθερίες του αιγυπτιακού λαού, που πήρε την προεδρία με εκλογές βίας και νοθείας, που χαρακτηρίζει τρομοκράτη, συλλαμβάνει, φυλακίζει, εκτελεί και «εξαφανίζει» συλληβήδων όποιον αντιστέκεται στο καθεστώς του και τη φιλοϊμπεριαλιστική του πολιτική, αδελφό μουσουλμάνο, αριστερό, δημοκράτη, αγωνιστή, δεν απασχόλησε ούτε τα επίσημα ΜΜΕ, ούτε την κυβέρνηση.

Στο δρόμο που χάραξαν Σαμαράς-Βενιζέλος

Η προηγούμενη τριμερής συνάντηση είχε λάβει χώρα στην Κύπρο 7 μήνες πριν και η νεόκοπη τότε συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ–ΑΝΕΛ είχε δείξει ξεκάθαρα τις προθέσεις της να συνεχίσει απαρέγκλιτα τη φιλοϊμπεριαλιστική, υποτακτική πολιτική των προκατόχων της, ντύνοντάς την με μπόλικη φλυαρία περί «εθνικού συμφέροντος», γεωπολιτικής αναβάθμισης της χώρας και δήθεν ρεαλιστικής πολιτικής που σημαίνει: την σύσφιξη των σχέσεων τόσο με το δικτατορικό καθεστώς της Αιγύπτου, όσο και με το στυγερό δολοφονικό

καθεστώς του Ισραήλ, την απόλυτη εναρμόνιση με τις ιμπεριαλιστικές επιταγές της ΕΕ και των ΗΠΑ στο προσφυγικό, το Παλαιστινιακό, τη Συρία, κ.ο.κ. Η νέα Τριμερής κινήθηκε στα ίδια πλαίσια, όπως φάνηκε από τα χαριεντίσματα των ελλήνων αξιωματούχων με τους εκπροσώπους του δικτατορικού καθεστώτος, αλλά και από τη διακήρυξη στην οποία κατέληξαν.

Ο αιγύπτιος δικτάτορας στυλοβάτης της ασφάλειας!

Επιβεβαιώθηκε ο σταθεροποιητικός ρόλος που παίζουν οι τρεις χώρες στο ασταθές περιβάλλον της περιοχής και η αποφασιστικότητά τους να εξακολουθήσουν να συνεργάζονται και να συμβάλλουν στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας. Τονίστηκε, μάλιστα, πως η Αίγυπτος πρέπει να στηριχθεί «πολιτικά και οικονομικά» από την ΕΕ για να διαφυλάξει τη σταθερότητα στην περιοχή (η Αίγυπτος του Αλ Σίσι που εισέβαλε στην Υεμένη, έχει εξαπολύσει πόλεμο στο Σινά και έχει κλείσει τα περάσματα που επέτρεπαν την τροφοδοσία της Παλαιστίνης). Σημειώθηκε, τέλος, η δέσμευση των τριών χωρών να συνεργαστούν για τον έλεγχο των μεταναστευτικών ροών και η συμφωνία τους με τη Διάσκεψη της Βιέννης για τη Συρία (με άλλα λόγια η πλήρης σύμπλευση τους στις αποφάσεις ΕΕ και ΗΠΑ και στα δυο ζητήματα).

Το νέο εφεύρημα του «διαμετακομιστικού & ενεργειακού κόμβου»

Ως κεντρικό ζήτημα, για την ελληνική κυβέρνηση, αναδείχτηκε το θέμα της μεταφοράς ενέργειας και εμπορευμάτων

μέσω της χώρας μας. Πρόκειται για σοφιστεία που εφευρέθηκε προκειμένου να δικαιολογηθεί η πλήρης ευθυγράμμιση της στις ιμπεριαλιστικές επιταγές. Παράλληλα, μάλιστα, με τη συνάντηση Κορυφής είχαμε την πραγματοποίηση ενός ελληνο-αιγυπτιακού Επιχειρηματικού Συνεδρίου με τη συμμετοχή του ΣΕΒ, της Αιγυπτιακής Ένωσης Επιχειρηματιών, του Ελληνο-αιγυπτιακού Επιχειρηματικού Συμβουλίου και πολλών επιχειρηματικών ομίλων, στη διάρκεια του οποίου υπογράφηκαν δύο συμφωνίες για την συνεργασία των λιμανιών της Καβάλας και της Αλεξανδρούπολης με εκείνα της Αλεξάνδρειας και της Δαμιέτης.

Καθώς στην Ελλάδα δεν έχουν βρεθεί εκμεταλλεύσιμα κοιτάσματα υδρογονανθράκων, όπως αυτά στην Κύπρο, το Ισραήλ και την Αίγυπτο, ο ΣΥΡΙΖΑ επινόησε τη μετατροπή της χώρας μας σε κόμβο μεταφοράς ενέργειας προς την Ευρώπη. Βέβαια, εδώ υπάρχουν μερικά ανυπέρβλητα εμπόδια: Καταρχήν, για να γίνουν τα παραπάνω κοιτάσματα εκμεταλλεύσιμα, χρειάζεται η διασύνδεση μεταξύ τους, πράγμα που προσκρούει στις τουρκικές αντιδράσεις ως προς την οριοθέτηση των ΑΟΖ και την τεράστια αστάθεια της ευρύτερης περιοχής. Ακόμα παραπέρα, ο μόνος συμφέρον τρόπος για τη μεταφορά του αερίου μέσω της χώρας μας είναι να έρχεται με τάνκερ μέχρι την Αλεξανδρούπολη και στη συνέχεια να διοχετεύεται στην Ευρώπη με αγωγούς. Και εδώ προκύπτει το τρίτο πρόβλημα, ότι ο αγωγός που υπάρχει (ΤΑΡ) είναι ιδιωτικός

και δημιουργήθηκε για το αζέρικο αέριο και όχι κάποιο ανταγωνιστικό. Δεύτερος αγωγός δεν έχει ακόμα κατασκευαστεί, κι αν ποτέ κατασκευαστεί, μάλλον κι αυτός ιδιωτικός θα είναι. Σε συνδυασμό, δε, με την ιδιωτικοποίηση λιμανιών και αεροδρομίων, το τοπίο που δημιουργείται είναι ζοφερό για τα συμφέροντα της πλειοψηφίας του ελληνικού λαού, που σε τίποτα δεν πρόκειται να επωφεληθεί από τις συμφωνίες και τις συναλλαγές της κυβέρνησης Τσίπρα.

Αντίθετα, έχουμε πολλά να φοβόμαστε από αυτές, καθώς η σύσφιξη των σχέσεων της χώρας μας με το γειτονικό δικτατορικό καθεστώς –όπως και με το αντίστοιχο του Ισραήλ– είναι ολόπλευρη, όπως έδειξε και η κοινή ελληνο-αιγυπτιακή στρατιωτική άσκηση «Μέδουσα 2015», που έλαβε χώρα στο Νοτιοανατολικό Αιγαίο, το Κρητικό και το Λιβυκό πέλαγος, παράλληλα με την τριμερή σύνοδο. Αυτού του είδους η πολιτική όχι μόνο αποτελεί ύβρη για τους λαούς του αραβικού κόσμου, αλλά μας εμπλέκει όλο και βαθύτερα στις ιμπεριαλιστικές επιχειρήσεις, στην εξαιρετικά εύφλεκτη περιοχή, σε μια από τις πιο επικίνδυνες περιόδους της νεότερης εποχής.

Ν.Δ.

Αέρας «ανανέωσης» με πρόεδρο ... Μητσοτάκη

Η πολιτική κρίση στην Ελλάδα αποτυπώνεται και στην ποιότητα του πολιτικού προσωπικού της αστικής τάξης. Αρκεί να σκεφτεί κανείς ψύχραμα ότι η ΝΔ, το μεγαλύτερο σήμερα αστικό κόμμα που διεκδικεί την εξουσία, διεξήγαγε τις εσωκομματικές εκλογές με υποψήφιους για την προεδρία του κόμματος τον «Βαγγέλα», τον «Κυριάκο», τον Τζίτζι(κωστα) και τον πρώην βουλευτή του ΛΑΟΣ και γνωστό τηλεπωλητή Άδωνι. Για να αναδειχτεί πρόεδρος ο Κυριάκος Μητσοτάκης με 52,43% των 335.000 ψήφων του β' γύρου (65.000 λιγότερες από τον α' γύρο) και διαφορά 5,4 εκατοστίων μονάδων από τον Μείμαρκα. Σκληρός νεοφιλελεύθερος, ο Κυριάκος υπόσχεται να ξεπεράσει τον πατέρα του, Κωνσταντίνο Μητσοτάκη, ο οποίος εισήγαγε την Ελλάδα στον νεοφιλελευθερισμό και τη δικτατορία των αγορών, όταν έγινε πρωθυπουργός το 1990.

Παρά τον προβάδισμα Μείμαρκα κατά 11,3 μονάδες στον α' γύρο, ο Μητσοτάκης πήρε την πρωτιά, χάρη στη στήριξη των δύο άλλων υποψηφίων του α' γύρου, του Άδωνι (που εκφράστηκε ανοιχτά) και του Τζίτζικώστα (που αν και απέφυγε ανοιχτή δημόσια στήριξη, εκφράστηκε καθαρά στην κάλπη).

Η απόφαση των αστικών κύκλων και ιδιαίτερα των ιμπεριαλιστών να δώσουν το χρίσμα τους στον Κυριάκο Μητσοτάκη, ήταν αυτή που του έδωσε την νίκη. Με δεδομένη την μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, την πλήρη υποταγή και αναπόφευκτη φθορά του Τσίπρα, αποφάσισαν στο πρόσωπο του Μητσοτάκη να χτίσουν τον νέο «αντι-Τσίπρα». Από τότε τα αργυρώνητα ΜΜΕ έχουν επιδοθεί σε μια άνευ προηγουμένου επιχείρηση λίφτινγκ του «ηγέτη Κυριάκου», του «σκόρερ Κυριάκου», του «ανανεωτή Κυριά-

κου» και πάει λέγοντας. Μιλούν μάλιστα για επιστροφή της ΝΔ στον... «ευρωπαϊσμό», λες και αυτός αμφισβητούνταν από τον «λαϊκισμό» που αντιπροσώπευε ο Μείμαρκης! Όλα σε μια προσπάθεια ανασυγκρότησης της ΝΔ και ταυτόχρονα συγκρότησης ενός αξιόπιστου κόμματος της αστικής τάξης στην Ελλάδα, επιχείρηση που στην πράξη αποδεικνύεται εξαιρετικά φιλόδοξη.

Σε αντίθεση με τον α' γύρο, ο δεύτερος έγινε με εκλογικούς καταλόγους και δικαίωμα ψήφου μόνο για τους 404.078 ψηφοφόρους του α' γύρου. Οι δύο υποψήφιοι τα έδωσαν όλα στην τελική ευθεία, με στοχευμένες κινήσεις, υπόγειες διεργασίες και προσωπικές παρασκηνιακές επαφές.

Στην αναμέτρηση επιχειρήθηκε να δοθεί χαρακτήρας σύγκρουσης δύο διαφορετικών δόξων στρατηγικών. Ο «παλιός», «λαϊκός» Μείμαρκης επέλεξε να προβάλλει ένα πιο μετριοπαθές προφίλ, κατηγορώντας για «νεοφιλελευθερισμό» και «ελιτισμό» την πλευρά του αντιπάλου του. Προσπάθησε να πείσει ότι έχει πρόσβαση στον κεντρώο και μεσαίο χώρο. Από την άλλη, ο Μητσοτάκης, υπουργός της κυβέρνησης Σαμαρά, προέβαλε ως σκληρός δεξιός, έτοιμος για την μάχη «ενάντια στην ιδεολογική ηγεμονία της Αριστεράς» και επένδυσε στην ανανέωση των προσώπων ενάντια στους «βαρόνους» του κόμματος.

Δεν χρειάζεται ίσως να πούμε ότι η στρατηγική και των δύο υποψηφίων είναι τα σκληρά νεοφιλελεύθερα μέτρα, οι γνωστές μνημονιακές συνταγές, η πλήρης προσαρμογή στις επιταγές της Ε.Ε. και της Ευρωζώνης, οι επιθέσεις με μίσος στα εργατικά δικαιώματα και κατακτήσεις, τις οποίες υπηρέτησαν και υπηρετούν με πάθος. Στην ουσία της ασκούμενης πολιτικής, στο κεφαλαϊώδες

ερώτημα για το ποιος θα πληρώσει για την κρίση του συστήματος, όλοι οι υποψήφιοι δίνουν την ίδια απάντηση: οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η νεολαία. Η υποτιθέμενη πρόθεση του στρατοπέδου Μείμαρκης για ευρύτερες συναινέσεις και κυβερνητικές συνεργασίες με τον Τσίπρα υπάρχει μόνο στις ονειρώξεις του τελευταίου. Όσο για τον υποτιθέμενο αέρα ανανέωσης του γόνου Μητσοτάκη... ε, εδώ το γέλιο είναι αυθόρμητο και πηγαίο.

Η κοινή μνημονιακή, νεοφιλελεύθερη στρατηγική δεν σημαίνει ωστόσο ότι δεν υπάρχουν σκληροί ανταγωνισμοί και συγκρούσεις στο εσωτερικό της ΝΔ. Στην πραγματικότητα, παρά τους όρκους πίστης των στελεχών στην «ενότητα της παράταξης», η εσωκομματική κρίση στη Ν.Δ. είναι μεγάλη και το ενδεχόμενο θρυμματισμού του χώρου της υπαρκτό. Το φιάσκο με την αναβολή των εκλογών στις 22 Νοέμβρη φανέρωσε από την αρχή τη βαθιά κρίση του κόμματος. Τα σφοδρά πυρά μεταξύ των υποψηφίων, οι κατηγορίες για «σαμποτάζ» και συμφέροντα που θέλουν τη διάλυση της ΝΔ, οι πιέσεις προς το στρατόπεδο Τζίτζικώστα για άμεση αποχώρηση και δημιουργία νέου κόμματος, έδωσαν στην προεκλογική μάχη χαρακτηρισμό σύρραξης.

Η κρίση της ΝΔ δεν πρέπει να ξενίζει, προηγήθηκε αυτή του ΠΑΣΟΚ και βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη αυτή του ΣΥΡΙΖΑ. Εδράζεται στο πολιτικό και στρατηγικό αδιέξοδο της ελληνικής αστικής τάξης, τις βαθιές κοινωνικές ανισότητες, την σκληρή ταξική διαίρεση που πολώνει την ελληνική κοινωνία. Οφείλεται ακόμη στους αγώνες και τις αντιστάσεις του εργατικού κινήματος, στην αριστερή στροφή και τη ριζοσπαστικοποίηση που έχει εξαπλωθεί στην ελληνική κοινωνία.

Όλα τα κόμματα με σημαία το «κέντρο», που κλήθηκαν να εφαρμόσουν τα τελευταία χρόνια Μνημόνια, σκληρά νεοφιλελεύθερα προγράμματα και αντεργατικές πολιτικές, διέρρηξαν τους δεσμούς τους με τις μάζες, με τα εργατικά αλλά και μεσαία/λαϊκά στρώματα, απώλεσαν την όποια κοινωνική συναίνεση και βυθίζονται σε βαθιά κρίση, πολιτική, προγραμματική, οργανωτική. Αυτό το φαινόμενο της κατάρρευσης των παραδοσιακών μεγάλων αστικών κομμάτων το συναντάμε σε όλες τις χώρες της Ευρώπης, πιο έντονο είναι στην Ελλάδα εξαιτίας της μακροχρόνιας και βαθιάς υποβάθμισης του ελληνικού καπιταλισμού, με δυσκολίες πια ακόμα και στη συρρικνούμενη αναπαραγωγή του.

Σε συνδυασμό με την παραπαίουσα κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, η αστάθεια στο πολιτικό σκηνικό φτάνει σε νέο παροξυσμό. Με τους αγώνες μας, με απεργίες, με Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας, να γκρεμίσουμε την άθλια κυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου. **Να φράξουμε το δρόμο στην προσπάθεια ανασυγκρότησης της Ν.Δ. Να στείλουμε στα σκουπίδια τα σχέδιά τους για οικονομική κυβέρνηση, με οποιονδήποτε συνδυασμό.** Οι εργαζόμενοι δεν χρειαζόμαστε καμία άλλη κυβέρνηση που υπηρετεί τα Μνημόνια.

■ Σοφία Θεοδωροπούλου

Σοκ για την οικονομία τα «κόκκινα δάνεια»

Μετά από την τρίτη ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών τον περασμένο Νοέμβρη, αυτή τη φορά από τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, διακηρύχτηκε ξανά ότι το ελληνικό τραπεζικό σύστημα είναι θωρακισμένο, έτοιμο να παίξει τον ρόλο του στην ανόρθωση της οικονομίας με χορήγηση ρευστότητας, πιστώσεων κ.λπ., ενώ στην πραγματικότητα οι «τρύπες» του χάσκουν απειλητικά.

Το πιο μεγάλο, άμεσο θέμα είναι τα **«κόκκινα δάνεια»**. Η κυβέρνηση, στα πλαίσια του 3^{ου} Μνημονίου, έχει συμφωνήσει με τους δανειστές για τη δημιουργία «αγοράς» σε όλα τα «κόκκινα δάνεια», στεγαστικά, καταναλωτικά και επιχειρηματικά. Δηλαδή, αυτά να μπορούν να πωλούνται σε ειδικές εταιρίες, στα κερδοσκοπικά κεφάλαια-«γύπες» (βλ. σχετικό άρθρο για τους πλειστηριασμούς).

Έτσι, έρχεται σύντομα ένα ισχυρότατο σοκ στην οικονομία, με μαζική εκκαθάριση και λουκέτο σε πολλές επιχειρήσεις, που δεν μπορούν να ανταποκριθούν στην αποπληρωμή των δανείων τους και πλέον δεν μπορούν να ελπίζουν σε κάποια βιώσιμη παράτασή τους. Είναι αποκαλυπτική η πρόσφατη έρευνα γνωστής πολυεθνικής: σε σύνολο 2.824 επιχειρήσεων με έσοδα άνω των 10 εκ. ευρώ, το 40% περίπου κρίθηκε «υπερδανεισμένο», χωρίς καμία ή σχεδόν καμία πιθανότητα επιβίωσης το 2016. Απ' αυτές τις «υπερδανεισμένες» επιχειρήσεις, οι 655 παίρνουν τη χαρακτηριστική ονομασία **ζόμπι** (οι υπόλοιπες 464 είναι τα... σχεδόν ζόμπι). Τα λουκέτα σ' αυτή την κατηγορία θα φέρουν 150.000 **απολύσεις** το 2016, ενώ αν προσθέσουμε και τις απολύσεις ώστε «οι επιχειρήσεις που πράγματι μπορούν να επιζήσουν» (όπως ακούγεται διαρ-

κώς στα ΜΜΕ) να γίνουν «βιώσιμες», φτάνουμε στο εφιαλτικό νούμερο των 250.000 – μόνο απ' αυτό το λόγο!

Το αμέσως επόμενο διάστημα, θα αποφασιστούν και θα μπουν σε εφαρμογή οι λεπτομέρειες της διαχείρισης των «κόκκινων δανείων». Η Τράπεζα της Ελλάδας, μέσα στο α' τρίμηνο του 2016, θα δώσει σχετικές κατευθύνσεις, έχοντας «χαρτογραφήσει» το χαρτοφυλάκιο των τραπεζών (υπάρχει σχετική μελέτη της γνωστής Blackrock), για το πόσα δάνεια πρέπει να αναδιαρθρωθούν και για την παρακολούθηση της πορείας τους, ώστε αν η αναδιάρθρωση δεν αποδίδει, η πώληση των δανείων να είναι υποχρεωτική. Με απλά λόγια, **οι «γύπες» θα πάρουν έτοιμο μόνο το ξεκαθαρισμένο φιλέτο της Λείας**, όχι τη σκαρταδούρα!

Είναι επίσης χαρακτηριστική η εισήγηση του διεθνούς οίκου Nomura στο υπουργείο Οικονομικών. Προτείνει συμμετοχή ιδιωτών στο μετοχικό κεφάλαιο και τη διαχείριση των υπερχρεωμένων επιχειρήσεων. Στις περιπτώσεις αναδιάρθρωσης, οι υφιστάμενοι μέτοχοι προτείνεται να συμμετάσχουν με ποσοστό 8% του μεταφερόμενου δανείου, με στόχο τη «σύμπλευση συμφερόντων» με τους νέους ιδιοκτήτες, οι οποίοι θα αγοράσουν τα δάνεια. Προτείνει ακόμα τη δημιουργία δευτερογενούς αγοράς μη εξυπηρετούμενων δανείων, με χορήγηση ως και 5 αδειών για την είσοδο στην Ελλάδα ισάριθμων εταιριών. Σ' αυτές, που θα δημιουργηθούν ως

θυγατρικές μεταξύ ξένων funds και ελληνικών τραπεζών υπό την εποπτεία της Τράπεζας της Ελλάδας, οι τράπεζες προτείνεται να συμμετάσχουν με 33%.

Μένει ακόμα να συμφωνηθεί με τους δανειστές η διαχείριση των «κόκκινων δανείων» των μικρομεσαίων επιχειρήσεων. Σε ευρωπαϊκό επίπεδο, μεσαία επιχείρηση ορίζεται όποια απασχολεί λιγότερους από 250 εργαζόμενους και έχει κύκλο εργασιών ως 10 εκ. ευρώ. Ανά τα δεδομένα είναι χαμηλότερα στην Ελλάδα και το που θα μπει ο πήχυς θα καθορίσει και την έκταση του ξεκαθαρίσματος.

Η εκκαθάριση του επιχειρηματικού τοπίου θα είναι ταχύτατη, ειδικά όπου συγκεντρώνεται το ενδιαφέρον των funds. Χαρακτηριστικά, η Τράπεζα Πειραιώς προχωράει στο ξεκαθάρισμα δανείων ύψους 1,2 δισ. ευρώ από 70 ξενοδοχειακές μονάδες (των οποίων τα συνολικά χρέη, μαζί με προμηθευτές και ασφαλιστικά ταμεία, φτάνουν τα 2,3 δισ. ευρώ!). Αυτή η εκκαθάριση θα οδηγήσει σε ακόμα μεγαλύτερη μονοπώληση της ελληνικής οικονομίας και με τα κερδοσκοπικά funds, αφού ελέγχουν πια τις τράπεζες, να δίνουν τον τόνο. Φυσικά, το πιο ισχυρό και αδιάστακτο κομμάτι των ελλήνων καπιταλιστών, θα προσκολληθεί σ' αυτή τη «νέα» λειτουργία, υπολογίζοντας να κερδίσουν ως άλλοι δοσίλογοι. Κάποιοι θα συμμετάσχουν ως συνεταίροι στις εταιρίες διαχείρισης των «κόκκινων δανείων», ώστε να ξαναγοράσουν πάμφθηνα τις επιχειρήσεις τους, απαλλαγμένες από

χρέη, κάτω από νέο επιχειρηματικό σχήμα.

Είναι ωστόσο σαφές ότι η ελληνική αστική τάξη χάνει το «άβατό» της στις τράπεζες και μαζί όποια αυτονομία στο να χαράσσει την πορεία του ελληνικού καπιταλισμού. Εξέλιξη μάλλον αναπότρεπτη, καθώς βούλιαξε στον παρασιτισμό, χρεοκόπησε την οικονομία της χώρας «της» και θέλει να διατηρεί τον καπιταλισμό «της» στη ζωή με ξένα δάνεια, στον αυτόματο πιλότο των ιμπεριαλιστών της Ευρωζώνης, χωρίς κανένα «εθνικό» οικονομικό σχέδιο. Οι εξελίξεις είναι τρανταχτές: οι ασφαλιστικές εταιρίες, θυγατρικές των ελληνικών τραπεζών, πωλούνται σε ξένες, ενώ η Εθνική πούλησε την τούρκικη θυγατρική της Finansbank στην Τράπεζα του Κατάρ έναντι 2,75 δισ. ευρώ (η απόκτησή της είχε στοιχίσει 5 δισ.). Η απόκτηση της Finansbank είχε θεωρηθεί το απόγειο του «ελληνικού ιμπεριαλισμού», απόψη με πολλούς υποστηρικτές μέσα στην Αριστερά, που τώρα ανατρέπεται άρδην από την χρεοκοπία/κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού.

Με την οικονομία σε καθοδικό σπιράλ και μάλιστα αντικείμενο μιας όλο και πιο τοκογλυφικής διαχείρισης, ούτε η πώληση των «κόκκινων δανείων» μπορεί να σιγουρέψει την σταθεροποίηση των τραπεζών. Τον περασμένο Νοέμβριο, οι εκροές καταθέσεων συνεχίστηκαν για δεύτερο συνεχόμενο μήνα, φτάνοντας τις συνολικές απώλειες στα 43 δισ. ευρώ (26,4%) τους τελευταίους 12 μήνες και τις καταθέσεις σε χαμηλό 12 μήνων. Με τέτοια δεδομένα, όχι μόνο δεν προβλέπεται σοβαρή άρση των **κεφαλαιακών ελέγχων**, αλλά είναι πολύ πιθανό αυτοί να αποκτήσουν άλλες μορφές, στρεφόμενοι ακόμα πιο ευθέως ενάντια στα εργατικά και λαϊκά εισοδήματα.

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ στη ΔΑΝΙΑ

‘ΟΧΙ στην Ε.Ε.

Ένα νέο ΟΧΙ άκουσε η Ευρωπαϊκή Ένωση, αυτή τη φορά από την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της Δανίας, σε δημοψήφισμα που διεξήχθη στις 3 Δεκεμβρή. Το ερώτημα που τέθηκε με τη μορφή «Ναι» ή «Όχι» ήταν αν δέχονταν τη μεταβίβαση σημαντικών και αποφασιστικών εξουσιών από τον εθνικό έλεγχο στη δικαιοδοσία των οργάνων της Ε.Ε. (στους τομείς της δικαιοσύνης, της ασφάλειας και γενικότερα των εσωτερικών υποθέσεων).

Πιο συγκεκριμένα, το δημοψήφισμα είχε να κάνει με την κατάργηση του ιδιαίτερου καθεστώτος που διέπει τις σχέσεις της Δανίας με την Ε.Ε. (το λεγόμενο opt out). Το 1992, με ένα άλλο δημοψήφισμα, η Δανία είχε απορρίψει τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, με αποτέλεσμα να μην ενσωματωθεί πλήρως στην Ε.Ε. και τους μηχανισμούς της, αλλά να διατηρεί μέχρι τώρα, ως ένα βαθμό, την αυτονομία της σε ζητήματα άμυνας και δικαιοσύνης-αστυνομίας. Για να προχωρήσει η «ολοκλήρωση» της Ε.Ε. (όσο κι είναι πολύ δύσκολο), εξαιρέσεις σαν της Δανίας θα πρέπει να εξαλειφθούν. Το 2016, η Europol, θα αναβαθμιστεί σε υπερόργανο της Ε.Ε., ανώτερο των κυβερνήσεων των κρατών-μελών. Κάθε κράτος-μέλος θα πρέπει να χάσει κάθε εθνική αυτονομία και κυριαρχία στο όνομα της ασφάλειας και της πάταξης του εγκλήματος, να θυσιάσει δηλαδή τις δημοκρατικές και πολιτικές ελευθερίες των πολιτών του. Τα στοιχεία των πολιτών, ακόμα και τα πιο προσωπικά (τηλέφωνα, email, προσωπικές συνήθειες), θα πρέπει να είναι στη διάθεση της Europol όταν ζητούνται. Η έκδοση καταζητούμενων από το ένα κράτος στο άλλο θα γίνεται με συνοπτικές διαδικασίες. Και φυσικά μέλημα της Europol θα είναι η ταχεία επέμβαση σε περίπτωση κοινωνικών αναταραχών σε οποιοδήποτε κράτος μέλος.

Το ΟΧΙ πήρε ποσοστό 53,3%, ενώ στις κάλπες προσήρθε το 72% του εκλογικού σώματος. Οι μισοί ψήφοι προήρθαν από ψηφοφόρους που ψηφίζουν γενικά κόμματα που αναφέρονται στην Αριστερά. Επίσης, η ψήφος είχε ταξικά χαρακτηριστικά, καθώς στις περιοχές με χαμηλότερα εισοδήματα το ΟΧΙ πήρε μεγαλύτερα ποσοστά, σε αντίθεση με τις περιοχές με υψηλότερα εισοδήματα, όπου μεγαλύτερο ποσοστό πήρε το ΝΑΙ. Παρά τις προσπάθειες των υποστηρικτών του ΝΑΙ να παρουσιάσουν το ΟΧΙ σαν κίνηση οπισθοδρόμησης και ανευθυνότητας (που υποτίθεται θα έχει σοβαρές επιπτώσεις στην πορεία της Δα-

νίας στην Ε.Ε. και θα την απομονώσει), το μήνυμα του δημοψηφίσματος ήταν μια ξεκάθαρη απόρριψη των αντιδημοκρατικών και αυταρχικών πολιτικών της Ε.Ε., καθώς και των πολιτικών λιτότητας που οδήγησαν σε αύξηση της ανεργίας, στη διάλυση του κράτους πρόνοιας, στη φτώχεια και εξαθλίωση τα χρόνια της κρίσης.

Το δημοψήφισμα διεξήχθη μέσα σε κλίμα τρομολαγνείας, καθώς μόλις λίγες μέρες πριν είχε πραγματοποιηθεί το τρομοκρατικό χτύπημα στο Παρίσι. Οι υποστηρικτές του ΝΑΙ προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν την κατάσταση θέτοντας το εκβιαστικό δίλημμα: «περισσότερη ελευθερία ή περισσότερη ασφάλεια»; Υπέδειξαν σαν μόνη διέξοδο απέναντι στον κίνδυνο των τζιχαντιστών την ενίσχυση του αστυνομικού κράτους και των αστυνομικών μεθόδων της Ε.Ε. (ακριβώς όπως η αμερικανική κυβέρνηση μετά το χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου 2001). Στο στρατόπεδο του ΝΑΙ συντάχτηκαν, με επικεφαλής τον πρωθυπουργό Ράσμουσεν, σύσσωμη η κυβέρνηση, οι σοσιαλδημοκράτες, το Λαϊκό Σοσιαλιστικό Κόμμα και το σύνολο σχεδόν του Τύπου.

Στο στρατόπεδο του ΟΧΙ δυσανάλογα μεγάλη προβολή έλαβε το ξενοφοβικό και ρατσιστικό Κόμμα του Λαού της Δανίας (Dansk Folkeparti). Το DF κατάφερε να βγει δεύτερο κόμμα στις βουλευτικές εκλογές του περασμένου Ιούνη, προπαγανδίζοντας μια εθνικιστική/αντιμεταναστευτική πολιτική και πατώντας πάνω στη φτωχοποίηση των δανέζων προλεταρίων. Παρόλα αυτά, σημαντικό ρόλο, ίσως τον σημαντικότερο, στην προπαγάνδη του ΟΧΙ έπαιξαν όλες εκείνες οι δυνάμεις του κινήματος, που ανέδειξαν την πραγματική ουσία του ζητήματος: δηλαδή ότι αφορά τη συμμετοχή ή όχι στην δημιουργία ενός υπερκρατικού, πανευρωπαϊκού μηχανισμού αστυνόμευσης και καταστολής των λαών της Ευρώπης.

Κεντρικό ρόλο σ' αυτήν την καμπάνια έπαιξε η αριστερή Κοκκινοπράσινη Συμμαχία, που κατέδειξε σε σημαντικό βαθμό τι πραγματικά διακυβεύεται. Η καμπάνια βοήθησε τη Συμμαχία να έρθει σε πιο πλατιά επαφή με εργαζόμενους και νεολαίους, κάτι που φάνηκε αμέσως στα υψηλότερα ποσοστά που της δίνουν οι νέες δημοσκοπήσεις. Ωστόσο, στην κριτική και ανάλυσή της ως προς τον ρόλο της Ε.Ε., η Συμμαχία έχει σημαντικά κενά. Ξεκινούσε από την ρεφορμιστική αντίληψη ότι οι νόμοι και οι μέθοδοι της Ε.Ε. είναι αντιδημοκρατικοί και αντεργατικοί, όμως... μπορούν να αλλάξουν με μεταρρυθμίσεις.

Η πραγματικότητα είναι ότι οι πολιτικές λιτότητας και Μνημονίων, το ευρώ και το αστυνομικό κράτος, είναι η ίδια η ουσία της Ε.Ε. – και γι' αυτό δεν γίνεται να αλλάξουν. Το σύνθημα «Έξω από την ΕΕ», κάτι που έλειπε από την καμπάνια της Συμμαχίας, είναι η μόνη πραγματική λύση και διέξοδος από την κρίση. Σε μια προοπτική όχι εθνικής απομόνωσης, αλλά **διάλυσης της αντιδραστικής Ε.Ε.** του κεφαλαίου και ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού, της καταστολής και του πολέμου – για τη συννεργασία των εργαζομένων, λαών και κινημάτων, των συντονισμό των αγώνων τους, που θα ανοίξει τον δρόμο σε μια Ευρώπη των Εργαζομένων, δημοκρατική, ριζοσπαστική, σοσιαλιστική.

στον κόσμο...

ΚΙΝΑ

Την αντίδραση διεθνών οργανώσεων και συνδικάτων έχει προκαλέσει το κύμα καταστολής που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση της Κίνας ενάντια σε αγωνιζόμενους εργάτες και αγωνιστές των εργατικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων στην επαρχία Γκουαντόνγκ.

Όπως αναφέρει το Παγκόσμιο Συνδικάτο IndustriALL σε ανακοίνωσή του, που συνυπογράφουν και άλλα παγκόσμια συνδικάτα και η ITUC (Διεθνής Συνδικαλιστική Συνομοσπονδία), τουλάχιστον 4 ΜΚΟ υπεράσπισης εργατικών δικαιωμάτων έχουν μπει στο στόχαστρο των κινεζικών αρχών από τις 3 Δεκεμβρή. 25 άτομα προσήχθησαν από τις αρχές, η βασική κατηγορία εναντίον τους είναι η «συγκέντρωση πλήθους με στόχο τη διατάραξη της δημόσιας τάξης» (δηλαδή το κάλεσμα για συγκέντρωση/διαδήλωση). Επτά αγωνιστές παραμένουν έγκλειστοι. Ανάμεσά τους ο διευθυντής του Εργατικού Κέντρου της Πανγιού, Ζενγκ Φεϊγιάνγκ, ο διευθυντής της Οργάνωσης Υπηρεσιών Κοινωνικής Εργασίας, Χε Ξιαομπό, και οι εργάτες Πενγκ Τζιαογιόνγκ, Ντενγκ Ξιαομίνγκ, Μενγκ Χαν και Τενγκ Τζιαν, στους οποίους απαγορεύεται η επαφή με τους δικηγόρους τους και η γνωστοποίηση των δικογραφιών που αφορούν την υπόθεσή τους.

Τα Εργατικά Κέντρα στην Κίνα έχουν βοηθήσει στην οργάνωση των εργατών για τη διεκδίκηση και κατάκτηση των δικαιωμάτων τους. Αυτός είναι και ο λόγος που δέχονται την καταστολή του κινεζικού κράτους, που έχει οδηγήσει αρκετά σε αναστολή λειτουργίας ή μεταφορά σε άλλες περιοχές. Όλα αυτά σε μία επαρχία όπου το τελευταίο διάστημα οι εργατικοί αγώνες πληθαίνουν συνεχώς, ενώ το κλείσιμο εργοστασίων και η μεταφορά τους από τα αφεντικά (που αφήνουν τους εργάτες απλήρωτους) είναι πλέον συχνό φαινόμενο.

ΗΠΙΑ

2.000 εργάτες κατασκευής υδραυλικών εξαρτημάτων στο εργοστάσιο της UAW Kohler, στην επαρχία Σεμπόιγκαν του Ουισκόνσιν, επέστρεψαν στην εργασία τους την εβδομάδα πριν τις 25/12 μετά από απεργία 32 ημερών. Το κύριο αίτημα του σωματείου ήταν η κατάργηση των δύο διαφορετικών συμβάσεων που ισχύουν για τους εργαζόμενους, παρόλο που λιγότερο από το 20% των μελών θα είχαν όφελος από κάτι τέτοιο. Το σωματείο δεν κατάφερε να κερδίσει αυτή την διεκδίκηση, αν και μείωσε το χάσμα μεταξύ των δύο συμβάσεων μέσω των αυξήσεων που πρόκειται να δοθούν μέσα στα επόμενα 4 χρόνια, που για τη μία σύμβαση θα είναι 4,7 δολάρια/ώρα και για την άλλη 2 δολάρια/ώρα. Επίσης, κέρδισαν βελτιώσεις στις συντάξεις και μια αύξηση των εργοδοτικών εισφορών στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Μολονότι στο Ουισκόνσιν νομικά ισχύει καθεστώς «προστασίας του δικαιώματος στην εργασία», μόλις 22 απεργοσπάστες τόλμησαν να περάσουν την πόρτα του εργοστασίου.

Την ίδια στιγμή, σκληρό αγώνα δίνουν 2.200 μεταλλεργάτες της ΑΤΙ (Allegheny Technologies), η οποία προχώρησε σε λοκ άουτ στις εγκαταστάσεις της σε 6 πολιτείες, στην προσπάθειά της να επιβάλλει δραματικές μειώσεις που δεν γίνονται δεκτές από το σωματείο και τους εργαζόμενους. Οι μειώσεις περιλαμβάνουν περικοπές στις συντάξεις και αύξηση των ορίων ηλικίας. Περικοπές στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη που θα επιβαρύνουν τους εργαζόμενους από 400 ως και 2.500 δολάρια τον χρόνο. Επίσης, απαιτεί την κάλυψη κενών θέσεων από «εργολαβικούς», που δεν καλύπτονται από την σύμβαση του σωματείου. Προκειμένου να λυγίσει τους εργαζόμενους, η εταιρεία χρησιμοποιεί απεργοσπάστες και εργοδοτικούς που κινούν εν μέρει την παραγωγή πολύτιμων μετάλλων. Στις 18/12, το τοπικό γραφείο της Εθνικής Επιτροπής Εργασιακών Σχέσεων του Πίτσμπουργκ καταλόγισε στο σωματείο «άδικη εργασιακή πρακτική», με την αιτιολογία ότι στην διαπραγμάτευση «κακή τη πίστη». Αυτό πρακτικά σημαίνει πως αν δεν δικαιωθεί η ένσταση του σωματείου, η ΑΤΙ μπορεί να χρησιμοποιεί απεργοσπάστες.

Τέλος, οι επιστημονικοί συνεργάτες του Πανεπιστημίου του Χαμλάν –που τον Ιούνιο του 2014 ψήφισαν/επέλεξαν την εκπροσώπησή τους από το τοπικό παράρτημα του Εθνικού Συνδικάτου Εργαζομένων στις Υπηρεσίες (έχει αναπτύξει πλούσια δράση στο κίνημα «15 δολάρια Τώρα!»)– σήμερα, 18 μήνες μετά, έκλεισαν συμφωνία για σύναψη νέας σύμβασης με αυξήσεις 15% για όλους μέσα στο 2016 και αύξηση του βασικού μισθού κατά 20% τα έτη 2017-18.

ΓΑΛΛΙΑ-ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Συντριβή σοσιαλιστών - ανοιχτός ο δρόμος για την ακροδεξιά

Εκλογές υπό καθεστώς έκτακτης ανάγκης και κρίσης

Το καθεστώς έκτακτης ανάγκης που επιβλήθηκε από τον Ολάντ έπειτα από τα τρομοκρατικά χτυπήματα της 13^{ης} Νοεμβρίου, με πολλές γαλλικές πόλεις να μοιάζουν κατεχόμενες από τον στρατό, αδιαμφισβήτητα υπήρξε το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό των εκλογών και σε κάποιο βαθμό σφράγισε το αποτέλεσμα. Το ρατσιστικό, ξενοφοβικό μίσος, η αστυνόμευση-στρατιωτικοποίηση της καθημερινής ζωής και η φιλοπόλεμη πολιτική του κυβερνώντος Σοσιαλιστικού Κόμματος υποβοήθησαν την ακροδεξιά καμπάνια της Λεπέν, θολώνοντας τα όρια μεταξύ «δημοκρατικής» και δικτατορικής διακυβέρνησης. Η οικονομική κρίση και η μεγάλη άνοδος της ανεργίας στη Γαλλία (τουλάχιστον 4,3 εκ. άνεργοι) έχουν πλέον δημιουργήσει μεγάλες κοινωνικές μετατοπίσεις, οι οποίες -ελλείψει ταξικής εναλλακτικής- ευνοούν την άνοδο της ακροδεξιάς, όπως συμβαίνει τα τελευταία χρόνια σε πολλές χώρες της Ε.Ε. και Ευρωζώνης (Βέλγιο, Αυστρία, Ολλανδία, Δανία, Ελβετία, Ουγγαρία, Πολωνία). Η αποχή άγγιξε το 50,1% (75% στους νέους 18-24 ετών).

Το ακροδεξιό Εθνικό Μέτωπο στο κατώφλι της εξουσίας

Το κόμμα της Μαρίν Λεπέν ήρθε πρώτο σε έξι από τις δεκατρείς περιφέρειες στον α' γύρο των περιφερειακών στις 6 Δεκεμβρίου 2015, συγκεντρώνοντας περισσότερες από 6 εκ. ψήφους (από 2.223.800 ψήφους στον α' γύρο των αντίστοιχων εκλογών του 2010) και ποσοστό 27,7%. Η ίδια η Λεπέν συγκέντρωσε 40,6% σε περιφέρεια της

επαρχίας όπου ήταν υποψήφια. Οι λίστες του δεξιού κόμματος του Σαρκοζί έλαβαν περίπου 27%, ενώ του Σοσιαλιστικού Κόμματος του Ολάντ περίπου 23,5%. Αν και το Εθνικό Μέτωπο δεν κατόρθωσε τελικά να επικρατήσει σε καμία εκλογική περιφέρεια στο β' γύρο των εκλογών στις 13 Δεκεμβρίου, με τις περισσότερες περιφέρειες να καταλαμβάνονται από τις λίστες του Σαρκοζί, αυτό δεν αλλάζει σε τίποτα την πορεία των πολιτικών εξελίξεων στη Γαλλία.

Ακόμη πιο ανησυχητικό είναι το γεγονός ότι το κόμμα της Λεπέν φέρεται να επικρατεί στην εργατική τάξη (σχετικές έρευνες κάνουν λόγο για ποσοστά της τάξης του 46%), αλλά και μεταξύ των νέων 18-24 ετών. Εξάλλου, στις πρόσφατες νομαρχιακές εκλογές (Μάρτιος 2015), ένας στους τέσσερις ψηφοφόρους είχε ψηφίσει το κόμμα της Λεπέν.

Με αυτά τα δεδομένα, το Εθνικό Μέτωπο βάζει πλώρη ακόμη και για την ανάληψη της εξουσίας στις προεδρικές εκλογές την άνοιξη του 2017. Ο δρόμος έχει στρωθεί από τις φασιστικού τύπου, νεοφιλελεύθερες/μνημονιακές επιθέσεις σε όλη την Ε.Ε./Ευρωζώνη, τις νεοαποικιοκρατικές συμπεριφορές απέναντι σε χώρες και λαούς από τους «θεσμούς», την οικοδόμηση ενός ευρωπαϊκού Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, τις ιμπεριαλιστές επεμβάσεις, την οικονομική κρίση και την ανεργία.

Το Σοσιαλιστικό Κόμμα σε κρίση Προσωρινά κέρδη για τον Σαρκοζί

Το Σοσιαλιστικό Κόμμα ήρθε πρώτο μόλις σε τρεις περιφέρειες στον α' γύρο, ενώ τελικά επικράτησε σε πέντε. Ενδεικτικό της πτώσης της δημοτικότητάς του είναι το ότι

έπειτα από τις περιφερειακές εκλογές του 2010 είχε βρεθεί να ελέγχει όλες τις περιφέρειες της μητροπολιτικής Γαλλίας, πλην δύο.

Το δεξιό κόμμα «Ρεπουμπλικάνοι» (πρώην UMP) του Νικόλα Σαρκοζί, εκμεταλλευόμενο την αδυναμία του Σοσιαλιστικού Κόμματος, κατόρθωσε να εμφανιστεί στο β' γύρο των εκλογών ως η μόνη εναλλακτική απέναντι στην ακροδεξιά. Την ίδια στιγμή που το Σοσιαλιστικό Κόμμα ανακοίνωνε την απόσυρση των υποψηφίων του από δύο περιφέρειες, προκειμένου να αναχαιτιστεί η Λεπέν, ο Σαρκοζί αρνούνταν την υποστήριξή του. Η τακτική αυτή απέδωσε, καθώς η δεξιά τελικά επικράτησε σε οκτώ περιφέρειες. Τα μακροπρόθεσμα οφέλη ωστόσο είναι αμφισβητήσιμα. Οι θεατρινισμοί του Σαρκοζί, όπως και οι άνευ περιεχομένου δηλώσεις του σοσιαλιστή πρωθυπουργού Μανουέλ Βαλς περί «εμφυλίου πολέμου» στη Γαλλία σε περίπτωση επικράτησης του Εθνικού Μετώπου, δείχνουν την κρίση των άλλοτε πανίσχυρων πυλώνων της αστικής τάξης στη Γαλλία.

Η ρεφορμιστική αριστερά σε αδιέξοδο - Η άκρα αριστερά σε κατάσταση διάλυσης

Το κόμμα του Μελανσόν, Μέτωπο της Αριστεράς, έλαβε περίπου 4%, καταγράφοντας εμφανή πτώση σε σχέση με το 11% στις προεδρικές εκλογές. Είναι έκδηλη η αδυναμία του ρεφορμιστικού προγράμματος του κόμματος να εμπνεύσει τις εργατικές-λαϊκές μάζες και τη νεολαία, ενώ οπωσδήποτε σε αυτό έχει παίξει ρόλο και η προδοσία/μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, η οποία σήμανε την αποτυχία του ρεφορμι-

στικού σχεδίου για αντιμετώπιση της κρίσης εντός Ε.Ε./Ευρώ, δίχως ριζικά αντικαπιταλιστικά μέτρα και αγώνες.

Τα ακροαριστερά ψηφοδέλτια έλαβαν κάτι λιγότερο από 335.000 ψήφους (1,54%), η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων (περίπου 320.000) οφείλονται στην τροτσκιστική οργάνωση Luttes Ouvrières (ΛΟ, Εργατική Πάλη), που κατήλθε σε δώδεκα περιφέρειες της μητροπολιτικής Γαλλίας με ανεξάρτητα ψηφοδέλτια. Η Ναταλί Αρτό, ηγέτης της οργάνωσης, έλαβε στο Ile-de-France 44.180 ψήφους (1,4%). Αυτό αποτελεί κάποια πρόοδο για την ΛΟ (206.000 ψήφους στις περιφερειακές του 2010, 213.600 στις ευρωεκλογές του 2014), αν και η άνοδος ίσως εν μέρει να οφείλεται και στην απόφαση του ΝΡΑ (Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα/ΝΑΚ) να μην κατέβει και να καλέσει σε υποστήριξη στην ΛΟ. Στις προηγούμενες περιφερειακές, οι λίστες του ΝΑΚ είχαν λάβει 3,4%. Η αδυναμία του ΝΑΚ να συμμετάσχει στις εκλογές καταδεικνύει την κατάσταση πλήρους κρίσης/διάλυσης στην οποία βρίσκεται, έπειτα από την εφαρμογή των γνωστών πολιτικών περί «πλατιών αντικαπιταλιστικών κομμάτων» της Ενιαίας Γραμματείας, οι οποίες κατάφεραν να διαλύσουν ένα από τα πιο ιστορικά τμήματά της (τη γαλλική ICR, από την αυτοδιάλυση της οποίας προήλθε το ΝΑΚ).

Εκλογές στην Ισπανία

Στις 20 Δεκεμβρίου 2015 πραγματοποιήθηκαν οι εθνικές εκλογές της Ισπανίας. Εκλογές που, όπως αναμενόταν, ανέτρεψαν το προηγούμενο πολιτικό σκηνικό και όξυναν την πολιτική κρίση της Ισπανίας. Η κατάρρευση του δικομματισμού οδηγεί τάχιστα σε σενάρια συγκυβερνήσεων που θα αποδυναμώνουν διαρκώς την αξιοπιστία του πολιτικού συστήματος και θα «καίνε» τις πολιτικές εφεδρείες της ισπανικής αστικής τάξης. Αυτά σε συνδυασμό με την έξαρση των κινημάτων ανεξαρτησίας (ειδικά στην Καταλονία) αλλά και την πολυεπίπεδη κρίση στο εσωτερικό της ΕΕ, δημιουργούν εκρηκτική κατάσταση και στην Ισπανία.

Τα αποτελέσματα

Στις εκλογές συμμετείχε το 74,2% των 36,5 εκατομμυρίων ψηφοφόρων, έναντι 68% το 2011. Το Δεξιό Λαϊκό Κόμμα (Partido Popular - PP), που ήταν ως τώρα αυτοδύναμη κυβέρνηση, έλαβε 7.215.752 ψήφους, ποσοστό 28,7% και 123 έδρες. Το 2011 είχε 44,6% και 186 έδρες. Στις εκλογές του Δεκέμβρη έχασε 3.600.000 ψήφους και μαζί την αυτοδυναμία στην 350μελή Βουλή. Το «σοσιαλδημοκρατικό» Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ισπανίας (Partido Socialista Obrero Espanol - PSOE) έλαβε 5.530.779 ψήφους, ποσοστό 22% και 90 έδρες. Το 2011 είχε 28,7% και 110 έδρες. Έχασε 1.500.000 ψήφους, καταγράφοντας το χειρότερο ποσοστό του τα τελευταία 40 χρόνια της μεταφρανκικής βασιλευόμενης δημοκρατίας.

Την τρίτη θέση κατέλαβε το Podemos (Μπορούμε) που δημιουργήθηκε εδώ και 1,5 χρόνο, κόμμα με αρκετά κοινά χαρακτηριστικά με τον ΣΥΡΙΖΑ. Έλαβε 5.189.133 ψήφους, ποσοστό 20,7% και 69 έδρες. Έτσι εμφανίζεται ως ένας βασικός συντελεστής του νέου πολιτικού σκηνικού. Να σημειώσουμε πως το Podemos κατέβηκε σε διάφορες περιοχές ως συμμαχικό σχήμα μαζί με αυτονομιστές και την Ενωμένη Αριστερά. Χωρίς αυτές τις συμμαχίες, και ιδιαίτερα χωρίς την αλλαγή της στάσης του στο ζήτημα της ανεξαρτησίας (τώρα υποστηρίζει την διενέργεια δημοψηφισμάτων) το ποσοστό του θα ήταν πολύ χαμηλότερο.

Ακολουθεί το νεοφιλελεύθερο κόμμα των Πολιτών (Ciudadanos -Πολίτες), πρόσφατο κατασκευάσμα τμημάτων της αστικής τάξης και ιδιοκτητών ΜΜΕ, αδελφό κόμμα με το «Ποτάμι» του Σ. Θεοδωράκη. Έλαβε 3.500.056 ψήφους, ποσοστό 13,9% και 40 έδρες. Η Ενωμένη Αριστερά (ρεφορμιστικό σχήμα που συμμετέχει το Κ.Κ. Ισπανίας) έλαβε 923.183 ψήφους, με ποσοστό 3,7% και 2 έδρες. Το 2011 είχε 6,9% και 11 έδρες. Διάφορα μικρότερα κόμματα που σχετίζονται κυρίως με αυτονομιστικά κινήματα πήραν συνολικά 29 έδρες. Η Ρεπουμπλικανική Αριστερά Καταλονίας (9 έδρες), Δημοκρατία και Ελευθέρια Καταλονίας (8 έδρες), Βάσκοι Εθνικιστές (6 έδρες), το βασικό Μπατασούνα (2 έδρες), το κόμμα Κανάριων Νήσων (1 έδρα).

Πολιτική κρίση

Μετά την πτώση της δικτατορίας του Φράνκο το 1978, επικράτησε στην Ισπανία

η Βασιλευόμενη Δημοκρατία. Η μοναρχία παρέμεινε παρούσα σε συνδυασμό με την Καθολική Εκκλησία, προπύργιο του συντηρητισμού και της πιο μαύρης αντίδρασης. Στο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα επιβλήθηκε ο συνηθισμένος δικομματισμός με κυβερνήσεις είτε του Λαϊκού είτε του Σοσιαλιστικού Κόμματος. Αυτό το πολιτικό σκηνικό άρχισε να καταρρέει με την εμφάνιση της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, ειδικά μετά το 2010.

Το 2008 τα δύο κόμματα Λαϊκό και Σοσιαλιστικό έπαιρναν το 83% στις εκλογές. Το 2011 έπεσαν στο 73,4% και το 2015 στο 50%. Το Λαϊκό Κόμμα του Ραχόι μπλέχτηκε σε πολλά σκάνδαλα διαφθοράς, ενώ η πολιτική του αφαιμάξε από τα λαϊκά στρώματα 150 δις ευρώ τα τελευταία τέσσερα χρόνια. Έστειλε στην ανεργία περίπου 1 στους 4 Ισπανούς, ενώ στους νέους η ανεργία ξεπερνά το 50%. Οι χιλιάδες εξώσεις ενάντια σε λαϊκές οικογένειες, το κόνημο ρεύματος/αερίου, κ.α., έγιναν καθημερινό φαινόμενο. Η πτώση της δεξιάς ήταν δεδομένη. Μαζί της όμως βυθίστηκε και το Σ.Κ., που ξεκίνησε τα αντεργατικά μέτρα με τον πρωθυπουργό Θαπατέρο.

Μπροστά στις αναμενόμενες εξελίξεις συγκροτήθηκαν δύο νέοι σχηματισμοί. Οι Πολίτες, νεοφιλελεύθερο κατασκευάσμα που προωθήθηκε ως κυβερνητικός σύμμαχος του Ραχόι, απέτυχε να πιάσει επαρκές ποσοστό. Το Σ.Κ. αρνείται ως τώρα να σχηματίσει «μεγάλο συνασπισμό» με το Λαϊκό αφού αν διασώθηκε στις εκλογές αυτό οφείλεται στην αντί-νεοφιλελεύθερη ρητορική του. Ξέρουν πως αν συγκυβερνήσουν με τη Δεξιά θα γίνουν το ΠΑΣΟΚ της Ισπανίας. Από την άλλη, όμως, σημαντικό τμήμα της ισπανικής αστικής τάξης και οι «βα-

ρώνοι» του κόμματος πιάζουν για συγκυβέρνηση με το Λ.Κ., μια λύση που προκρίνει και η ΕΕ.

Η άλλη λύση είναι να σχηματιστεί κυβέρνηση από μια ευρύτερη συμμαχία Σ.Κ.-Ποδέμος και μικρότερων κομμάτων Καταλονίας/Βάσκων, με πλαίσιο αντι-λιτότητας. Αυτό φαντάζει πολύ δύσκολο μιας και το Σ.Κ., πέρα από την πλήρη δέσμευσή του στην ΕΕ (που πρόσφατα ασπάστηκε και το Ποδέμος), αρνείται να δεχτεί κάθε πρόταση για δημοψηφίσματα υπέρ της ανεξαρτησίας της Καταλονίας ή άλλης περιοχής, ενώ απαιτεί από το Podemos να κάνει το ίδιο προκειμένου να συνεργαστούν. Αυτό είναι αδύνατον για το Podemos αφού οι βασικοί του σύμμαχοι είναι τα κόμματα της «Ανεξαρτησίας».

Άλλες επιλογές είναι να απέχουν οι Πολίτες από διάφορες ψηφοφορίες ώστε να μπορεί να κυβερνάει μια κυβέρνηση μειοψηφίας του Ραχόι. Δεν είναι απίθανο μια τέτοια εκδοχή να αποσπάσει και κομμάτι βουλευτών του Σ.Κ. Αν κανένα από αυτά τα σενάρια δεν προχωρήσει τότε είναι πολύ πιθανόν να έχουμε σύντομα νέες εκλογές.

Όπως και να 'χει, η Ισπανία μπαίνει σε περίοδο οξείας πολιτικής κρίσης και πιθανώς διαδοχικών εκλογικών αναμετρήσεων, ακολουθώντας την πορεία Ελλάδας και Πορτογαλίας. Η σκληρή λιτότητα που επιβάλλουν οι ΕΕ-Ραχόι έχει φτάσει στα όριά της. Η εργατική τάξη βρίσκεται μπροστά σε μια μεγάλη σύγκρουση, αλλά δεν έχει τα κατάλληλα εργαλεία μιας και το Ποδέμος είναι ακόμα πιο συμβιβαστικό και από τον ΣΥΡΙΖΑ. Οι δυνάμεις της άκρας αριστεράς πρέπει να χαράξουν μια ανεξάρτητη ταξική πολιτική, για να συγκροτήσει ένα εργατικό μέτωπο αγώνα που θα βαδίζει προς μια επαναστατική σοσιαλιστική εναλλακτική.

Εκλογές στη Βενεζουέλα Ήττα των «τσαβικών», κρίσιμο σταυροδρόμι

Υστερα από τη σημαντική εκλογική ήττα στις εκλογές της 6^{ης} Δεκεμβρίου της κυβέρνησης Μαδούρο, η Βενεζουέλα έχει μπει σε μια πολύ επικίνδυνη και κρίσιμη κατάσταση, που χαρακτηρίζεται από μια σημαντική σύγκρουση εξουσιών και από μια ένταση που αργά ή γρήγορα θα κλιμακωθεί. Το **Ενοποιημένο Σοσιαλιστικό Κόμμα της Βενεζουέλας** (PSUV – το είχε ιδρύσει ο Ούγκο Τσάβες) έχασε για πρώτη φορά μετά από 16 χρόνια την πλειοψηφία στην Εθνοσυνέλευση, κερδίζοντας μόνο 55 έδρες. Ο δεξιός φιλοαμερικάνικος **Συνασπισμός Δημοκρατικής Ενότητας** (MUD) επικράτησε με 56,2 %, ενώ το PSUV με τους συμμάχους του (το Μεγάλο Πατριωτικό Πόλο) πήραν 40,8 %, μια διαφορά περίπου 2 εκ. ψήφων. Έτσι, ο MUD εκλέγει 112 βουλευτές σε σύνολο 167, πράγμα που του επιτρέπει να έχει πλειοψηφία 2/3 και να κάνει σημαντικές νομοθετικές αλλαγές (νέα Συντακτική Συνέλευση, τροποποίηση του Συντάγματος, κήρυξη δημοψηφίσματος κ.ά.).

Την επομένη των εκλογών, η κυβέρνηση κατηγόρησε με στοιχεία την αντιπολίτευση για παρατυπίες σε 7 πολιτείες (εξαγορά ψήφων, εκβιασμοί, βία κ.λπ.) και κατέφυγε στο Συνταγματικό Δικαστήριο (ΣΔ), που αποφάσισε αναστολή της εκλογής τριών βουλευτών της αντιπολίτευσης και ενός «τσαβιστή» στην πολιτεία Αμασόνας στα νότια.

Στις 7/1, ο MUD, σε μια πανηγυρική συνεδρίαση γεμάτη αντιτσαβικό ρεβανσισμό, όρκισε τους βουλευτές της, με τον νέο πρόεδρο της Εθνοσυνέλευ-

σης Χένρι Ράμος Αλούπ να διατάσει το κατέβασμα από όλους τους χώρους της Βουλής των εικόνων του Τσάβες, λέγοντας στους «τσαβικούς»: «Πάρτε τα στο Προεδρικό Μέγαρο, αλλιώς τα πετάμε στα σκουπίδια». Έπειτα από δύο ημέρες, ο Αλούπ όρκισε και τους υπόλοιπους τρεις «υπό αναστολή» βουλευτές του MUD, προκαλώντας την αντίδραση της κυβέρνησης Μαδούρο και του ΣΔ, το οποίο ανακοίνωσε πως θα αναστείλει τις εργασίες της Εθνοσυνελεύσης.

Ο Αλούπ, θανάσιμος εχθρός του τσαβισμού, ενορχηστρωτής πολλών σχεδίων της ντόπιας ολιγαρχίας και των ιμπεριαλιστών, είναι πρόσωπο κλειδί για την ενότητα του MUD. Στην ίδια συνεδρίαση, ανακοίνωσε πως θα καταθέσει άμεσα νομοσχέδιο για να παρέχει αμνηστία γι' αυτούς που ονομάζει «πολιτικούς κρατούμενους», πολιτικούς και στρατιωτικούς που έχουν προταγωνιστήσει σε προσπάθειες πραξικοπημάτων τα τελευταία χρόνια (2002, 2004, 2013–2014), προκαλώντας εκατοντάδες νεκρούς και τραυματίες, εξαφανίσεις κ.ά. Κεντρικό πρόσωπο ανάμεσα τους είναι ο Λεοπόλδο Λόπεζ, ηγέτης της Αντιπολίτευσης, οργανωτής της τελευταίας «πορτοκαλί εξέγερσης» το 2014, που ενορχήστρωσε η Δεξιά με την στήριξη των ΗΠΑ.

Το MUD διενήργησε μια καμπάνια βασισμένη πάνω σε μια καλά ενορχηστρωμένη προπαγάνδα και το ψέμμα. Φυσικά, είναι δύσκολο στη Βενεζουέλα σήμερα να μιλήσει κανείς ανοιχτά για ιδιωτικοποιήσεις, διαπραγματεύσεις με το ΔΝΤ, αναθεώρηση του Συντάγματος κ.λπ. Γι' αυτό ο MUD σήκωσε τη

σημαία της «αλλαγής», σαν τον εκλογικό βραχίονα του σαμποτάζ και του οικονομικού πολέμου της μπουρζουαζίας, που όσο πλησιάζαμε προς τις εκλογές οργίασε. Είναι χαρακτηριστικό ότι μόνο κατά τον Δεκέμβριο η Μπολιβαριανή Πολιτοφυλακή κατέσχεσε δεκάδες τόνους προϊόντων βασικής κατανάλωσης, που έλειπαν από τα καταστήματα και αποκρύβονταν. Εκμεταλλευόμενοι στο έπακρο αυτή τη δημιουργία τεχνητών ελλείψεων, η αντιδραστική Αντιπολίτευση πέρα από κομμάτια των μεσαίων στρωμάτων πήρε μαζί της και ένα κομμάτι εργαζομένων και φτωχών, που λυγίζουν κάτω από τα μεγάλα οικονομικά προβλήματα. Όπως είναι φυσικό η τεχνητή έλλειψη έχει ανεβάσει τις τιμές και ο πληθωρισμός να είναι στα ύψη. Οι εκπρόσωποι της ούρλιαζαν στα ΜΜΕ για τις ουρές στα σούπερ μάρκετ, τις ελλείψεις σε φάρμακα, ακόμα και για την έλλειψη ελευθερίας του Τύπου (!), όταν στη Βενεζουέλα η συντριπτική πλειοψηφία των ΜΜΕ ανήκουν στο μεγάλο κεφάλαιο, ενώ το δημόσιο έχει λιγότερο από το 10% του συνόλου.

Οι δυσκολίες που γνωρίζει η «μπολιβαριανή διαδικασία» μετά τον θάνατο του Τσάβες είναι μεγάλες. Δεν είναι απλά ο οικονομικός πόλεμος ιμπεριαλιστών και κεφαλαίου, που δημιουργούν μεγάλα προβλήματα στο καθεστώς, αλλά και η εσωτερική του αδυναμία να προχωρήσει στην εμφάνιση της επαναστατικής διαδικασίας με την εξάπλωση του εργατικού ελέγχου και των λαϊκών μορφών δυαδικής εξουσίας. Η εκλογική ήττα σε μεγάλο βαθμό αντανακλά μια κούραση και αποπρο-

σανατολισμό σ' ένα κομμάτι των μαζών, προϊόν της αμφιταλάντευσης ανάμεσα στα ψέμματα και την τρομοκρατία της Αντιπολίτευσης και την αργοπορία της κυβέρνησης να προχωρήσει σε ριζικά μέτρα, συγκρουόμενη μετωπικά με το μεγάλο κεφάλαιο.

Αδιαμφισβήτητα οι μάζες υπερασπίζονται τις κατακτήσεις της Μπολιβαριανής Επανάστασης. Ποτέ στο παρελθόν δεν ήταν υψηλότερες οι δαπάνες για παιδεία/υγεία (δωρεάν), που χρηματοδοτούνται από τα πετρελαϊκά κέρδη, εξαφανίστηκε ο αναλφαριθμισμός και η ακραία φτώχεια (13,5% του πληθυσμού το 1992 και μόνο 5% το 2012). Χαρακτηριστικό της διεθνούς της πολιτικής είναι η υπεράσπιση της Παλαιστίνης, η καταγγελία των ιμπεριαλιστικών πολέμων, η υπεράσπιση των αδυνάτων. Το 2015 η Βενεζουέλα δέχτηκε 20.000 σύρους πρόσφυγες όταν η Γαλλία δέχτηκε μόνο 4.000!

Είναι βέβαιο πως βενεζολάνικη εργατική τάξη και το μπολιβαριανό καθεστώς διατρέχουν σημαντικούς κινδύνους. Η αστική τάξη και οι ιμπεριαλιστές θα εκμεταλλευτούν με όλες τους τις δυνάμεις την εκλογική νίκη και θα προσπαθήσουν να ξηλώσουν όσο το δυνατόν περισσότερες κατακτήσεις από τις λαϊκές μάζες. Η διεθνιστική αλληλεγγύη με τη Βενεζουέλα θα αποκτήσει όλο και περισσότερο ένα πρακτικό καθήκον για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα, που πρέπει να βοηθήσει για να σπάσει η απομόνωση της, να μην πισωγυρίσει η επαναστατική διαδικασία.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

21^η Συνδιάσκεψη: Σημαντικός σταθμός στην οικοδόμηση της Ο.Κ.Δ.Ε.

Η 21^η Συνδιάσκεψη της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (Ο.Κ.Δ.Ε.) πραγματοποιήθηκε το Σάββατοκύριακο 9-10 Ιανουαρίου, στο Πολυτεχνείο Πατησίων στην Αθήνα, και ολοκληρώθηκε με την υπερψήφιση των τριών κειμένων Θέσεων της απερχόμενης Κεντρικής Επιτροπής (Πολιτικό ντοκουμέντο, Οικοδόμηση, 4^{ης} Διεθνής).

Στον προσυνεδριακό διάλογο που προηγήθηκε, τα κείμενα Θέσεων συζητήθηκαν όχι μόνο ανάμεσα στα μέλη, αλλά και μεταξύ των συμπαθούντων της οργάνωσης. Στη διαδικασία της Συνδιάσκεψης, αναπτύχθηκε πλούσιος διάλογος με την συμμετοχή μεγάλου αριθμού συντρόφων, ιδιαίτερα των εργαζομένων. Στο Πολιτικό Ντοκουμέντο διαπιστώθηκε ότι η καπιταλιστική κρίση επεκτείνεται στις νεοαναδυόμενες οικονομίες απειλώντας την παγκόσμια οικονομία με απότομη επιδείνωση. Ταυτόχρονα, η όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών ωθεί το κεφάλαιο να υιοθετεί όλο και πιο επικίνδυνες για την ανθρωπότητα πολιτικές, να καταφεύγει όλο και πιο ανοιχτά σε επιθετικά -και κυρίως στρατιωτικά παρά οικονομικά- μέσα. Ειδικά, ο ελληνικός καπιταλισμός, μετά από μια μακρά

πορεία αποσύνθεσης, ουσιαστικά σήμερα δεν λειτουργεί και με το νέο Μνημόνιο-τέρας οι δυσκολίες στην αναπαραγωγή του θα ενταθούν.

Στη συζήτηση για την Οικοδόμηση διαπιστώθηκε ότι η *σταδιακή ωρίμανση των αντικειμενικών προϋποθέσεων για ένα νέο επαναστατικό κύμα* επιφυλάσσει στο προλεταριάτο μεγάλους κινδύνους, αλλά και ευκαιρίες ιστορικής σημασίας στο άμεσο μέλλον. Μια προεπαναστατική κατάσταση (που προετοιμάζεται απ' όλη την πορεία διάλυσης της αστικής πολιτικής και οικονομίας, αδυναμίας διαχείρισης -αστικής και ρεφορμιστικής- της καπιταλιστικής κρίσης, από τον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο 2010–12) μπαίνει στην ημερήσια διάταξη και όλη η τέχνη της επαναστατικής τακτικής συνίσταται στο να προετοιμάσουμε τον υποκειμενικό παράγοντα, την οργάνωση της πρωτοπορίας της εργατικής τάξης στο επαναστατικό κόμμα.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. ανταποκρίθηκε ικανοποιητικά στις απαιτήσεις της περιόδου και καταγράφει σταθερή άνοδο σε όλα τα επίπεδα (πολιτικές εκτιμήσεις, επιλογές τακτικής, συνδικαλιστικές παρεμβάσεις, οργανωτική ενίσχυση, καμπάνιες, εκλογές). Αυτή η πολιτική μας υπεροχή πρέπει να μετατραπεί σε πολιτική ηγεμονία, η άνοδός μας πρέπει να επιτα-

χυνθεί. Γι' αυτό δεν μας επιτρέπεται ο παραμικρός εφησυχασμός, αντίθετα οι αυξημένες δυνατότητες που βρίσκονται μπροστά μας σημαίνουν και αυξημένες ευθύνες και υποχρεώσεις, στην προσπάθεια οικοδόμησης του επαναστατικού κόμματος. Σε κάθε περίπτωση και παρά τις δυσκολίες τις περιόδου, σήμερα *ευνοείται η ενίσχυση μιας επαναστατικής πολιτικής δύναμης*. Το κενό που αφήνει στα αριστερά η χρεοκοπία/«παρένθεση» του ΣΥΡΙΖΑ, η αντοχή και η δύναμη που επέδειξαν οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία στο Δημοψήφισμα της 5^{ης} Ιουλίου, δείχνουν ότι οι όροι μιας τέτοιας οικοδόμησης είναι όχι μόνο αναγκαίοι, αλλά και υπαρκτοί.

Οι αποφάσεις της 21^{ης} Συνδιάσκεψης της Ο.Κ.Δ.Ε. σύντομα θα εκδοθούν σε μπροσούρα από τις εκδόσεις Εργατική Πάλη.

Η επέτειος του θανάτου τριών μεγάλων επαναστασιών

Το ξεκίνημα της νέας χρονιάς μας φέρνει αντίκρυ στη ζωή και τον θάνατο τριών επαναστατών που χάραξαν με το έργο τους φωτεινό μονοπάτι για το παγκόσμιο προλεταριάτο. Οι δολοφονίες των Ρόζα Λουξεμπουργκ και Καρλ Λημπνεχτ στις 15 Ιανουαρίου 1919 και ο θάνατος του Λένιν στις 21 Ιανουαρίου του 1924 σηματοδοτούν αφενός την εποχή της μεγαλύτερης προδοσίας που υπέστη το προλεταριάτο, αφετέρου την εποχή του πρώτου κύματος προλεταριακών επαναστάσεων, που σάρωσαν την Ευρώπη μετά τον Α' ΠΠ, φέρνοντας στην εξουσία για πρώτη φορά το προλεταριάτο στη Ρωσία.

Στο ξεκίνημα του Α' ΠΠ, η Σοσιαλδημοκρατική Διεθνής, αν και διακήρυσε τον προλεταριακό διεθνισμό και τη σοσιαλιστική απελευθέρωση, στέλνει το ευρωπαϊκό προλεταριάτο να αλληλοσπαραχτεί κάτω από τις σημαίες των αστικών τάξεων της Γερμανίας, Γαλλίας και λοιπών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Ψηφίζει τις πολεμικές πιστώσεις στα αστικά κοινοβούλια, δίνει πολιτική κάλυψη στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Οι εφημερίδες του γερμανικού Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος (SPD) υπερηφανεύονται: «Το γερμανικό Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα έκανε το πατριωτικό του καθήκον, εκπαιδεύοντας με την ανάπτυξη του συνδικαλισμού την εργατική τάξη στη σύγχρονη πειθαρχική και μαζική μορφή πολέμου». Στις φρικώδεις ρητορείες της ηγεσίας του SPD, υψώθηκαν φωνές αντίστασης, η άρνηση του Καρλ Λημπνεχτ να ψηφίσει τις πιστώσεις και της Ρόζας Λουξεμπουργκ να δεχτεί την κατακράτηση του σοβινισμού.

Καθώς ο πόλεμος βύθιζε τους ευρωπα-

ϊκό προλεταριάτο σε ανείπωτες συμφορές, ο επαναστατικός πυρετός ανεβαίνει, ιδιαίτερα στις χώρες που οδεύουν στην ήττα και ειδικά στην Γερμανία. Ταυτόχρονα η συνεχής στήριξη του πολέμου από το SPD θα οδηγήσει στην αριστερή διάσπασή του, στη δημιουργία του Ανεξάρτητου Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος (USPD). Αργότερα κάτω από την επιρροή της Ρώσικης επανάστασης, τον Δεκέμβριο του 1918 ιδρύεται το Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας KPD(S), ή αλλιώς Σπαρτακιστές. Καθώς όμως είναι κόμμα νεοσύστατο, χωρίς έμπειρα στελέχη και ηγεσία, προχωρεί μόλις ένα μήνα μετά την ίδρυσή του σε μια αυτοκαταστροφική εξέγερση ενάντια στη σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση του καγκελαρίου Σάιντμαν, χωρίς να έχει κατακτήσει την πλατιά υποστήριξη των εργαζόμενων μαζών. Η Λουξεμπουργκ, αν και αντιτάχθηκε στην εξέγερση ως πρόωγη, δεν κατάφερε να την εμποδίσει. Η κυβέρνηση των Σάιντμαν και Έμπερτ συνέλαβε τους δύο ηγέτες επαναστάτες, τη Λουξεμπουργκ και τον Λήμπνεχτ στις 15 Ιανουαρίου και κατόπιν τους δολοφόνησε.

Η Λουξεμπουργκ δεν υπήρξε απλώς μια αδιάλλακτη επαναστάτρια αλλά και μια έξοχη μαρξίστρια, που εξόπλισε με το θεωρητικό της έργο τους εργαζόμενους ενάντια στη ρεφορμιστική κατακράτηση των Μπερνστάιν και Κάουτσκι, με τα έργα της *Μεταρρύθμιση ή επανάσταση*, *Μαζική απεργία*, *Κόμμα και Συνδικάτα*, ενώ έκανε αξιόλογες προσπάθειες να ερμηνεύσει την εξέλιξη και την κρίση της καπιταλιστικής οικονομίας με το έργο της *Συσώρευση του Κεφαλαίου*.

Αν και το πρώτο κύμα της γερμανικής

επανάστασης ηττήθηκε από την προδοσία της σοσιαλδημοκρατίας και την ελλειπή προετοιμασία των επαναστατών, η ρώσικη επανάσταση είχε θριαμβεύσει υπο την ηγεσία των Μπολσεβίκων, με αρχιτέκτονα τον Βλαντιμίρ Ίλιτς Ουλιάνωφ (Λένιν).

Ο Λένιν ξεκίνησε τον βίο του στο επαναστατικό κίνημα από νεαρή ηλικία, υφιστάμενος πολλαπλές διώξεις, φυλακίσεις και εξορίες από το τσαρικό καθεστώς, έχοντας πρωταγωνιστικό ρόλο στην ανάπτυξη και ενοποίηση των πρώτων μαρξιστικών ομάδων στην Ρωσία. Συνέβαλλε όσο λίγος στην ανάπτυξη του μαρξιστικής σκέψης και πολιτικής. Μια εντελώς συνοπτική απαρίθμηση της συνεισφοράς του θα περιλάμβανε: Πρώτον, ότι έθεσε τις βάσεις για τον πρότυπο τρόπο πολιτικής οργάνωσης του προλεταριάτου με το εμβληματικό έργο του *Τι να κάνουμε*, όπου εξήγησε το πρότεσες ανάπτυξης της σοσιαλιστικής συνείδησης των εργαζομένων. Το έργο αυτό προηγείται του ιστορικού δεύτερου συνεδρίου του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος Ρωσίας. Δεύτερον, υπήρξε ο πρώτος μαρξιστής που μ' έναν ολοκληρωμένο τρόπο κατανόησε το πέρασμα του καπιταλισμού στην εποχή της παρακμής του, στην εποχή του ιμπεριαλισμού, χαρακτηρίζοντας την ως «εποχή πολέμων, επαναστάσεων και αντεπανάστασεων», καταδεικνύο-

ντας έτσι τον ιστορικά επίκαιρο χαρακτήρα της σοσιαλιστικής επανάστασης. Τρίτον, συνέβαλλε καθοριστικά στην διαμόρφωση μιας ορθής στάσης έναντι του αστικού κράτους, ξεδιλώνοντας τις ολέθριες αντιλήψεις της Β' Διεθνούς για ουδέτερο χαρακτήρα του κράτους. Με το έργο του *Κράτος και Επανάσταση* έριξε το σύνθημα του τσακίσματος του αστικού κράτους, ανοίγοντας έτσι τον δρόμο για την εργατική εξουσία. Τέταρτον, υπήρξε ο ηγετικός ιδρυτής (μαζί με τον Τρότσκι) της Τρίτης Διεθνούς, που έσωσε το ατιμασμένο από τη σοσιαλδημοκρατία όνομα του σοσιαλισμού, οδήγησε στην ίδρυση πολλών δεκάδων κομμουνιστικών κομμάτων σε όλο τον πλανήτη, εμπλούτισε με τα τέσσερα πρώτα συνέδρια την επαναστατική θεωρία. Πρότυπο αφοσίωσης και συστηματικής αφιέρωσης της ζωής του στην υπόθεση των εργαζομένων, πέθανε σε ηλικία 54 ετών, με την υγεία επιβαρυνμένη και από μια παλαιότερη απόπειρα δολοφονίας.

Η ζωή και το έργο του Λένιν, της Ρόζας Λουξεμπουργκ και του Λήμπνεχτ αποτελούν οδηγό για τους εργαζόμενους σήμερα, για να ανοίξουν νέους δρόμους απέναντι στην κρίση, παρακμή και βαρβαρότητα του καπιταλισμού, για τον Σοσιαλισμό.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Βαγγέλης Σακκάτος: «20^{ος}–21^{ος} Αιώνας: Το χρονικό μιας Εποχής»

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Παπαζήση το βιβλίο του Βαγγέλη Σακκάτου «20^{ος}–21^{ος} Αιώνας: Το χρονικό μιας Εποχής». Το βιβλίο αυτό είχε κυκλοφορήσει και πριν 30 περίπου χρόνια, ωστόσο δεν είναι μια επανέκδοσή του. Η νέα έκδοση, όπως λέγεται και στο εξώφυλλο, είναι συμπληρωμένη, γι' αυτό άλλωστε και ο τίτλος της παλιά έκδοσης (*Πλησιάζοντας προς το τέλος του αιώνα μας*), τροποποιήθηκε όπως γράφεται παραπάνω.

Μια δεύτερη επισημάνση που πρέπει να κάνουμε και που πρέπει να γνωρίζεται ότι δεν πρόκειται για ένα απλό μυθιστόρημα, αλλά για ένα βιβλίο που βοηθάει στην κατανόηση πολλών ιστορικών και πολιτικών γεγονότων μιας ολόκληρης εποχής, μέσα από προσωπικά βιώματα και όχι μόνο, του συγγραφέα. Αν και ξεκίνησε, όπως λέγεται και στον πρόλογο της πρώτης έκδοσης, σαν ένα είδος

προσωπικού ημερολογίου, με καμιά έννοια ούτε η πρώτη έκδοση ούτε η δεύτερη είναι κάτι τέτοιο. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι ο Β. Σακκάτος ήταν και είναι ενεργός αγωνιστής της επαναστατικής αριστεράς, γνώστης της ιστορίας του εργατικού κινήματος και της μαρξιστικής θεωρίας και επομένως έχει την ευχέρεια και δυνατότητα να γενικεύει να τοποθετεί τις προσωπικές εμπειρίες στο γενικό πολιτικό και ιστορικό περιβάλλον.

Έτσι, στο βιβλίο *20^{ος}–21^{ος} Αιώνας. Το χρονικό μιας Εποχής*, ο αναγνώστης θα διαβάσει για τους πολέμους στη Γιουγκοσλαβία (και τη διάλυσή της), στο Ιράκ, για το κτύπημα πριν από δεκαπέντε χρόνια στους διδύμους πύργους στη Νέα Υόρκη (11–9–2001) και για την παγκόσμια «αντιτρομοκρατία» των νεοσυντηρητικών του Μπους. Για το 18^ο και 19^ο Συνέδριο του ΚΚΕ και τις έγγραφες παρεμβάσεις του συγγραφέα, για τα προβλήματα των εργατικού κινήματος και των εργαζομένων. Για την επιστήμη και την τεχνολογία στην εποχή της «ιμπεριαλιστικής παρακμής και βαρβαρότητας», για το σήμερα και το μέλλον της γερμανικής βιομηχανίας (όπως είναι γνωστό, ο συγγραφέας γνωρίζει πολύ καλά τη Γερμανία, μια που έζησε και εργάστηκε εκεί, σαν μετανάστης, για πολλά χρόνια). Για τα πολύ σημαντικά Παγκόσμια Συνέδρια (το 9^ο και 10^ο) της 4^{ης} Διεθνούς, σαν εκπρόσωπος του Κομμουνιστικού Διεθνιστικού Κόμματος Ελλάδας (ελλ. τμήματος της 4^{ης} Διεθνούς) και για πολλά άλλα θέματα εξαιρετικού ενδιαφέροντος.

Ο σ. Βαγγέλης Σακκάτος (1930–) από

πολύ μικρή ηλικία εντάχθηκε στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα της χώρας μας αλλά και της Γερμανίας όπου είχε μεταναστεύσει (1960–1992) τα δύσκολα εκείνα χρόνια. Εργάστηκε σαν εργάτης–μηχανουργός, υπήρξε στέλεχος επί 25 χρόνια του μεγάλου γερμανικού Συνδικάτου Μετάλλου (IG METALL), ανέπτυξε μεγάλη αντιδικτατορική δράση και ταυτόχρονα ασχολήθηκε με την άλλη μεγάλη του «αγάπη», τη δημοσιογραφία και τη λογοτεχνία (μέλος της Ένωσης γερμανών Δημοσιογράφων και της Ομοσπονδίας Γερμανών Συγγραφέων και του Συνδικάτου ΜΜΕ, μέλος και τ. μέλος του ΔΣ της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών κ.λπ.). Πάλεψε για πολλά χρόνια για τη λύση των προβλημάτων των μεταναστών ανεξάρτητα από καταγωγή ή εθνότητα. Ανήκε (και ανήκει) στο τροτσικιστικό κίνημα (Ελλάδα και Γερμανία) και, όπως γράφτηκε και παραπάνω, εκπροσωπούσε το ΚΔΚΕ στο εξωτερικό.

Σ' αυτό το μικρό σημείωμα είναι αδύνατο να παραθέσουμε όλο το συγγραφικό έργο του. Θα αρκестούμε μόνο ενδεικτικά και σε έργα του που μπορούν σήμερα να βρεθούν: *Η δίκη μου με τη Σύνοδο για το βιβλίο του Λουντσαρόσκι* (εκδόσεις Αλφειός 1987), *Κουβέντες από τη Σκοπιά ενός Μετανάστη* (εκδόσεις Τριταία 1978), *Στρατιώτης Β' Κατηγορίας* (πολλές εκδόσεις, τελευταία από τις εκδόσεις Δρόμων 2007), *Κουρδιστάν, Το εθνικό ζήτημα των Κούρδων* (πολλές εκδόσεις, τελευταία από εκδόσεις Στράβωνας/Εστία 1995), *Μεραρχία Άκου: η σφαγή των Ιταλών στην Κεφαλονιά* (εκδόσεις Εστία 2002, εκδόθη-

κε και στα ιταλικά), *Ανδρέας Λασκαράτος και Μικελής Αβλίκος: δυο μεγάλοι κεφαλονίτες σατυρικοί* (εκδόσεις Εντός 2000). Έχει γράψει και δυο θεατρικά έργα, που δεν έχουν εκδοθεί, το ένα μάλιστα, *Ο Αλαμάνος* (γράφτηκε στη Δ. Γερμανία το 1961) έχει τιμηθεί με το Α' Βραβείο «Μάρκου Αυγέρη» της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών για ανέκδοτο θεατρικό έργο, στις 27 Γενάρη 1997), *Οι Παπατζήδες* (εκδόσεις Δρόμων 2013), *Ευρωπαϊκή Ένωση: ο Λάκκος των Λεόντων* (εκδόσεις Δρόμων 2013), *Παντελής Πουλιόπουλος: ο θεμελιωτής του Μαρξισμού στην Ελλάδα. Τα τετράδια της Ακροναυπλίας* (εκδόσεις Δρόμων 2010).

Ο Βαγγέλης Σακκάτος για τη δράση και το συγγραφικό του έργο τιμήθηκε με πολλά τιμητικά διπλώματα και βραβεία, ενδεικτικά μόνο αναφέρουμε:

- Τιμητικό Δίπλωμα του Γερμανικού Συνδικάτου Βιομηχανικού Μετάλλου (IG METALL) (1987)
- Α' Βραβείο Θεάτρου της Εταιρείας Ελλήνων λογοτεχνών (1996)
- Βραβείο 5^{ης} Πολιτιστικής Ολυμπιάδας (2000)
- Τιμητική πλακέτα της μεραρχίας «ΑΚΟΥΙ» (2003)
- Διακριτικό σήμα των Σλοβένων παρτιζάνων που πολέμησαν στον ΕΛΑΣ (2003)
- Τιμητική διάκριση από Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών (17 Φλεβάρη 2014), «για την πολύχρονη προσφορά του σ' αυτήν και την Λογοτεχνία».

Σ.Π.

Περιπλέκεται η κατάσταση στη Συρία

■ Κώστας Δικαίος

Στις 19/12/2015, το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ υιοθέτησε την απόφαση 2254, για λύση ώστε «να διατηρηθεί ο ενιαίος χαρακτήρας» της Συρίας, ενώ η χώρα είναι κατακερματισμένη ανάμεσα στο καθεστώς Άσαντ, το Ισλαμικό Κράτος (ΙΚ), άλλους φονταμενταλιστές, τους Κούρδους του PYD, τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό (FSA) και επεμβαίνουν όλοι σχεδόν οι ιμπεριαλιστές, η Τουρκία, το Ιράν, η Σ. Αραβία. Η απόφαση ζητάει να ξεκινήσει μια πολιτική διαδικασία τον Ιανουάριο του 2016, ώστε να συγκροτηθεί σε 6 μήνες μεταβατική κυβέρνηση χωρίς αποκλεισμούς, που θα ορίσει χρονοδιάγραμμα για ελεύθερες εκλογές σε 18 μήνες και θα καταρτίσει νέο σύνταγμα. Επίσης, από τους Σύριους να προχωρήσουν σε κατάπαυση πυρός και από τη Διεθνή Ομάδα Στήριξης (ΔΟΣ – διάσκεψη των ιμπεριαλιστών και των κύριων χωρών της περιοχής) να στηρίξει τη διαδικασία. Δεκάδες παράγοντες, όμως, δεν επιτρέπουν καμιά αισιοδοξία.

Η άμεση εμπλοκή της Ρωσίας

Η Ρωσία θέλει τη διάσωση του καθεστώτος Άσαντ (όχι απαραίτητα και του ίδιου) και τη διατήρηση της επιρροής της στη Μ. Ανατολή. Ωστόσο, υπάρχουν και άλλοι λόγοι.

Πρώτον, η Ρωσία θέλει να ενταχθεί στα κράτη που καθορίζουν την τύχη του πλανήτη, με ίσους όρους με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Έτσι, πρέπει να σπάσει την περικύκλωση από το ΝΑΤΟ.

Δεύτερον, η παγκόσμια οικονομική κρίση, η στασιμότητα της Ευρώπης, η πτώση των εισαγωγών στην Κίνα, μαζί με την πτώση των τιμών των πρώτων υλών και ιδιαίτερα του πετρελαίου και του φυσικού αερίου, τροφοδότησαν άλλες κατευθύνσεις (όλο το 2014 η Ρωσία διατυμπάνιζε ότι έχει ως προτεραιότητα την Κίνα) και συγκεκριμένα τις αγορές της Μ. Ανατολής. Πέρα από τη διαρκή συνεργασία με το Ιράν, η Ρωσία «ανοίγεται» στην Αίγυπτο (συμφωνίες αγοράς οπλικών συστημάτων 3,5 δισ. δολαρίων έναντι μόνο 1,3 δισ. της Αιγύπτου με τις ΗΠΑ) και τη Σαουδική Αραβία (συμφωνίες για επενδύσεις 10 δισ. στη Ρωσία).

Τρίτον, οι επεμβάσεις και η προπαγάνδα στο εσωτερικό της Ρωσίας ενισχύουν το καθεστώς Πούτιν και το

στρατιωτικο-βιομηχανικό σύμπλεγμα που τον στηρίζει.

Μετά την κατάρριψη του SU-24 από την Τουρκία, η Ρωσία ανέπτυξε πυραύλους S-400 στη Λατάκεια, απειλώντας ότι αν τουρκικά αεροσκάφη παραβιάσουν τον εναέριο χώρο της Συρίας θα καταρριφθούν! Βομβάρδισε το ΙΚ με πυραύλους προηγμένης τεχνολογίας από υποβρύχιο, υπενθυμίζοντας ότι αυτοί μπορούν να φέρουν και πυρηνικά και ανέπτυξε 7.000 άνδρες με τεθωρακισμένα και πυραύλους στα σύνορα Τουρκίας-Αρμενίας.

Η δύσκολη θέση της Τουρκίας

Με τις τελευταίες εξελίξεις, η Τουρκία κινδύνευε να χάσει το χαλί κάτω από τα πόδια της, αφού υποβαθμιζόταν ο ρόλος της ως υποϊμπεριαλιστή, ενώ απειλείται με απόσχιση των κουρδικών περιοχών της. Έτσι κινήθηκε σε τέσσερις άξονες.

Πρώτον, η κατάρριψη του SU-24 έγινε για να εμφανιστεί ως δυναμικός παίκτης, υπερασπιστής των σουνιτών της περιοχής, των Τουρκμένων, των λαών σε Β. Συρία και Ιράκ και του FSA ως «δημοκρατική» συριακή αντιπολίτευση. Ταυτόχρονα, έπαιξε το παιχνίδι των δυτικών ιμπεριαλιστών απέναντι στην αυξανόμενη ρωσική επέμβαση Συρία. Ο περιορισμός των σχέσεων της Τουρκίας με το ΙΚ, ύστερα από απαίτηση των ιμπεριαλιστών, ήρθε με αντάλλαγμα τον μεγαλύτερο ρόλο της στο Συριακό, την επανέναρξη συνομιλιών ένταξης στην Ε.Ε. και τη χρηματοδότηση για το προσφυγικό.

Δεύτερον, επίκειται συμφωνία Τουρκίας και Ισραήλ. Αν και δεν είναι σίγουρο ότι θα προχωρήσει, ωστόσο αποτελεί προσπάθεια ενίσχυσης των δύο βασικών εταίρων των δυτικών ιμπεριαλιστών και ανοίγει την προοπτική μεταφοράς του φυσικού αερίου της Λεβαντίνης (νοτιοανατολική Μεσόγειος) προς την Ευρώπη μέσω Τουρκίας (μειώνοντας την εξάρτηση της τελευταίας από το ρωσικό φυσικό αέριο).

Τρίτον, η Τουρκία ενίσχυσε τα στρατεύματά της στη Μπασίκα, στα περίχωρα της Μοσούλης (δεύτερη σε μέγεθος ιρακινή πόλη, ελέγχει με φράγμα το νερό του Τίγρη και τα πετρέλαια της περιοχής). Την πόλη κατέχει το ΙΚ από το καλοκαίρι του 2014, ενώ οι κούρδοι Πεσμεργκά προσπαθούν να την ανακαταλάβουν. Με πρόσημα την ενίσχυσή τους, οι Τούρκοι αύξησαν την επέμβασή τους σε συνεννόηση με τον πρόεδρο Μπαρζανί της κούρδικης αυτόνομης περιοχής του Β. Ιράκ (διατηρεί φιλικές σχέσεις με την Τουρκία, αντίθετα με τους Κούρδους της Συρίας και το PKK). Οι Κούρδοι του Β. Ιράκ πουλάνε πετρέλαιο και εφο-

διάζονται από την Τουρκία. Η επέμβαση της Τουρκίας πήρε χαρακτηριστικά υποστήριξης της κουρδικής αυτονομίας στο Ιράκ και στήριξης των σουνιτών του, προκαλώντας την οργή της σιιτικής κυβέρνησης της Βαγδάτης, διαδηλώσεις σιιτών, απειλές των φιλοϊρανικών πολιτοφυλακών για πόλεμο ενάντια στους τούρκους εισβολείς. Η Τουρκία αποσκοπεί σε σύσφιξη των σχέσεων με τους Κούρδους του Β. Ιράκ (ώστε να μην έρθουν σε επαφή με PKK και PYD), όσο και στην εξασφάλιση πετρελαϊκών πόρων. Ο άξονας Τεχεράνης-Βαγδάτης αντέδρασε ζητώντας αποχώρηση των Τούρκων και απειλώντας ότι θα ζητήσουν ρωσική βοήθεια και στο έδαφος του Ιράκ.

Τέταρτον, ο Ερντογάν προχωράει σε ωμή καταστολή των Κούρδων στη Νοτιοανατολική Τουρκία. Επί εβδομάδες, πόλεις στο τουρκικό Κουρδιστάν αλλά και ολόκληρες συνοικίες στο Ντιγιάρμπακίρ βρίσκονται αποκλεισμένες από τον στρατό, σε μια προσπάθεια να εξαλειφτεί το PKK. Πρόκειται για πραγματική σφαγή του κουρδικού λαού. Διάφορες πόλεις ανακήρυξαν την αυτοδιοίκησή τους σε απάντηση της επίθεσης των τουρκικών στρατευμάτων. Ο Ντεμιρτάς, ηγέτης του HDP (Κούρδοι της Τουρκίας) επισκέφτηκε τη Μόσχα, καταδίκασε την κατάρριψη του SU-24, ενώ στη συνάντησή του κουρδικού Δημοκρατικού Κοινωνικού Κογκρέσου (DTK) στο Ντιγιάρμπακίρ έκανε λόγο για αυτοδιοίκηση των Κούρδων και ιστορική πραγματικότητα ενός Κουρδικού Κράτους, προκαλώντας δικαστικές έρευνες σε βάρος του και πιθανή άρση της βουλευτικής του ασυλίας.

Η εμπλοκή της Σ. Αραβίας

Η Σ. Αραβία στήριξε αρχικά το ΙΚ στο πλαίσιο της συννίκιης κυριαρχίας στη Μ. Ανατολή. Η αναβάθμιση του ρόλου του Ιράν, η σιιτική κυβέρνηση στο Ιράκ, η ενίσχυση του Άσαντ από τους Ρώσους και η αντίθεση των ιμπεριαλιστών στο ΙΚ ανέτρεψε αυτή την πολιτική. Η αποδοχή συμμετοχής του Ιράν στη ΔΟΣΣ έγινε κάτω από την πίεση ΗΠΑ και Ρωσίας, ενώ η αποστασιοποίηση από το ΙΚ συνοδεύτηκε από ενίσχυση άλλων σαλαφιστικών ομάδων. Η Σ. Αραβία βρίσκεται σε ρήξη με την Τεχεράνη και στην Υεμένη, όπου οι σιίτες αντάρτες Χούθι αμφισβητούν την (υπό σαουδαραβική ηγεσία) σουνιτική συμμαχία για ανακατάληψη της χώρας και παρεμπόδιση της επικράτησης των φιλοϊρανικών δυνάμεων. Επίσης, προχώρησε: α) Στη συγκρότηση ισλαμικής συμμαχίας ενάντια στο ΙΚ και για την «καταπολέμηση της τρομοκρατίας» σε Ιράκ, Συρία, Λιβύη, Αίγυπτο και Αφγανιστάν(!), όπου συμμετέχουν 34 χώρες αλλά έχει αποκλειστεί το σιιτικό Ιράν! β) Σε σύγκληση στο Ριάντ σύσκεψης σύρων αντικαθεστωτικών, από λεγόμενους «μετριοπαθείς» ως σαλαφιστές που συμμαχούν με το ΙΚ και την αλ Νούσρα, για να πειστούν να συμμετάσχουν σε «ειρηνευτική προσπάθεια» του ΟΗΕ. Ωστόσο, η Αχράμ αλ Σαμ αποχώρησε, κα-

ταγγέλοντας τη διαδικασία και θέτοντας ως όρο την «εκκαθάριση της Συρίας από Ιρανούς, Ρώσους και πολιτοφύλακες της Χεζμπολάχ».

Το πράγμα περιπλέχθηκε από την εκτέλεση του σιίτη κληρικού Αλ Νιμρ (μαζί με 47 άλλους «τρομοκράτες»). Ο 56χρονος ιμάμης ήταν στέλεχος του αντικυβερνητικού κόμματος στη Σ. Αραβία και υπέρμαχος του σιιτικού πληθυσμού (2 εκ. σε σύνολο 18 εκ.). Η εκτέλεσή του –παρά τις αντιδράσεις των ιμπεριαλιστών– προκάλεσε διαδηλώσεις σε Ιράν, Μπαχρέιν, Ιράκ και την οργή των σιιτών διεθνώς. Η πυρόληψη της πρεσβείας της Σ. Αραβίας στην Τεχεράνη οδήγησε στη διακοπή των διπλωματικών σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών.

Το συριακό παζλ

Το ΙΚ έχει δεχτεί σοβαρά πλήγματα. Πρόσφατα έχασε το Ραμάντι (πρωτεύουσα της επαρχίας Ανμπάρ στο δυτικό Ιράκ και «καρδιά» του σουνιτικού Ιράκ) από τον ιρανικό στρατό υπό αμερικάνικη διοίκηση του διεθνούς συνασπισμού ενάντια στο ΙΚ.

Οι υποστηριζόμενες από τις ΗΠΑ «Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις» (SDF, σύροι κούρδοι, ένοπλες αραβικές ομάδες, πολιτοφύλακες ασσύριων χριστιανών) κατέλαβαν το στρατηγικής σημασίας φράγμα Τισχρίν στον Ευφράτη (ηλεκτροδοτεί τη Β. Συρία και αποτελούσε κόμβο ανεφοδιασμού των τζιχαντιστών) και προελαύνουν προς τη Ράκα (de facto πρωτεύουσα του χαλιφάτου). Παράλληλα, πραγματοποιήσαν πολιτική σύνοδο, υποστηρίζοντας ότι για την κρίση εν μέρει φταίει το καθεστώς Άσαντ, αλλά δεν παύει να αποτελεί συνομιλητή διευθέτησης της κρίσης. Οι SDF δεν είχαν κληθεί στη σύνοδο του Ριάντ.

Ωστόσο, ακόμα κι αν ηττηθεί το ΙΚ, το «κενό» θα αναπληρώσουν τουλάχιστον 65.000 μαχητές από 15 ένοπλες ομάδες (κυρίως τις αλ Σαμ και αλ Νούσρα). Ο Άσαντ χλεύασε τους ιμπεριαλιστές όταν δήλωσαν ότι υπάρχουν 70.000 μετριοπαθείς σύροι μαχητές. Οι αριστερές οργανώσεις/κινήματα έχουν κατασταλεί σε μεγάλο βαθμό από τον Άσαντ και τους φονταμενταλιστές, βρίσκονται κυρίως στην εξορία, αν και υπήρχαν ακόμα θύλακες αντίστασης, που αντιτίθενται τόσο στον Άσαντ, όσο και στους ισλαμιστές και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Αυτές οι ομάδες, μαζί με τη λαϊκή εξέγερση των Κούρδων του PYD και των πολιτοφυλακών YPG (αν και έχουν κρατήσει επαμφοτερίζουσα στάση για το καθεστώς Άσαντ, ενώ σε κάποιες περιοχές, όπως στις πόλεις Καμισλί και Χάσκα συνυπάρχουν) αποτελούν τα πιο ελπιδοφόρα κομμάτια.

Οι συγκρούσεις ιμπεριαλιστικών και ντόπιων συμφερόντων, οι εθνοτικές και θρησκευτικές διαφορές δεν είναι εύκολο να αμβλυνθούν – έτσι, όσο δεν μπορεί να επιβληθεί μια λύση αντικαπιταλιστική, αντιιμπεριαλιστική, στην κατεύθυνση της αυτοδιάθεσης των λαών, η κρίση στη Συρία θα συνεχίζεται.

